

157. Cornet

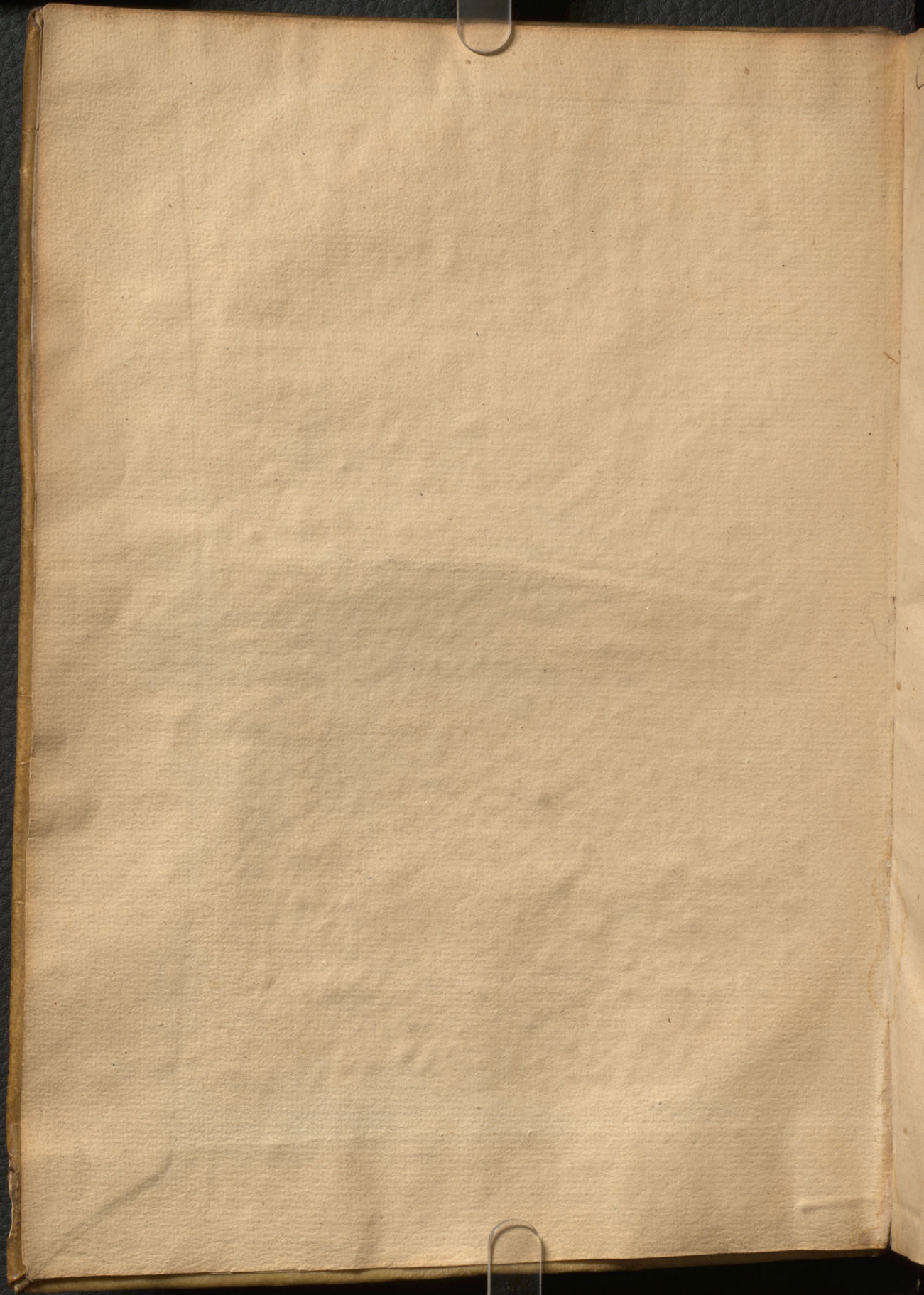
B2397

YE 5
26723

ex LIBRIS

Except the LORD build
the house they LABOUR
IN VAIN that build it

LAURENCE LANDE

Domus Probationis Parisiensis Soc. M. D. C. C. V.

IAC. CORNVTI
DOCTORIS MEDICI
PARISIENSIS

CANADENSIVM PLANTARVM,
aliarumque nondum editarum

HISTORIA.

Cui adiectum est ad calcem

ENCHIRIDION
BOTANICVM PARISIENSE,

*Continens Indicem Plantarum, quae in Pagis, Siluis, Pratis, &
Montosis iuxta Parisios locis nascuntur.*

PARISIIS,
Venundantur apud SIMONEM LE MOYNE, viâ Iacobcâ.

M. DC. XXXV.
CVM PRIVILEGIO REGIS.

IAC CORNUTI

DOCTORIS MEDICI

PARISIENSIS

CANADENSIVM PLANTARVM

Methodus novorum editum

HISTORIA

De virtutibus et ad calcem

ENCHIRIDION

BOTANICVM PARISIENSE

Compendium Plantarum quae in Pagine
Monsi sunt. Pars I. seu novae

PARISIIS

Venduntur apud Simonem le Moyne, via Jacobae

M. DC. XXXV

CVM PRIVILEGIO REGIS

CAROLO
BOVARDO
ARCHIATRO RVM.
COMITI.

IACOBVS CORNVTI Doctor Medicus
Parisiensis S. D.

CIO quosdam, CAROLE
BOVARDE, nostri seculi
Medicos Plantarum omnium
abnuisse curam, earumque decocta
velut inutilia medēdis morbis, aut
etiam egrotantibus fastidiosa constantissimè re-
pudiasse; Inter quos Germani nonnulli & ceteri
qui metallicis addicti nihil præter horū sales con-
ditis exceptos gloriose & citra nauseam corporibus
conferre sanitatem affirmantes, purgationum no-
strarum, Foliorum, Rhei, & Siliqua compositiones
velut professione suà indignas longissimè ablega-
runt: quasi sit agro contrarium talia prescribentis
medici propositum: cum ille quàm maximè puris,

Et gratioribus epulis gaudeat, hic acerba tantum & amara propinet apozemata, quae diluti etiam syrupi nimiam dulcedine saepe nauseam mouent: ille posthabitam morbi ratione, corporis vires uno tantum victu recuperare studeat, hic easdem mediocriter atterendo assiduam potionum exhibitione morbi vim infringere. Ita fit, aiunt, ut quod agrotus abominatur, contra nos videamur optare. Sed in his tam discordantibus votis, est tamen quedam naturalis societas, & amica coniunctio; quoniam vsu-venit plerumque morbosam agrotantis intemperiem suauiore & pleniore nutritu inualescere, & per alterantia herbarum decocta, velut ptisanas cibatum agrum a morbi magnitudine vindicari. Ac proinde, ut arbitror, nulla est regio in qua medicina Hippocraticè exercetur, quae ut venae sectionis & purgationum herbariarum, ita & alterantium medicamentorum adiumento non utatur. Nam in arte medendi vel antiquissima est ratio per simplices herbas morbos abigendi, eaque tutissima semper fuit. Has scilicet natura nobis vita salubritatisque causa ad manum esse voluit; eoque proposito ubique nobis obuias fecit, ut iis pernoscendis quisque animum applicaret. Quod si ita esset, non sua profecto cuique venalis sanitas fo-

ret: in nullo penè namque loco gradum si-
stere liceret, quin & in eo admirabiles simul
plantas & insperatum agritudinibus nostris so-
latium decerperemus. Clarus medicina Hero-
philus nonnullas etiam calcatas prodesse affirma-
bat; adeo incredibilis fuit apud eum & antiquos
existimationis herbarum scientia; equalis quip-
pe censebatur gloria herbam inuenisse, & vitam
iuuasse. Hæc quoque medendi scientia è Gra-
cia migravit in scholam nostram Parisiensem,
quæ ablegatis cæteris præsidis quæ è terra visceri-
bus effodiuntur, ea maximè usurpat quæ planta
earumque partes subministrant. Hæc siquidem
agnovit, quæ dum viuerent caloris nativi iugum
subiere, a nostro posse facile confici: et si fortè
segnius aliquando processerint etiam sine noxa
cedere in alimentum. Tantùm verò apud te
valuit eadem hæc opinio, ut omnis generis stir-
pium locupletissimum hortum ex munificen-
tiâ Regiâ, non dicam publico, sed toti Orbi ad-
mirabilem compararis; Cuius horti præ-
fecturam Rex Christianissimus tibi velut in-
signe dedit valetudinis toties recuperatæ mo-
numentum (Intelligebat quippe Princeps ad-
mirabilis ingenij, magnam esse, ut Theophra-
stus ait, medica artis & olitoria affinitatem, nec
alia ratione corpus, quàm plantas esse colen-

dum.) Ille quidem obtulit herbariam coronam
tibi salutaria consulenti; Ego verò qui sub tuis,
tuorumque vexillis dudum militavi, teque sem-
per ut actus medicinalis ab initio ducem, ita &
studiorum velut exemplar in posterum mihi pro-
posui: Ego Tibi inquam Gramineam coronam
hanc contexui, non quidem vulgarem, & ex
vulgaribus graminibus confertam, quæ licet
ignobilia, honorem tamen nobilem faciunt: sed
ex inauditis plantis & a nullo auctore antea cele-
bratis, quas Canada, America meridionalis, In-
dia, & Hispania genuerunt. Harum nobilissimas
undecumque conuocaui, ut summum tuum in se
dominatum & Imperium agnoscerent, ac vene-
rarentur. Quia verò nude erant, ac velut in pa-
trio solo, inculte: obtexi singulas latinâ qua-
dam lacernâ, quæ tibi fortasse minus polita
videbitur: sed est sermo rei explicata accommo-
datus, qui agrestes tantum siluestresque plantas
describit, quique in ipso plerumque horto fuit
extemporaneus. Hanc itaque corollam si equo
exceperis animo, non dubitabit illa sub auspiciis
benevolentiae tuae in lucem prodire, nec verebitur
museorum cellis coarctari, seque non grauem
legentium manibus praebebit. Quocumque vero
peruenerit, ampla tui nominis stemmata fronti
impressa, longè, latèque diffundet. Vale.

AD LECTOREM.

VT crescit in dies auida cuiusque sciendi libido, ita & natura sui non prodiga, pro mensurâ cuiusque laboris sinum explicat: felicem certè neotericis qui indefesso animo, nec intolerabili labore territi, novas terras, non tam opes acquirendi quàm inquirendi studio, traiecto quacumque Oceano detexerunt; Et ex Americâ vtraque, & Indiis quamplurimas stirpes aduexerunt veteribus omnibus incognitas; quæ sine dubio non parùm negotij facerent posteris, eorum scripta euoluentibus, si silentio obtegerentur. Ut pote quæ positas ab auctoribus proprias plantarum differentias eludant, & nouâ atque inauditâ velut formâ speciem mutant: adeo vt si quod genus ex natura *ἀανθῆλον, ἀνανθῆς, καὶ ἀκαρπον* scriptitarint, eiusdem generis frutex inuentus modò sit contrariis dotibus ornatus. Earum ergo stirpium quæ in exteris terris nascuntur, amantque solitudines inaccessas, & incultis illis squallentibusque locis maximè delectantur, persequimur historiam, eamque breuem, quia non de omnibus, sed de nondum à quoquam auctore (quod equidem sciam) editis hic est sermo: in qui-

AD LECTOREM.

bus licet nulla sæpè sit nec pomi, nec baccaè commendatio; imò nec suauitas aut species earum ad se nos inuitet, indictas tamen omnes indiscriminatim persequuti sumus: vt quisque intelligat quàm, sub sordida ista facie, & horrido velut aspectu quem præ se ferunt siluestres illæ nonnullæ plantæ, lateat eximia medendi facultas; Sacrà videlicet parente omnium naturâ nusquam non remedia disponente, homini vt medicina fieret. Singulis verò plantis aptauimus nomina, quæ maxime propria iudicauimus, vt clarior foret omnis earum cognitio. Non aliâ namq; de causâ siluestrium ferè omnium notitiam ab antiquis eruere non possumus: nisi quòd apud Græcos τῶν μὲν ἀγρίων αἰώνια τὰ πλῆστα referente Theophrasto, & apud Latinos maiore ex parte earumdem nomenclaturæ defuit cura, vt testatur Plinius, qui sæpè queritur etiam quòd genera arborum Macedones narrauerint magna ex parte sine nominibus. Quæ verò indicauimus hocce libello contentarum Canadensium plantarum nomina, doctis herbariis disquirenda potius, quàm affirmanda proponimus: nulliusque sensum volumus his astringi, sed liberum in eo cuiusque iudicium relinquimus. Maluimus tamen proposito nomine historiam afferre, quàm more antiquiorum de plantis differere. Ob id enim obscurior est plantarum ab iis proditarum cognitio, & quòd de anonymis sæpenumero differuerint, & quòd concisè nimis velutque obiter nominatarum historiam perstrinxerint. Sic
 Theo-

AD LECTOREM.

Theophrastus velut apud eruditos de plantis agit. Dioscorides paulò fufius explicat, sed semper aliquid disquirendum relinquit. Plinius Theophrasti more potius nominat quàm depingit. Ita fit vt suas plantas intra se consumant auctores, sintque nostro orbi tantùm nominibus cognitæ. Recentiores vero cùm nullam vel minimam particulam intactam prætereant, longiores esse malunt in describendo, quàm breuitatis studio vel minuto lineamento relicto studiosos demorari. Neque inficior id eos optimâ ratione fecisse, cùm describendi scientia picturæ arti omninò respondere videatur. Hos itaque secutus, in cuiusque plantæ (quam & ipse vidi, & ad viuum delineari iussi) historia' expatiari latius consilium fuit: seu in ratione nominis inuestiganda, seu in explicandis Viribus aut natali solo. Plerumque etiam Theophrasti verba inseruimus, nunc Plinij, nunc aliorum auctorum: præsignato semper aut in textu, aut in margine auctoris nomine: Quod eo potissimum consilio feci, vt auctorum natiua & genuina loquendi venustas eo magis eluceret, cùm sermonis eorundem particula minus excultæ meæ orationi intermischeretur; essetque velut in viridi prato sparsa viola, quæ è distanti spatio etiam interstingitur. Porro huic operi ad calcem, à nemine hactenus compositum Enchiridion Botanicon Parisiense adiecimus. Opus certè nouitiis expectandum, in quo plantæ insinuantur, & rariores quæ in hortis nostris publicis, & vulgares quæ in pa-

AD LECTOREM.

gis, pratis, paludibus, fluuiis, montibus, siluis, macerijs, & locis incultis iuxta Parisios sitis inueniuntur. Quarum herbarum nomina (ne me auctorem putes) à Lobelio desumpsimus. Hunc ergo meum laborem, Lector beneuole, si æqui bonique consulas, alacriorem me ad noua & meliora commentationum genera aliquando incitabis. Vale.

I N D E X
C A P I T V M
H V I V S L I B R I .

D E filice	CAPVT 1
Filix baccifera.	2
Adiantum Americanum.	3
Thlaspi luteum spanospermon.	4
Rosa punicea.	5
Origanum fistulosum Canadense.	6
Eruca maxima Canadensis.	7
De valeriana.	8
Valeriana vrtica-folia flore albo.	9
Valeriana vrtica-folia flore violaceo.	10
Asaron Canadense.	11
De polygonato.	12
Polygonatum spicatum sterile.	13
Polygonatum spicatum fertile.	14
Polygonatum racemosum.	15
Polygonatum ramosum flore luteo maior.	16
Polygonatum ramosum flore luteo minus.	17
De Hedyfaro.	18
Hedysaron triphyllum Canadense.	19
Bugula odorata Lusitanica.	20

<i>Cyclaminum orientale. Katmer Bouhour. Turcarum.</i>	21
<i>Cyclaminum montis Libani.</i>	80
<i>De Arundine.</i>	22
<i>Arundo Indica variegata.</i>	23
<i>Fumaria siliquosa semper virens.</i>	24
<i>Fumaria Tuberosa insipida.</i>	49
<i>Aquilegia pumila præcox. Canadensis.</i>	25
<i>Aster luteus alatus.</i>	26
<i>Asteriscus latifolius Autumnalis.</i>	27
<i>De Centaurio,</i>	28
<i>Centaurium maius luteum.</i>	29
<i>Centaurium folijs Cynaræ.</i>	30
<i>Panaces $\kappa\epsilon\pi\tau\iota\mu\sigma\nu$.f. racemosa Canadensis.</i>	31
<i>Herbatum Canadensium .f. panaces moschatum.</i>	80
<i>Aconitum baccis niueis, & rubris.</i>	32
<i>Gladiolus Æthiopicus flore coccineo.</i>	33
<i>Rhamnus Myrtifolius ex Insula sancti Christophori.</i>	34
<i>Car'chichec Turcarum.</i>	35
<i>De Apocyno.</i>	39
<i>Apocynum maius Syriacum rectum.</i>	37
<i>Apocynum minus rectum Canadense.</i>	38
<i>Ranunculus Latifolius multiplex serotinus.</i>	39
<i>Edera trifolia Canadensis.</i>	40
<i>Edera quinque-folia Canadensis.</i>	41
<i>Gelsemium Ederaceum Indicum.</i>	42
<i>De Geranio Tristi, & per occasionem eius, plantarum in diurnas & nocturnas diuisio.</i>	43
<i>Varietatis supradictæ caussarum enarratio.</i>	45
<i>Perennitatis florum caussa.</i>	46
<i>Cur nonnulli flores ad solem aperiuntur, alij ad lunam</i>	

<i>solum, & vnde tanta in plantis odorum diuersitas</i>	47
<i>Geranium Triste.</i>	44
<i>Scordium spinosum odoratum.</i>	48
<i>Lanium astragaloides.</i>	50
<i>Trifolium asphaltion Canadense.</i>	51
<i>Colchicum variegatum.</i>	52
<i>Colchicum striatum</i>	ibid.
<i>Colchicum flore pleno.</i>	ibid.
<i>Colchicum Amaranthinum.</i>	ibid.
<i>De Millefolia tuberosa.</i>	53
<i>Althea Rosea peregrina.</i>	54
<i>Rapistrum maximum Rotundifolium Monospermon.</i>	55
<i>Rubus odoratus.</i>	59
<i>Narcissus pumilus Indicus polyanthos.</i>	57
<i>Narcissus Iaponicus rutilo flore.</i>	58
<i>Ornithogalon luteo virens Indicum.</i>	59
<i>Plantago maxima Hispanica.</i>	60
<i>Sisynrichium Indicum.</i>	61
<i>Solanum triphyllon Canadense.</i>	62
<i>Solidago maxima Americana.</i>	63
<i>Acacia Africana Robini.</i>	64
<i>Pimpinella maxima Canadensis.</i>	65
<i>Cerefolium latifolium Canadense.</i>	66
<i>Aconitum Helianthemum Canad.</i>	67
<i>Aquifolium echinata folij superficie.</i>	68
<i>Vitis laciniatis folijs</i>	62. fol. 182
<i>Faseolus puniceo flore, fol. 184.</i>	cap. 69
<i>Thalietrum Canadense</i>	70
<i>Agem lilag Persarum.</i>	71

<i>Eupatoria folijs Enula.</i>	72
<i>Bellis ramosa umbellifera.</i>	73
<i>Angelica lucida Canadensis.</i>	74
<i>Angelica atropurpurea Canadensis.</i>	75
<i>Apios Americana.</i>	76
<i>Myrtus flore pleno.</i>	77
<i>Calceolus Marianus Canad.</i>	78
<i>Lupinus Indicus.</i>	79
<i>Pilosella Indica.</i>	80
<i>Saponaria flore pleno.</i>	ibid.
<i>Viola matronalis flore pleno.</i>	ibid.
<i>Hiacynthus comosus calamistratus.</i>	ibid.
<i>Chelidonium maximum ἀλευρον Canadense.</i>	ibid.
<i>Statiche maxima Americana.</i>	ibid.
<i>Radix Snagrôel notha Anglia.</i>	ibid.

IN HISTORIAM
PLANTARVM CANADENSIVM,
A IACOBO CORNVTIO
editam.

VENERAT extremis terrarum Gallus ab oris
Non visos frutices nauita classe vehens :
Et nostris flores iam spectabantur in hortis
Conspicui pretio, nec nouitate minus.

Emptorem vel gratus odor ducebat hiantem,

Vel naturali picta figura manu.

Interea vtilitas non explorata latebat,

Effectus nec qui diceret, vllus erat:

Hoc te, CORNVTI, mouit; tu nomina plantis

Imponis, vires, effigiésque notas;

Interdum causas sollers rimaris, vt ille

Diuino referens nomen ab eloquio.

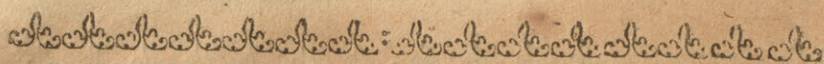
Nunc gaudent Asclepiadae sermone Latino

Per te Barbarici discere dona soli.

Quin etiam natura tibi debere fatetur,

Ignotas quòd opes non sinis esse suas.

H. V.

IN
EIVSDEM AVCTORIS
ENCHIRIDION BOTANICON.

VT Medicis des, CORNVTI, cognoscere plantas,
Et quo quaeque frequens nascitur herba loco:
Prata, suburbanos saltus, montesque, paludesque
Excutis, & si quid devia vallis habet.
Qualis Pelidem, patrias monstraret ut herbas,
Ducebat Chiron per iuga Thessalia.

H. V.

AD EVNDEM AVTHOREM.

EPIGRAMMA.

MVLTA solo nostro prudens natura negavit,
Omnia nec passim qualibet edit humus.
Quod tamen ex oculis alter subduxerat orbis,
Nobis humanae nunc patet artis ope.
Sed postquam exoticas profert CORNVTIUS herbas,
Plus vni debet Gallia tota viro.
Aurum etenim, & gemmas vexit sollertia, Nemo
Attulit in nostros tam pretiosa lares.

GVIDO PATINVS, Bellouacus,
Doctor Medicus Parisiensis.

I. CORNVTI

DOCTORIS MEDICI
PARISIENSIS

CANADENSIVM PLANTARVM,
aliarumque nondum editarum

HISTORIA.

DE FILICE.

CAPVT I.

FILICIS maris & foeminæ, quæ
πίλις & θηλυπίλις à pennatâ folio-
rum figurâ Græcis nominatur, tam
trita est apud Græcos & Latinos
mentio, tam vulgata descriptio, vt
eandem hisce lucubrationibus in-
texere non modò lectori fastidio foret, sed mihi
solùm de varietate & nouitate plantarum agenti, su-

A

peruacaneum. Satis itaque factum arbitror, si varium & multiplicem in Filicis speciebus naturæ lusum, & inauditam hætenus Filicem patefecero.

Filicis itaque tot, pluresque sunt species, quot Dioscorides epithera διωρισμένα filicis posuit. Neque absolutè cum ipso & Theophrasto quoque dicendum: Filici φύλλα ἔστιν ἀκαυλα, καὶ ἀνανθή, καὶ ἀκαρπα. Sed potius Filix alia est sine folijs & cum caule, alia cum folijs & sine caule, alia cum folijs cum caule & cum floribus sine fructu, alia denique sine floribus & cum fructu. Quod quidem non commentitium esse, vt Ruellius, aut fabulosum, vt Fuchsius censer, legenti perspicuum erit. Filicem sine folijs & cum caule descripsit Tragus: hæc inter saxa nascitur, & caulem profert digitum longum, multiplicem, ex vnâ capillatâ radice, in cacumine binis vel ternis corniculis, aut si mauis incuruis quasi setis, quæ purpureis ex aduerso notantur punctis, conspicuum: gustu & odore cum Filice vulgari conuenit. Filix cum folijs & sine caule vulgares sunt mas & fœmina & Dryopteris satis per se notæ: quibus Lobelius addit Chamæfilicem Marinam Anglicam, quam ait non nisi in saxorum, rupiumve interueniis, aut petrosis asperginibus Cornubiæ reperiri ad maris alluiones. Folijs, caule, & floribus ornatur Osmunda regalis: ob id Filix florida dicta: quæ ex radice crassa multis segmentis imbricatim appositis compactâ, folia profert in utroque caulis latere pinnata, dilutè virentia, & Polypodij more non crenata: in quorum vertice

Filix saxea
tragi.

Filix mas
& fœmina
Dryopteris
Chamæfilix
marina.

Osmunda
regalis.

candicantem florem caulis sustinet, qui Iulio sine
femine marcescit. Bauhinus in Prodromo Filicis
aculeatæ duplicis mentionem fecit. Filix mas acu-
leata maior, inquit, radicem habet nigram, fibro-
sam, pediculos pedales, foliosos, in multas alas pin-
natas, modo maiores, modo minores profundius
diuisos, pallidè virentes, primis in ambitu denta-
tis, & in breuem spinulam desinentibus. Filix mas
aculeata minor pinnulis est breuibus, totis integris
non dentatis, sed in spinulam acutam breuèmq̃
omnibus desinentibus: Hæc sunt antiquæ inuen-
tionis Filicum genera: nunc velut omnium cumu-
lus suprema dicetur quæ nostra est.

Lib. 10. c. 3.
Filix acu-
leata vtra-
que.

Jacobi Cornuti
FILIX BACCIFERA.

FILIX BACCIFERA.

C A P. II.

FILIX sine floribus & cum fructu folio non est infœcundo vt cæteræ, sed fructu à tergo foliorum luxuriat, adeò fragili vt vel vltro, vel leuissimo contactu defiliat, vt Persicarię filiquosæ: ideòq; Filicé bacciferam nominauimus. Dryopteridis instar enascitur, ac sensim in cubitum erigitur pennatis folijs, in ambitu crenatis, luteo-virentibus: quæ crescunt vtrinque ad caulem non facile flexilem citra rupturam, pone rotundum, ante excauatum sinu exiguo per totam longitudinem exporrecto; seminum etiam rudimenta posticis folijs adhærent, inter quæ sparsim eminent rotundi globuli, nunc bifidi, virides initio, deinde nigri, gustu suauis, Polypodij ferè radicis saporem referente, qui tandem maturi vix tactum patiuntur, sed sponte decedentes terræ infiguntur, vnde noua succrescit soboles. Radice nititur multis contexta fibris capillofis, colore fuscis, & gustu subacerbis. In America Septentrionali passim inter saxa prouenit, pullulat Aprili ineunte, baccæ mediâ æstate maturescunt, folia Nouembri marcescunt, superstite solâ per hyemem radice.

Filix baccifera.

Vires ipsi vt Polypodio querno, eiusque locum inter succedanea subire potest.

Jacobi Cornuti
ADIANTVM AMERICANVM.

Adiantum Americanum.

C A P. III.

QUICQUID arte barbarica Phrygiones moliantur texendis plumarum ramulis, ad limbum vestium ornandum, nihil aut mente excogitari, aut acu pingi potest nobilius admirabili foliorum ordine quem ostētat noua hæc Capilli Veneris species, feliciter admodum expressa ab strenuo nostro Chalcographo; prout in horto D. Robini conspexit: quamuis longè sit ornatior eius figura in America Septentrionali, in quâ nascitur proceritate plusquam cubitali: quò namque folia altiora sunt, eò pluribus diducta ramulis incredibilem naturæ luxum, lusumve præbent admirandum.

Huic radix pusilla, capillamentis nigris fibrata; cauliculi exeunt atropurpurei, in cubitum se attollunt, septemque aut octo ramulis diuisi, in orbem expansi latissimè se spargunt; adnascantibus interim processibus quamplurimis, qui cum ramulis leuiter crispantur extremo. Folia Adianto vulgari similia sunt sed ampliora, Galli cristam referentia sunt enim infimâ parte lineâ curuâ clausa, superiori nonnullis sinibus laciniosa, omnia contrariis pediculis densa inter se & ex aduerso: singulorum foliorum pars altera gratâ viriditate lucet, altera punctulis fuscis exasperatur. Sapor idem cum nostrate parùm acerbus. Hoc Adiantum Canadensi

regioni frequentissimum est; nusquam adeò altum prouenit. Tradunt duorum cubitorum altitudine amplius reperiri; expansisque brachiis tantum umbræ parere, vt eò succedere possent homines in æstu, facilèque se ab eo huius umbraculi præsidio tueri. Apud nos autem huius plantæ proceritas intra pedem vnum aut alterum subsistit.

Capillares herbæ omnes à radicibus quæ ex tenuibus capillamentis confibrantur nomen adeptæ sunt: ac proinde auctores homonymia isthæc obscuriores reddidisset, nisi communis eorum consensus huius nominis latiore sensum ad quatuor species contraxisset, Adiantum scilicet album, Adiantum nigrum, Trichomanes siue Polytrichon, & Asplenium. Hanc autem plátam similitudine ducti & saporis & figuræ, ad Adiantum retulimus: quod nomen huic inditum ab eo quod οὐ διασπεται: quòd in aquâ non madescat, sed perfusum, mersum-ve sicco semper simile sit, instar scirpi apud Plautum, qui semper seruat gloriam aritudinis.

In Trich-
lento.

THLASPI LVTEVM

Spanospermon.

CAPVT IV.

INTER innumeras herbæ Thlaspi differentias, quæ ab auctoribus priscis & recentioribus traditæ sunt, nulla hæctenus inuenta fuit multitudine floſculorum

THLASPI LVTEVM SPANOSPERMON.

flosculorum abundantior hac noua specie, quam impresentiarum describimus: tanta enim feracitate prægnat, vt trimestri spatio plusquam bis mille floribus ornetur, quamuis flores singuli diem tantum vnum durent: ac proinde meritò Thlaspe milleflora dici posset. Verum quia vix vlla est eiusmodi herbulæ differentia, quæ non quamplurimos flores progignat, à quibus semen capsulâ peltatâ inuolutum pari numero postmodum oriatur; maluimus à paucitate seminis Spanospermon appellare; Vix enim in tota hac plantula quinque aut sex semina reperiatur: Flores siquidem, relictis aridis cauliculis quibus appendebantur (vt hæc tabella sedulo demonstrat) omnes decidunt; fructusque vnus tantummodo, aut alter sparsim hinc inde spectatur, folliculi scilicet compressi & oblongi, quales sunt Glasti satiui, in quibus semen concluditur acri sapore. Huic plantæ radix est durior multisque fibrillis hæret, folia sunt digitali longitudine initio, admodum angusta, humi sparsa, & subpinguia: cauliculi semipedales, non sine adnatis ramulis longiusculis & capillaribus, folijs quidem vacuis, sed mille flosculis luteolis, quatuor folijs constantibus, ornatis. Sapor Subacris vulgaris instar Nasturtij leuiter linguam pungit.

Cæterum Thlaspi, aut Thlaspes nomen à seminis figurâ deductum est: semen enim huius plantæ est (vt ait Dioscorides) Δισκοειδές οἶον εἰ ἐν τεθλασμένον, ἐξ ὃ καὶ τὸ ὄνομα ἐλήχεν. Disco simile aut, vt ait Plinius, peltarum specie quasi compressum, vnde

Cap. 186.
lib. 3.

nomen. *θραδα* enim contundi vel infringi significat, & infringendo quod globosum tumidumque erat cum dilatatione exæquare.

ROSA PUNICEA.

CAP. V.

TANTA fuit commendatio rosarum priscis temporibus quibus strophia, ferta, & coronæ in pretio esse cœperunt vt certè fatendum sit, non modo earum multiplicem differentiam Veteres agnouisse; sed & florum prope omnium, qui in coronamenta veniunt cognitionis quam maximè auidos fuisse: ac proindè tam accuratè Plinius Rosarum varietatem proprijs inditis nominibus expressit. Et Dalechampius nostris vocabulis declarare nititur: quas vltra Rosarum species veteribus indictam vt ait Rosam luteam addit. Nos præter eam, duas subiungimus, quarum mentio apud herbarios nostros hæctenus nulla fuit, Rosam scilicet Luteam centifoliam, & Rosam Puniceam, Prima foliorum tantum numero à luteâ Dalechampiij distinguitur; nam vtraque & eodem floret tempore & eundem odorem spirat. Secunda ob coloris elegantiam summo apud nos habetur in pretio: quinque folijs constat intus puniceo colore saturatis, à tergo croceis: quæ coloris diuersitas varium sæpè florem reddit, lineis quibusdam flauis per co-

Cap. 4.
lib. 21.

Cap. 2. l. 2.

Rosa lutea
centifolia.

lorem phœniceum ardentissimum dispersis iucundissimo spectaculo. Huius Rosæ umbilicum tenet pappus atropurpureus, mille filamentis & apicibus luteo-pallidis cinctus; capitulum flori subiectum rotundum est, ut in siluestri Rosâ, folia minima sunt, viridia, in ambitu crenata: caudex longioribus aculeis horrescit; odorem habet veluti mellis: floret Maio. Cæterum arbitror hanc vltimam Rosæ speciem, ut & luteam simplicem (cuius inuentionem sibi tribuit Dalech. etiamsi Lobelius eiusdem meminerit in suis aduersarijs, eiusque generationis modum insinuet) quas duas hæctenus herbarij silentio præterierunt, Scriptoribus antiquis notas fuisse, Puniceam enim Virgilius indicat his verbis.

Ecloga 5.

Puniceis humilis quantum saluunca rosetis

Indicio nostro tantum tibi cedit Amyntas.

Cap. 4.

Columella quoq; lib. 9. de re rustica, ubi de passione apum differit, & de fructibus qui flores amicissimos apibus creant, summoperè laudat vtramque hanc Rosæ speciem. Punicas, inquit, Rosas Luteolâsque, & sarranas violas, &c. Quippe quæ videlicet inter cæteras Rosarum species melleum maxime halitum spirent. Horatius lib. 4. Carminum.

Nunc & qui color Puniceæ flore prior rosæ.

ORIGANVM FISTVLOSVM

Canadense.

CAP. VI.

FRVTICOSA & cubitalis herba è Canada nuper aduenit, quam Origanum Fistulosum nominauimus: quòd tubuli floris ita sint inter se compositi, vt quandam velut cicutis compactam Fistulam repræsentent. Caulibus exit quadratis, nunc angulosis, subhirsutis, & ramosis. Foliis longis, Lyfimachix siliquosæ æmulis, dilutè virentibus, quæ ab imo ad caulis fastigium vsque pullulant, ibique minora decem aut duodecim in orbem congesta floris obambiunt globum, qui Scabiosæ capitulum refert (quamuis sit latior multoque depressior:) mille caliculis conflatur, à quibus funduntur ordinatè dispositi tubuli plures, semiuncialis longitudinis, coloris ex purpurâ colossini, bifidi extremo quo patentem rictum fingunt, vnde profluunt duo aut tria cum purpureis apicibus filamenta. Prolifera est, caulem enim sæpe transilit caulis, qui tribus digitis à primo flore eleuatus, subiectis totidem foliolis, nouo floris alterius globo repullulat. Tota planta caulibus atque adeo folijs subincanâ lanugine pubescit. Efflat odorem non trita Satureiæ hortensis. Sapor huic acerrimus, ac Hydropiperis more linguam peruersus, exceptâ radice quæ solis contexitur fibris: hæc

namque nescio quo naturæ lusu, prorsus insipida gustanti percipitur. Floret Iulio & Augusto mensibus: Huius vita in multos annos protrahitur. *ὀρέον γάρος* Græcis, quasi *ὀρέον γάρος* montanum gaudium dicitur.

ERVCA MAXIMA
Canadensis.

CAP. VII.

INTER dendrolachana hæc Eruca numerari potest, siquidem hominis proceritatem implet: potissimum quando radix eius, quæ fibris albis constat, lætiore solo cohæret: siluestres enim plantæ qualis hæc & Canadenses omnes, quo leui magis & subactâ terrâ differuntur, eo maius incrementum capiunt. Numerosis caulibus adolescit, rotundis, & tomento quodam asperiori vestitis, quod undique folia exornant uti *Lysimachia*, longa, acuta, in ambitu crenis inæqualibus ferrata, tenui lanugine obsita; gustu subacida initio, tandem subacri: ut consuetum *Erucis* omnibus. Flosculi in cymis mirâ fecunditate luxuriant, Iunio ac Iulio mensibus; Lutei sunt illi, quatuor foliis constantes, in quorum medio staminula quatuor & pistillum hæret, quod collapso postmodum flore, in siliquam efformatur longiusculam, rectam, & seminibus turgentem exiguis, sapore dulcibus, maturis Augusto,

Septembri deciduis . Ad Veneris oblectamenta præcipuis.

Εὐζωμον Græcis dicitur quod iura commendet habeatque peculiarem in eis gratiam. Huius enim mira est in condiendis obsoniis suauitas vt ait Plinius. Latinis, vt existimat Ruellius, Eruca ab erodendo, aut ab vrendo dicta. Bestiolas enim innascentes corpori erodit, & si eam degustaueris, os & linguam satis acriter vellicat: aut certè his plantis Erucae nomen inditum ab Erucis, quæ Καμπαι Græcis dicuntur, non tamen ob inhæ sionem vt existimat Apuleius, sed quod hæc insecta suo decursu sinuosum quendam gyrum formant, Erucae herbæ laciniis foliorum apprimè referentem.

DE VALERIANA.

CAP. VIII.

PHV Græcorum, Latinis Nardum Siluestre, ab Italis primùm Valeriana dictum fuit; quod nomen deductum credit Dalechampius, ab innumeris quibus præditum est facultatibus. non modo enim ex Diosc. διώεται ἔρα κινῆν, καὶ πρὸς πλῆθος πόνον, ἐμμύδα τε ἀγειν, ciere vrinas potest, lateris dolorem mulcere, & deducere menstrua, sed ex Gal. hæc herba est τῆ Νάρδος ὁδὸ ἀπλοῖα τὴν δυνάμιν, quasi diceret vt habetur libro octauo de med. simpl. fac. δὴ ξεις ἰάται σομᾶχος, καὶ τὰ χεῖ τὴν γαστέρα, καὶ τὰ ἐντέρων ῥόματα

Canadensium Plant. Historia.
DE VALERIANA.

ῥιζοματα ξηραίνει, ἐπὶ καὶ τὰ κτ' πλεὺ κεφαλῶν, καὶ τὸν θώ-
ρακα, sanat stomachi morsus, humorumque in
ventriculum, intestina, caput, aut thoracem decu-
bitus siccat. *Quin & Platearius* eandem commen-
dat in stranguria & disuria, in cruditatibus ventri-
culi à frigida causa, aut flatu ortis, tussientibus &
suspiriosis, in superfluitate matricis, vt loquitur,
siccandâ, in liberandis viscerum obstructionibus,
idem testatur *Plinius*: *Dalechampius* addit viren-
tem plantam cum radicibus capiti dolenti admo-
tam, eius dolores mulcere, oculorum vitia instilla-
tam emédare, potionibus mixtam summo vulneri-
bus esse remedio. *Matthiolus* ad venenatorum ictus
laudat, si cum vino bibatur. Aduersus pestilen-
tiam non modo pota, sed etiam olfacta prodest, vt
pote cuius radix summopere sit ἀρωματώδης.

Cap. 20.
lib. 21.

Plurimæ verò extant apud Herbarios *Valerianæ*
species, quibus *Phu* veterum nullatenus descriptio
quadret, quales sunt 7. à *D. viro Bauhino* propositæ
in prodromo, nisi forte in quantum inter eas non-
nullarum sit radix odoris particeps, sed flos ne-
quaquam est *Narcissi*, nec caulis *κυφελός*, nec folia
Hipposelini aut *Elaphobosci*: ac proinde vt arbi-
tror, legitimum *Phu* *Dioscoridis* à nemine hæcte-
nus certò cognitum fuit: nam id quod hoc nomine
circúfertur, nescio quo iure hoc sibi nomen vendi-
carit, cum flores *Narcisso* proximos nullatenus ha-
beat, siue figuram, siue amplitudinem, aut etiam
mollitiem spectes. Constat enim *Valerianam* no-
stratam vt omnium herbarum flores tenuitate su-

Cap. 27.
lib. 4.

perat, ita & mollitie Narcissi floribus longè inferior
 rem esse, & nihil secius Narcissi flores imitari, quam
 vitis, Ad cuius flores nihil in figurâ propius acce-
 dere potest; Deinde nusquam Dioscorides in de-
 scriptione florum huius plantæ, meminit umbellæ,
 aut muscarij. Quod etiam aduertit Matthiol. Ta-
 ceo præterea caulem, quem nemo vnquam ἐμπόρφου-
 ρον obseruauit. Quod enim benignè legendus sit
 Dioscor. & quod Typographorum incuriâ irrepre-
 rit hoc mendum *μειζωνα*, cuius loco ἡσσονα substi-
 tuendum testentur viridoctiss. Matthiolus, Ruellius
 noster, & alij, id certè tolerandum foret, si cætera
 consentirent. Facile concedo Valerianæ radicem
 easdem vires, eundemque obtinere odorem, quem
 suo Phu Diosc. tribuit: non ideo tamen quisquam
 enuntiarit Valerianam esse Phu genuinum Diosc.
 cognationes enim eiusmodi, quamplurimos dece-
 pisse testatur ipse Diosc. πολλοὶ πλανῶνται ἀπὸ τῆς κτ'
 ἢ ὁσμῆς ἐμφερείας, πολλὰ γὰρ ἔστιν ὁμοία τῇ ὁσμῇ Ναρ-
 δα, ὡς τὸ Φῆ, ἀσαρῶν, νῆεις. ἔκ' ἔχει ὃ ἕτως grauiter er-
 rant plerique, in eiusmodi odorum cognatione,
 multa namque Nardo sunt odore similia, quem-
 admodum Phu, Asarum, Neris, longe verò aliter
 se habent: quapropter non vera censerì debent,
 possunt tamen in medendi, vsu in genuinorum
 locum suffici. Sed non ita strictè recentiores, hi
 enim nullâ nisi radicis habita ratione, in tantum
 Valerianæ species multiplicarunt, vt nulla prope
 sit odorata radix, cuius plantam illico Valerianæ
 nomine non insigniant, imò vero multæ eo nomi-

Cap. II. lib.
 I. de Ma-
 labathro.

ne dotantur, quod nomen vnde adeptæ sint, ipsimet auctores ignorant; vt in Valeriana Græca accidit. Satis itaque fuerit, pauca hæc quasi ἐξ ὑπιδρομῆς præmonuisse, alias si Deus dederit, fortè accuratius rem ipsam examinabimus.

Interim duo noua Valerianæ genera publico palam facimus, quorum historia hæctenus auctores omnes latuit, hæcque ipsa ex eâ Americæ parte quæ Canada nominatur aduecta sunt; Quod flore est violaceo, vna cum flore interijt: alterum etiam in horto nostro superat.

VALERIANA VRTICÆFOLIA
flore albo.

C A P. I X.

HVC plantæ radix, vt Asaro fibrosa, non alte descendit, sed in summo terræ leuiter hæret, adeoque est apricationis auida, vt sæpius nudet supra terram fibras, quæ saporis & odoris gratiam Nardo non inferiorem obtinent, Valerianâ vulgari longè nobiliorem, si enim diutius in ore dentibus prematur, mira suauitate halitum commendat, linguamq; postremò vt Cinnamomum acriter pungit. Pluribus surculis assurgit rotundis, cauis, geniculatis, glabris, longitudinis vltra cubitum, hi in plures alas diuiduntur. Folia ex aduerso bina semper, ab radice ad summum vsque caulis fasti-

VALERIANA VRTICILLATA FLORE ALB.

gium nascuntur, referuntque Scrophulariæ aut Vrticæ maioris folia, minimè tamen pungunt & dilu-
tissimè virent: cuiusque caulis apex in muscarium
spargitur, floribus ornatum paruis, inodoris, Vale-
rianæ similibus, sed ex vno calice pluribus. Post
ἔξαιθρον semina longiuscula tenui pappo hærentia
in auras abeunt. Floret Septembri. Hyeme, sola ra-
dix superstes viuit, reliqua pereunt. In eo planta hæc
à Valerianâ vulgari discrepat, quod sit illa sempiterno folio, huius vero folia hyemem non susti-
nent.

VALERIANA VRTICÆFOLIA
flore violaceo.

CAPVT X.

HÆC Planta & viribus, & ipso aspectu est præcedenti simillima: in hoc tantum distinguitur, quòd & folia paulo altius diuisa sint, & flores qui magis ad Ocymastrum Valeriantum accedunt, eleganti violaceo colore maximè commendentur. Superiore anno in cultissimo Vespasiani Robini Botanici Regij horto vigebat: Huius satis fuerit iconem ad viuum expressum citra historiam dare.

VALERIANA VRTICAFOLIA FLOR. VIOL.

ASARON CANADENSE.

CAPVT XI.

EX confinio Valerianæ Asaron inuehitur (colles quippè pariter amat, vmbrosisque maximè lætatur.) Huius facies, vt dicetur, à nostrate partium amplitudine potius, quàm viribus distat. Mox vbi bruma confecta est, apud nos suprà terram emergit, sine caule, folijs hederaceis, mollioribus: non circinata rotunditatis, non conuolutis in se, nec splendidis: sed expansis, & in mucronem desinentibus, adiectaque minutâ casarie hirsutis. Foliorum pediculi vitiles, florumque cytini pari lanugine pubescunt. Pro flore, ab radice prodeunt caliculi plures, quorum viridis color languescit: dum hiant singuli in tres cultratos velut mucrones diffecantur, qui non intrò flectuntur, sed in exteriora inuertuntur: cuiusque floris cauitate delitescit semen acinosum, mordens gustu, feruensque in ore. Radix carnosâ viuaxque, terram obliquè perreptat, ab eâ longiores fibræ profluunt suauissimi odoris, Acoro similis, intensiorisque: Hæ singularem vino gratiam adiiciunt, si pinsitæ, linteique nodulo inclusa, in cadum musti colentur, cum pondusculo vt sidant, trimestriq; spatio macerentur ante vsum. Hæc eadem radix mandentium halitus suauiter inodorat. In vsus quoque salutis humanæ verti potest,

vt

Canadensium Plant. Historia.
ASARON CANADENSE.

25.

Cap. 13.
lib. 22.

Lib. 8. de
com. Med.
sec. locos
cap. 3.

Mesues li.
2. cap. 22.

lib. 21. c. 6.

Ruellius c.
20. lib. 1.

vt vulgare, (quod Nardi vim habet, ipsumque ab aliquibus Nardum silvestre aut rusticum ex Plinio appellatur) seu quibus alius vuidior distenditur, aut quibus fuerit gelidus humor Ischiadi impressus molestus acerbitate doloris, nullum deducendis vrinis aut liquandis humoribus aptius Asaro remedium obseruauit Galenus. In Tertianis febribus, quarum contumacia presidijs generalibus confici nequit, cum rigor inceserit, geminâ cochleari mensurâ succus huius herbæ ex vino albo bibitur, felici successu. Vtramque enim bilem & pituitam susque deque, veratri modo, expurgat.

Asaron, inquit Plinius, audio vocitari, quoniam in coronas non addatur. Sed cum Dioscor. Asaron dicat, *πάν τεφανωματικήν*, vt vtriusque sententia concilietur, malim dici Asaron, quod in scopas non addatur, siue sint lustrales verrendis Deorum aris, vt censet Lobelius in suis aduersarijs, siue manuales illæ sint, quas odoris gratia gestant, ex Amaraco, Thymo, Serpillo, & alijs odoratis, quibus Asaron inferi minime sit solitum.

DE POLYGONATO.

CAP. XII.

POLYGONATVM quod à radice nomen traxit crebris articulatâ geniculis, veteribus quidem vnicum innotuit, at recentioribus omninò multi-

plex est & varium. Dodonæus, Fuchsius, Dalechampsius marem *πλατύφυλλον* & foeminam angusto folio agnouerunt. Lobelius tria asserit in suis obseruationibus Polygonati genera, superiora duo vulgaria, & tertium Tragi. Camerarius Maris duplicem differentiam facit, alterum baccas nigras, rubras alterum, aut purpureas profert; Clusius sex enumerauit, quatuor nimirum nouas species à se vno descriptas, & vulgares duas ab omnibus cognitatas. Has omnes Polygonati species additâ vnâ à se inuentâ, quam in prodromo descripsit doctissimus Bauhinus, herculeo penitus labore in nouem classes distribuit in suo phytopinace. In vniuersum itaque nouem differentiarum Polygonati ex auctorum scriptis eruuntur. Quibus subiungemus quinque hæctenus incognitas, quæ ex noua Francia, & Virginia prodierunt. Prius autem non alienum fuerit si Polygonati descriptionem à Dioscoride allatam examinauerimus. Dioscorides Polygonatum ait fruticem esse cubito altiorrem, foliis lauri latioribus & læuoribus, sapore mali Cotonei aut Punici, qui flores per singulas foliorum *ἐκ φύσος* promit candidos; folijs numerosiores, inceptâ ab radice supputatione; qui radicem habet albam, mollem, longam *πολυχίνατον καὶ βαρύσμον*. Hanc descriptionem vulgari Polygonato conuenire, vt nemo ambigit, ita & mancam esse nemo non videt: Ad perfectam ergo fruticis huius notitiam cuius descriptionis particulæ adijciendum non nihil esse videtur. Quod ad caulem spe-

Stat, Polygonato vnicus est, & non brachiatus ramis, nec rectà, sed obliquè assurgere solet. Folia quidem obtinet aliquatenus lauro similia, latiora tamen & leuiora multo: sed neruis multis referta, quæ vtrimque in extremo folij cocunt, vt in Epipactide, aut Plantagine. Superiore etiam parte viridia sunt, infra vero incana: Et ad latera caulis hinc inde disposita alarum instar prominent: Pro flore tubulus est lacteus, caulis petiolis multiplex appensus, extremâ qua hiat parte virescens, atque in quatuor aut quinque breues lacinias diuisus. Excusso flore succedunt baccæ virides per maturitatem nigrae, in quibus 3. aut 4. semina alba continentur. Polygonatum, quod ad radicem attinet non est βαδύππιον, vt pleræque stirpes, sed Polypodij more per transversum obliquè progreditur. Hæc omnia Dioscorides non expressit, seu quod trita nimis, & cognita planta foret, seu quod per hæc quæ obmisit supplementa, substitutas ac succenturiatas Polygonati species complecti eius esset consilium. Seu etiam fortasse quod aliam plantam à vulgari nostro Polygonato describat, in qua videlicet proxime iuxta radicem flores oriantur ad suppurationem. Quod in nostro Polygonato non accidit, in quo caulis ferè ad vsque palmi altitudinem folijs & floribus caret.

Plinius Polygonatum credit esse Polygoni speciem quam Latini sanguinariam vocant, appellarique à multitudine seminis aut densitate fruticis Calligonon. Alij, inquit, Polygonatum à frequentia

geniculorum, alij Teuthalida, alij Carcinethrum, alij Clema, multi Myrtopetalon. D. Goupylus postrema hæc nomina inter adulterina synonyma Dioscoridis, vt & alia quoque plurima recensuit, quæ nihil ad huius Polygonati notitiam conferunt. Quicquid sit, constat apud omnes auctores hoc Dioscoridis Polygonatum esse, id quod mas vulgò nominatur, cuius quidem Camerarius speciem vidit baccis rubris aut purpurascensibus. Tragus tertium Polygonati genus proponit, quod non aliud est, quam quod herbarij Ocymoides vocant, nonnulli Papauer spumeum, Monspellienses Behen album. Clusius marem facit ramosum, & non ramosum: Posterioris tres affert species, quarum prima vulgare Polygonatum est. Secunda caulem pedalem tantum profert striatum (nec exactè rotundum, sed modice in latitudinem compressum, folia obtusiora & rotundiora vulgari.) huic ex singulis alarum sinibus exeunt flores singulis magna ex parte petiolis inhærentes, vulgari maiores & odoratiores, reliquis à præcedenti non differt. Tertia species magnitudine plurimum superiores excedit, huius quippè folia Hellebori albi foliorum amplitudinem nonnumquam assequuntur. Crescit in Siluis supra Viennam Austriæ. Ramosum Polygonatum vnum à Clusio describitur, cuius verba hinc affero eo lubentius quod discrimen inter illud, & alia quæ à me posthac describentur facilius hac ratione cuius innotescere possit. Quarti latifolij caulis pedalis est, nonnumquam cubitalis aut amplior

I.

II.

III.

IV.

V.

VI.

» rotundus, incuruus vulgaris instar: in vnum aut al-
 » terum, interdum etiam tertium ramum diuisus,
 » quem alternatim perfoliatæ vulgaris ferè instar
 » amplectuntur folia Polygonati folijs similia, molliora,
 » saporis initio dulcis, deinde saluam cientis &
 » non nihil acris: ad singulorum foliorum exortum, sub
 » I. ipsis folijs atque adeo ad illorum latus eadem seriè
 » II. exeunt singulares petioli longi, exiles, incurui, ex
 » quibus flores propendent singulares concaui, Oenanthes,
 » III. siue lilij conuallium floribus persimiles, sed magis hiantes,
 » atque in sex lacinias extrorsum reflexas diuisi, interiore parte nigricantibus quibusdam
 » maculis aspersi, odorati. Fructus trigonus viridis
 » initio per maturitatem rubescens.

VII.

» Bauhinus Brasilianum Polygonatum latifolium & perfoliatum alterum in prodromo descripsit, quod
 » I. florum amplitudine plurimum à superiore differt: flos enim quinque folijs separatis ab inuicem
 » II. Narcisso minori autumnali similibus & æqualibus, sed albis constat. Semen non vidit, quod credibile
 » III. est, capsulâ trigonâ concipi.

VIII.

» IV. Iam vero ut quæ latifolia maris nomen fortiuntur, ita & quæ angustifolia foemineum sexum præse
 » V. ferunt: cuius generis duæ species cognitæ sunt. Prima caulem rotundum habet, qui folijs angustis
 » VI. asperulæ modo per interualla cingitur: fructus ex interstitio foliorum oblongus & ruber, baccarum
 » VII. Berberis forma & magnitudine in orbem prodit. hæc esse videtur planta, quam Plinius sub nomine
 » VIII. ephemeri expressit.

Cap. 13.
 lib. 25.

Alterum Polygonatum angustifolium Clusij IX.
caulem habet cubitalem, angulosum, in multas tenues alas diuisum folijs quam maxime angustis & longis obsitum: flores præcedenti similes inter folia nascuntur, quibus succedunt baccæ rubræ; sed exacte rotundæ: radix candida nodosa. Hactenus quæ de Polygonato eiusque differentijs auctores ante nos tradiderunt, nunc quinque nouas species ex America allatas breuiter describemus.

POLYGONATVM SPICATVM
sterile.

CAP. XIII.

POLYGONATVM spicatum sterile à natali solo X.
lo Virginianum dici potest; radice constat alba ex longis interuallis geniculatâ, quæ Lilijs quod conuallium vocant, instar repit. Maio mense cauliculus pedalis assurgit, è cuius utroque latere folia exeunt inæquali situ disposita vulgaris facie, acutiora tamen, pinguiora & minus neruosa, imò nec subtus incana, sed gratâ & pellucida viriditate utrinque micantia. Flos neutiquam ex alarum sinu prodit, ut in cognitis alijs Polygonati differentijs, sed summum caulis apicem occupat, ibique plurimus spicatim aggeritur, vnusquisque proprio petiolo in caulis fastigium desinente sustinetur. Flos exiguus est, & quinque aut sex albis foliolis com-

POLYGONATUM SPICATUM STERILE.

componitur, hæc dum explicant sese, asterisci effigiem signant, filamenta quoque tenuia eiusmodi foliis interferuntur. Floret eodem mense. Iulio statim quicquid floris est veluti marcidum fluit, sicque vniuersa planta sterilefcit.

POLYGONATVM SPICATVM
fertile.

CAPVT XIII.

SECVNDA hæc Polygonati species figurâ & situ foliorum, teretis, glabrique cauliculi proceritate, nullatenus à proximè allata distinguitur. Radix alba (numquam ipso caule vastior) per transfuersum fertur, raro admodum capillitio, & quâ geniculus ipsam discriminat, nouum *μόχευμα* prodit. Flos supremis cauliculi folijs ab exortu abditus delitescit, nec ante apparet, quam illa ab inuicem diducantur: Tumque plures albi flosculi caulis fastigio circumpositi spicam efformant: Singuli quinque aut sex foliolis constant, similis cum superiori Polygonato figuræ. Excusso flore globuli tenues succedunt, qui sensim eam magnitudinem assequuntur, quam in separato folio appingi curauit. Baccas istas subrotundas excurrentes lineæ plurimum commendant. Sex enim nigræ æquis intervallis vtrimque in puncto velut in polo sese intersecantes, singulas baccas, albidas initio, separant,

E

XI.

Jacobi Cornuti
POLYGONATUM SPICATUM FERTILE.

velut sphaeram Meridionales circuli, pari naturæ ingenio ac si Geometra composuisset. Hæ baccæ non mediocrem subeunt maturitate mutationem, sensim enim rufescunt, donec omninò rubeant, ac tum temporis signaturæ linearum penitus obliterantur. Agrè admodum gustatur, fastidiosum enim saporem obrinet, qui ferè ex dulci in amarum desinit, Solani lignosi more, quod eapropter γλυκύπιχρον vocauerunt.

Ex America allatum, vigilantibus D. Vespasiani Robini culturâ, incolunt iam ab aliquot annis seruat.

Observabis interim, flosculorum ocellos orbiculares expressisse chalcographum, cùm paululum in longitudinem extendantur.

POLYGONATVM RACEMOSVM.

CAPVT XV.

XII.

AB eâ quam fructus huius repræsentat Vuæ similitudine racemosum Polygonatum nominauimus. Hoc radice firmatur crassa subalbida, pluribus internodijs extuberatâ, nec paucioribus capillatâ fibris. Caule aliquândo simplici nonnumquam etiam, sed raro, duplici (vt hîc appingi curau) eoq; rotundo atque atropurpurante in duo cubita eleuatur. Folia habet latissimè expansa. Nerui (quos in plantis *ivax* Græci vocant) simili atque in Plantagine ordine, per eorum latitudinem discurrent: varij coloris, nunc purpurei, nunc atrouiridis. Vt autem folium quam in aliis speciebus durius & nigrius est: ita & eius ambitus rugosior, lineâ obscuriore clauditur. In apice caulis, vuæ floridæ simulachrum apparet. Mollia filamenta dilute pallentia, flosculorum loco petiolis insident, ferè vigent octiduò, quo elapso, succedunt acini rotundi, baccarum Iuniperi magnitudine, eximiam vuam componentes: flauescunt hi per initia, & mille notis, quasi sanguineis interpunguntur, longè vero postea maturitatem adepti, euanescentibus maculis istis, toti in Cerasorum ruborem transeunt. Eorum pulpa dulci sapore linguam afficit, seminaque alba continet subrotunda, quibus satis, vel leuissimâ adhibitâ operâ planta hæc facillimè pullulat.

POLYGONATVM RACEMOSVM.

POLYGONATVM RAMOSVM
flore luteo maius.

CAPVT XV.

XIII. **H**VIC Polygonato statim gracilis in exortu
 caulis, teres, & glaber palmarem ferè longi-
 tudinem assequitur, mox in duos ramos diducitur,
 quorum singuli in plures postea diuisi, cubitalem
 sæpe longitudinem superant. Folia caulem peruiso
 vtrimq; ductu ita excipiunt, vt perfoliatæ ad instar,
 medium penitus obuallent: læuia hæc sunt, oblonga,
 venosa, & extremâ parte obtusa, pallidissimæque vi-
 rent. E supremo cauliculorum apice, & ipsorum
 etiam foliorum sinibus, incuruo deorsumque nu-
 tante pediculo flos luteus propendet, sex angustis,
 sed longioribus foliis compositus, quæ vt in Tuli-
 parum genere fieri solet, separatim diuiduntur. In
 interna floris parte filiquæ rudimentum, cum ad-
 natis corniculis, sexque longa subluteaque stami-
 na delitescunt (quæ cum integro flore conspiciere
 non sit facultas, separatim delineari iussi.) Cum
 defloruit, pediculus sursum flectitur. Semen albi-
 dum filiquâ coriacia, initio viridi, deinde furuâ
 triangularisque formæ concluditur. Radix non
 adeò crassa est, nec adeò candida atque præceden-
 tium, sed sola fibrarum copia densius contexta
 capillatur, nec proinde latius graditur, vt superio-
 rum. Floret incunte Iunio. Iulio semina perficiuntur,

Canadensium Plant. Historia. 39
POLYG. RAM. FLORE LVTEO MAIVS.

quo tempore siliqua referatis commissuris trifariam
hiat, vt concepto semini exitum patefaciat.

POLYGONATVM RAMOSVM
flore luteo minus.

CAP. XVII.

XIII. **A**D E O præcedenti Polygonato simile hoc
est, vt separata historia non indigeat: cùm
solâ ferè foliorum figurâ ab eo deflectat, quippe
quæ & angustiora multò & longiora sint, ac etiam
in mucronem desinant acutissimum. Flore quo-
que nonnihil variat, multò pallidiore, cætera pro-
fus simile.

Hanc postremam Polygonati differentiam, vt
& præcedentes ex noua Francia accepimus.

DE HEDYSARO.

C A P. XVIII.

Lib. 3. c. 66.

Lib. 3. cap.
146.

Ruellius.

Cap. 13.
lib. 3. pempto

4

QUAM herbarij fabam lupinam, alij herbum, vulgòque grauiam (quòd, vt arbitratur Ruellius, tritico, hordeo, cæterisque frugibus, cum quibus alitur, suo complexu grauis sit & molesta:) hanc Dioscorides ἡδύσaron à suauitate odoris, & totius plântæ figurâ nominauit: quasi quis diceret scopas odoratas: frutex enim est ab vna radice flagellis multis emicans. Vnguentarij πελεκῖνον, vt & Latini Securidacam vocauerunt: quamuis Turnebo Securiculatæ potius nomen arrideat, quasi securiculatæ; hoc est à similitudine securis, quæ πέλεκυς græcis dicitur. Hedyfaron enim λοβὸς φέρει κερατίοις ἐοικότας, ὃν οἷς τὸ σπέρμα πυρρὸν καὶ ἀμφίστομον ὁμοιον πελέκει. folliculos spargit modo Corniculorum aduncos, semen complectentes ancipitis securiculæ figura. Quamquam non ita strictè recentiores, qui Hedyfari species multiplicarunt: Hi enim nunc à filiquâ falcatâ, nunc à semine securiculato, nunc verò à foliorum Ciceris incisa facie, argumentum suæ nomenclaturæ sumpserunt. Sicque Dodonæus à foliis duplicem attulit differentiam, maius & minus: vtrumque foliis ciceris, maioris filiquæ sunt compressæ, minoris rotundæ. & incuruæ. Dalechampius à filiquis, nulla Ciceris foliorum habita ratione, minimum He-

dyfarum descripsit; Illudque trifolij pratensis foliis. Lobelius à seminis figurâ Hedyfarum clypeatum descripsit, quod florum colore, & siliquis à superioribus longissimè abest: huius enim flores sunt Genistæ amplitudine, saturo coccino rubentes. Siliquæ non aduncæ, sed ex orbiculatis loculis asperimis compositæ, in quibus semina genistæ. Clusius Dodonæum imitatus, figuræ foliorum ciceris penitus adherens, Securidacam peregrinam capiti 48. lib. 6. inseruit. Hæc siliquas planas vtrinque dentatas vncialis longitudinis summo fert caulium fastigio: hanc Cortusius scolopendriam leguminosam nominavit.

Prosper Alpinus à Corniculis, non autem à semine amphistomo elegantem in Creta Infula Hedyfari speciem reperit, quam Hedyfarum argenteum nominat, à floribus candidis trifolio proximis, apicem cauliculorum occupantibus egregia facta umbellâ, quibus cornicula succedunt, in quibus semina rotunda. Hæc planta folia ciceris obtinet, quibus ne ipsa hyeme quidem se expoliat.

Cap. 48. lib. 2. de plant. exot.

Inter dumeta duplex Hedyfarum crescit, quod quidem siliquas profert articulatas: alterum purpurascit quod à Camerario scorpiuron vocatur. Alterum pallide-cærulei coloris est: ad quas differentias cum clypeatum Lobelij referatur; non incōmodè etiam his Canadense Hedyfarum triphyllum adscribetur, quandoquidem cum præcedente plurimum affinitatis habere videtur. Nam floribus & siliquis asperioribus, non per loculos clypeiformes, sed securis

Bauhinus.

Hedyfarum nostrum.

ancipitis effigie seriatim articulatos, Lobelij Hedysarum refert: accedit & florum & seminum maturationis tempus idem.

HEDYSARVM TRIPHYLLVM
Canadense.

CAPVT XIX.

HIVS altitudo in frigidis locis duorum fere cubitorum est, in apricis in vnum tantum erigitur. Caulis numerosus ab radice pullulat, angulosus ac medullosus: fibris ille multis striatur, aliis virentibus, aliis pallentibus, aliis rubentibus: Mediâ caniculâ spicatum flores prodeunt Hedysari legitimi facie, ampliores multò: horum superiora folia saturatius rubescunt, laterum alæ & subiecta carina dilutius ac pallidius rubet: siliqua per floris marcidicentrum oritur, falcatum per internodia discriminata, asperrima, quæ lineis suprâ & infrâ rubentibus clauditur. Radice nititur fibrosâ, subnigrâ, maxime viuaci. Aprili pullulant folia, initio quidem rubentia, quæ tandem atrouirescunt, & trifolij asphaltitis more diuiduntur. Tota planta inodora est, ac proinde perperam ab aliquibus trifolium asphaltites Canadense creditur. Missa fuit sub nomine Galegæ Americanæ, quo autem argumento, in materia stirpium versatis iudicandum relinquo. Satius duxi ad Hedysari articulata siliquâ classem re-

F iij

ferre. Medijs enim in siluis nascitur in America Septentrionali, ad nosque ex noua Francia missi sunt eius loculi securiculæ instar, in quibus semen genistæ concipitur.

Sapor virenti non ita conspicuus, siccatæ subacris: atque ita calidam in primo, siccamque in secundo gradu esse arbitramur, cum aliqua peculiari purgandi facultate, eius periculo à me facto. Purgantium enim potiuncularum decoctis addita vnc. vnius pondere, cathartorum vim promouet, non renes ac serosos solum; sed viscidiores etiam humores educendo. Incocta atque apposita, frigidiorum tumorum concoctioni maxime conducit.

BUGULA ODORATA

Lusitanica.

CAPVT XX.

INSIGNIS hæc Bugulæ species annua est, & saturotannis prouenit; radicem habet nigro capillitio fibrosam, nequaquam humi repentem: ab hac succrescunt quatuor aut quinque cauliculi rotundi, hirsuti, geniculati quâ parte folia exeunt: quæ folia longa sunt, hirsuta, atrouirentia, duabus aut tribus laciniis recuruum dentem referentibus vtrimque diuisa: quò autem inferiora sunt ac terræ propiora, eò ampliora; quò remotiora eò breuiora, & angustiora, vt ferè tandem capillari tenuitate appareant iis

Canadensium Plant. Historia. 47
BVGVA ODORATA LVSPANICA.

in partibus, in quibus floribus interposita sunt. Flores enim inter foliola caulem à medio fere ad apicem vsque quasi verticillatim ambiunt, & intermediis foliolis illis, obducto veluti sepimento muniuntur. Flores sunt violacei coloris, in tubulum efformati, cuius extremum alterum ab exiguis calycibus prodit: alterum vt in Bugulâ nostrate, dū hiat rictum quendam mētitur. Decusso flore (quod circa Augustum mensem accidere solet,) Calyculus seminibus albis turget, quæ nouam sequente anno progeniem subministrant. Seritur mense Martio. Tota planta odoratissima est, iucundissimiq; aspectus; Et apud nos proceritate vix pedem implet, quanquam in Lusitania vnde eam habuimus, longè elatiorem esse acceperimus. Huius etiam mira vis est, si cum cæteris speciebus addatur potionibus vulnerariis.

CYCLAMINVM ORIENTALE.

Katmer Bouhour Turcarum.

CAPVT XXI.

CYCLAMINVM Constantinopoli allatum Opera & studio diligentissimi herbarij Domini Bachelier, in hortis nostris publicis iam satis vulgatum est: præter enim largam huius plantæ copiam, quam postrema nauigatione conquisiuit, non inerti opera seminibus iactis huius etiam propagationi

Canadensium Plant. Historia.
CYCLAMINVM ORIENTALE.

tioni consulens auctiorem plurimam fecit.

Hoc Cyclaminum pro radice cortice nigro obdu-
ctum tuber habet amplissimum, quod infra supra-
que mediocriter subsidit, vt Rapum: huius media
ferè parte vulgari similes, sed longiores. extant pe-
diculi teretes, carnei coloris, quorum alij folijs, flo-
ribus ornantur alij: eodem enim momento ambo
pullulant. Folium ederaceum est, nec angulosum,
in ambitu tenuissimè ferratur, illud atro-pur-
purascit à terra, superne pingitur diuersa viridi-
tate, in quâ etiam albicant maculæ. Flos è calice
quinque foliolis composito exit: Varietas in eo
multiplex est, ferè quadruplex apud nos obserua-
tur: nunc quippè foliis quinque tantum constat
flos (aliàs purè candidus, aliàs^a colossinus, & imâ
parte elegantissimè purpurascens.) Nunc foliorum
numerus duplicatur, (quorum duplex quoque est
differentia, aut enim flos iste totus albus est, aut
huius pars infima purpureo colore fimbriatur.)
Folia hæc longiora sunt multo & angustiora no-
stratum: initio quidem dum è calice erumpunt si-
mul intorta deorsum nutant, nec multo post latius
diffusa sursum reflectuntur, ac veluti corollam for-
mant, cui cauum odoratissimum subest, à quo
singula folia profluunt: nec enim vnum seorsim
decidere potest, quin & vniuersa concidant. In eo-
dem cauo quinque apices subatri, æquali interuallo
difiuncti apparent, eidem cauo ita agglutinantur
vix vt ab eo diuelli queant. Statim atq; flos decedit,
pediculi in spiram serpentium more conuoluun-

tur, & semen progignunt rotundâ capsula inclusum. Floret Aprili. Semina Iulio maturescunt, & ferè quod anni reliquum est, foliis destituitur.

Cyclaminos Græce dicta à quodam qui Κύκλος Isidor. orig. lib. 17. c. 9. vocatus est, qui primus virtutem huius herbæ invenit. Vel quod talis herba habeat radicem rotundam, Græci enim Κύκλον rotundum vocant. Huius radicis succus vino admixtusebrios facit.

^a Colossinus color à Colossis Troadis vrbe, in qua lane tingebantur coloris elegantioris, apprimè florem Cyclamini referentis, qui color inter candorem & purpuram medijs est.

DE ARVNDINE.

CAPVT XXII.

VT est in ijs, quæ ad vsus hominum spectant, natura liberalis: ita & in ijs quæ ad vitæ necessitatem pertinent, aut sensum oblectationi conferunt, longè profusior esse solet: vt pote quæ singulis animantium sensibus pari diligentia consulat. Nec magis est varietatis saporum ad gustus gratiam studiosa, quam & incredibilis colorum mixturæ ad oculorum oblectamentum. Hæc varietas cum in plerisque vegetantibus cernitur, tum maxime in Arundinũ genere manifesta est, quarum est tanta differentia, vix vt certus à quoquam auctore specierum numerus statui possit: Quod animaduertens

*Cap. 12.
lib. 4.*

*Cap. 11.
lib. 24.*

*Plinius cap.
36. lib. 16.*

*Cap. 104.
lib. 2.*

*Cap. 8.
lib. 12.*

Lib. 2. epist.

2.

Lib. 1. c. 35.

Theophrastus, vt solet, concisa breuitate in duo summa genera contraxit. Dioscorides variis locis septem enumerauit. Bauhinus 21. agnouit. Plinius 29. Quæ omnia doctissime persequitur Dalecham-
pius lib. 9. cap. 5. primi Tomi. Speciebus Arundi-
num indita sunt nomina ex variis vsibus quibus de-
dicantur, vt apud quosuis auctores legere licet. Dif-
ferentias vero faciunt radix, calamus, panicula, fo-
lia denique ipsa: quarum partium Natura nullam
superuacua esse voluit. Calamo, qui in Rheno
nascitur, nihil est sagittis aptius; huic namque plu-
rima inest medulla, pondusque volucre, contra fla-
tus quoque peruicax libra: Syringias vtilissimus
fistulis. Auleticus tibiis. Pomponius Mela refert
in India vastos adeò esse Arundinum calamos, vt
earum scissa internodia veluti nauitas binos & quæ-
dam ternos etiam vehant. Solinus Arundinis radi-
cem decoqui, exprimique humorem testatur ad
melleam suauitatem. Saccharum vero in ipsis
arundinibus salis modo coactum, dentibus fragile
in India, atq; Arabia felice inueniri, testis est Dio-
scorides. Plinius item affirmat, non amplius nucis
auellanæ magnitudine reperiri. Ac proinde fa-
cile elui potest quorumdam opinio qui saccha-
rum prisca ignotum fuisse crediderunt. Inter
quos Ioannes Manardus: quem sequitur Fuchsius
in Paradoxis Medicinalibus: quorum rationes vni-
co verbulo quiuis conuellerè potest. Antiquorum
enim saccharum tale erat, quale reperiebatur, aut
mediis in Arundinum calamis, aut in rimis vi ca-

loris eductum, vnius Solis opificio excoctum, densatumque salis modo, nec amplius nuce auellana, ingratum & tantum medicamentis aptum. Nunc verò naturalem defectum lasciuientis gulæ impetus artificio quodam expoliuit: itavt coctione secunda, tertiâque medullaris eiusmodi succus limpidior redditus, cogatur in panes turbinatos, quales apud Sephasianos venales prostant. Atque vt obiter dicam, in eo grauter errant, cùm aiunt in solis Arundinum foliis saccharum colligi: item cùm Arundinem cauam esse, nec medulla plenam affirmant: siquidem inter Arundines masculæ omnes solidæ sunt, seu medulla tenui, seu cartilagine dura plenæ, ex Theophrasto ἐστὶ δὲ ὁ μὲν ἀρρῆνω στερεός. ὁ δὲ ἥλιος κοῖλος, mascula solida est. scemina inanis. Imò & ipse tales Calamos Indicos vidi, quorum cutis extima variis velut literarum arabicarum figuris naturaliter sculpta erat, intus cartilagine adeò solida plenos, vt cùm eos acrius collideremus, scintillæ illicò excuterentur, quæ graui ac sulphurato odore aërem inficerent. Sed & ipse Theophrastus sacchari mentionem fecit libello de melle conscripto, cuius tantum extat fragmētum. Triplicem enim mellis generationem affert: Primam à floribus & odoratis rebus. Secundam ab aëre, cùm liquidiusculus à sole cōcoctus cadit. Tertiam ab arundinibus. Per primam enim intelligit mel nostrum vulgare. Per secundam significat manna, quod est mel roscidum, & Αερόμητι apud Athenæum dicitur. Per tertiam saccharum. Sed hæc obiter: nunc de reliquis Arundinum par-

Lib. 4.
cap. 12.

tibus, hoc est de folio & panicula dicamus. Folium
 storeis & regetibus texendis aptum est: Quibus
 olim excipiebant oliuas, referente Columella: nunc
 verò apud Septentrionales nonnullos sternendis
 Casularum pauimentis instar mattæ vsurpatur:
 apud alios iuncis & aquaticis graminibus permixtū
 stramenti loco domibus tegulum præbet. Calami
 odorati folium ob *ἰωδία* commendatur. Adar-
 chæ vocatæ Arundinis dentibus vtile est. Denique
 Panicula scopas & verricula præstat, pro pluma
 strata cauponarum replet: quæ limosiore callo in-
 duruit contusa & interiecta nauium commissuris,
 ferruminat textus, glutino tenacior rimisque ex-
 plendis fidelior pice. Hoc vno infesta est Arundo,
 quòd eius paniculæ lanugo quam *αιθήλην* Græci
 vocant *ἐμπροσθα εἰς τὰς ἀκροὰς κώφωσιν ἐργάζεται*, in-
 quit Dioscor. cap. 115. lib. primi. reliquis omnibus
 suis partibus vtilis.

Dioscor.

Plinius.

ARVNDŌ INDICA VARIĒGATA
 siue Laconica Theophrasti.

CAPVT XXIII.

PRÆTER traditas ab auctoribus, qui ante nos
 scripserunt Arundinis species, nouam hîc ex
 India allatam proponimus, quæ ob varietatem
 tantî apud nos æstimatur, vt vnîus plantæ pretium
 fuerit 12. aureorum. Huius radix vulgaris more na-

turâ viuax & geniculata, singulis annis calamos & folia vere nouat, quæ duo simul apud nos Hyeme intercidunt. Calamus hominis proceritatem implet, ac superat, vix nudus oculis patet. Folia enim quæ in suo exortu tubulo facto pediculi vicem præstant, complexu tenues per ambitum inducunt tunicas, atque ita subinde nascentia ab imo ad summum vsque, calamum operiunt. Inter hæc folia quædam cubitum longitudine superant, latitudine vnciam alteram explent: (Notabis hîc Plinium, qui Indicarum Harundinum folia dicit esse breuia: cùm huius nostræ, quæ ex Indiis Orientalibus petita est, sint amplissima: Nec minora Sacchariferæ, cuius folia binos cubitos æquant,) Incana sunt omnia, varie tamẽ colorantur excurrentibus lineis latis, quarum aliæ subflauæ sunt, aliæ virides, aliæ subrubræ: quamquam is rubor non omnibus foliis communis sit, sed tantum ad radicem natis. eius paniculam videre non licuit. Hanc Arundinem ex iis esse arbitror, quas Natura potius ad ornatum & oculorum gratiam, quam ad vllum alium vsum esse voluit. Interim nemini dubium esse debet, quin hæc sit, quam Theophrastus lib. 4. cap. 12. Laconicam vocauit, aut saltem eius species. Theophrasti verba hæc sunt ἔχουσι ὃ μέγαρας διαφορὰς ὡσπερ ἐλέχθη καὶ κτ' ἅ φύλλα, ἔ πλήθ καὶ μέγαρα μόνον ἀλλὰ καὶ χροιά. ποικίλος γὰρ ὁ λακωνικὸς καλῶδης, plurimum autem differunt folia non magnitudine & numero tantum, sed etiam colore: sunt enim Laconicæ Arundinis vocatæ variegata (intellige folia.) etiãsi aliæ Arundines variegatæ

gatae in regno Bengala crescant quarum calami & folia pluribus punctis notentur, de quibus D. Paludanus in sua Histor. Orient. Part. 2. cap. 18. Sed ut nostra haec arundo longè est illis ornatior, ita & praeter ceteris Laconicae nomen meretur potissimum cum tantum de differentia petita à foliis verba faciat Theophrastus, quae sola nostra in Arundine vario colore pinguntur.

FUMARIA SILIQVOSA
semper virens.

CAPVT XXIV.

IN America Septentrionali duae Fumariae species nascuntur. Altera semper viret: altera autem elapso vere disparet, tametsi viua radix sub terra adolescat, & recta terrae tepore propagetur, donec sequente anno repullulet. Quo fit ut prior, species esse videatur Fumariae nostratis, cuius tam frequens est in medicina vsus: posteriorem vero referamus potius ad eam Fumariae speciem, quam herbarij Cauam radicem appellant.

Prior itaque quam siliquosam dicimus recta surgit, caule pedali, rotundo, glabro, tenui velut cinere asperso, qui leuiore tactu facile defloratur. In folijs caesus laeuor, & diuisura similis vulgari, amplitudo tamen est maior. Brumale tempus ea non metuunt. Cauliculi alatim pullulant. Floribus in

Huius fumarie secundam speciem require postea folio 127

apice spicantur, radici cauæ similibus, colore autem diuersis: horum enim canaliculus carneo, os autem patulum fuluo, atque aureo colore splendet. Floribus succedunt siliquæ, falculæ in modum contortæ, flauescentes, in quibus semina milij modo compressa, rotundiora tamen concluduntur. Radix fibrosa est, vulgarique densius capillata. Planta hæc acris simul & amaræ qualitatis est particeps: vnde vt ea, quæ est descripta à Dioscoride, efficacius etiam vrinam ciere potest: simulque biliosos humores deducere. Dentibus attrita, & ore contenta diutius, saliuam promouere consuevit. Succo caliginem discutit, itaque in medicamenta oculorum addi potest, vt vulgaris.

Fumaria latine, græcè *καπνός* dicitur, à fumo, inquit Plinius, delachrymationem enim facit, ceu fumus, si oculis eius succus instilletur.

Cap. 13.
lib. 25.

AQUILEGIA PUMILA
præcox Canadensis.

CAPVT XXV.

MINIMA hæc Aquilegiæ species, quòd Infelicius crescit, Pumilionis: quòd celerrimè, præcocius nomen meretur: nam ante Maium mensem flos ferè elapsus est vniuersus. Folia habet Talietri pratensis figura & amplitudine paria, colore quadantenus similia, nam aliquanto pallidius

AQUILEGIA PVMILA PRÆCOX CANAD.

virent. Caules tenuissimi, rubentes, vix palmum equant. Flosculi in singulis apicibus crescunt, quinque corniculis cauis, non vt in nostrate aduncis, sed rigidis constantes: quæ cornicula à medio ad conum vsque punicei obscuri coloris sunt, infra autem, quâ parte hiant, croceo colore tinguntur. Hæc inter cornicula quinque foliola punicei etiam coloris medium tenent, quorum mucro deorsum vergit. Floris in medio stamina sunt alba quam plurima; quæ luteis apicibus fastigiantur, simul cum flore defluunt. Quæ in spinulam acuminantur, in 4. aut 5. recurvas siliquas formantur, Delphinij similes, in quibus semina nigra & nitida. Radices subsunt tenuissimis filamentis fibratæ. Cæterum omnis Aquilegia veteribus ignota fuit, à recentioribus autem inter coronarias recensetur: nuncque Aquilina, nunc Aquileia nominatur. Malim Aquilegiam appellare, cuius vocabuli ethymon subtexere lubuit. Quod hæc planta, initio dum crescit nondum explicatis folijs, & nubilo die conuolutis in sese, per imbres aquas colligat nec defluere patiatur: pari vocabuli ratione, quâ qui aquas conquirunt sparsasque hinc inde venulas fontis in alueum deducunt, *Aquileges* dicuntur.

Lege Plin.
Cap. 6.
lib. 26.

ASTER LUTEVS
alatus.

CAPVT XXVI.

QVAMVIS procera sit, & valdè ramosa huius Asteris species, quæ ab America Septentrionali nuper allata est: vix tamen duo cubita excedunt caules eius rotundi, quos folia obscure virentia longiuscula, sine pediculo vestiunt: pediculi namque loco, appendiculæ quædam alarum instar è marginibus foliorum deorsum flexæ, vtrimque cauli proximè adherent, ibique desinunt vnde folij alterius exordia sumuntur. Flores lutei Bellidi maiori similes in summo cauliculis nascuntur, medio scilicet orbiculo luteo prominente, & folijs è circumferentia exeuntibus, velut Astri radiis aurco colore fulgentibus (vnde nomen.) Flos vetustate in pappos abit, qui, si digitis infries, Chame-melinum quiddam redolent. Radice nititur, fibrosa hic Aster, quem sapor, astrictionis potius quam alterius cuiusuis qualitatis participem esse testatur.

Canadensium Plant. Historia.
ASTER LVTEVS ALATVS.

ASTERISCVS LATIFOLIVS
Autumnalis.

CAPVT XXVII.

NOV A hæc Americana planta reliquas inter Asterisci differentias Autumno præmaturius floret. Radix huic crebris compacta filamentis; caules lignosi, rotundi subrubri bicubitales; folia in ambitu serrata, longis pediculis innixa (velut pyri) in eximiam latitudinem panduntur, quæ sensim in mucronem gracilescit: coloris quidem suprâluteo-virentis, inferna autem parte velut Cyclamini: caulium cacumini luxurians adeò florum insidet copia, vt quamplurimis contextum flosculis sertum potius, quàm genuinum plantæ florem dixeris. singuli flores duplo minore stella fulgent, quàm vulgaris Aster Atticus (ob eamque causam Asteriscum potius, quam Asterem appellauimus) medium cineracei coloris umbonem habent, circa quem foliola veluti radij dilutissimè purpurascunt.

Sitne vero hæc planta iisdem prædita viribus, quibus Aster Atticus Dioscoridis nondum compertum habui.

Canadensium Plant. Historia. 65
ASTERISCVS LATIFOLIVS AUTVMNAL.

DE CENTAVRIO.

CAPVT XXVIII.

TAM varia sunt & intricata, quæ auctores melioris etiam notæ, de specie, & numero Centaurij scripserunt, ut non modo, ex Plinio, imperiti confundant hæc omnia, & vni generi assignent: sed etiam nostri sæculi doctiores, id non satis capientes, vel primas duas Græcorum species duntaxat admittere coacti sint: vel inter eos qui curiosius varietatem stirpium quotidiana exercitatione rimantur, plures eius species assignare. Plinius tres attulit. Prima est Centaurium maius Dioscoridis, quod ille Centauream nominat, siue Chironiam; quod eâ curatus dicitur Chiron, cum Herculis excepti hospitio pertractanti arma sagitta excidisset in pedem. Secundam, Centaurium appellat, minorem illam speciem vulgarissimam, fel terræ herbariorum quam Libadion dici testatur, quod circa *Λιβάδας* & rigua loca sponte nascitur; hocque Synonymum loco Limnæi, in Dioscoride reponendum censet Dalechampsius. Tertia est Centauris, cognomine Triorches. Qui eam secare rarum est, ut non vulneret sese. Theophrastus defendi eam impugnarique colligentes tradidit à Triorche Accipitrum genere. Gesnerus lib. 3. de Buteone quem *τειορχιν* Græci vocant, notat Plinium imperitiæ, dum aliorum insci-

Cap 26. lib.
25. nat. hist.

Ibid.

Centauriū
maius pri-
mum.

Centauriū
minus.

Cap 39. lib.
11. Dalech.

Centau-
ris.

De volatilib.

tiam arguit ; Apparet, inquit ipsum Theophrasti verbis esse deceptum (Φυλάττειται δὲ καὶ τὴν κενταυρίδα τέμνοντα, τειόρχω, ὅπως ἀπὸ τοῦ ἀπέλθῃ. Centaurida quoque secantes Accipitrem Tritestigerum dictum cauere, ut sine vulnere discedant :) quod Centauridi Triorchidis cognomen dederit, cum hoc verbum ad Accipitrem referatur : Fabulosam præterea historiam credit de Buteonis certamine ; cum adeo vilis sit ac timidus, ut à minutis auibus sæpenuerò pellatur ac fugetur : cuius rei gratia apud Italos prouerbum transijt in effœminatos & timidos, quos huius auis nomine Poyanas vocant. Apud nos etiam *Buzard* quasi *vne buze* amentem significat : Et proindè vix creditur adeo imbelle animal audere homines aggre-
gredi, aut etiam rostro impetere.

Dalechampius ait Plinium ex suo ipsius iudicio, tertiam hanc speciem excogitasse contra Græcorum sententiam ; & Theophrastum de Centauride, non ut tertia specie scripsisse, sed Centauridem, pro Centaurio minore accepisse. Huic sententiæ Gaza adstipulatur : Centauridem enim febrifugam vertit, quod epitheton vni Centaurio minori ab omnibus herbarijs, & Medicis tribuitur. Carolus Clusius in sua rariorum Plantarum Historia, præter duas vulgares Centaurij species, Maioris alteram speciem describit à se supra Olyssipponem in lapidosis iuxta Tagum collibus inuentam. Alterum Centaurij Magni genus, inquit, longa habet folia non in lacinias diuisa ut primum, sed^a Armoraciæ foliis non dissimilia, & ad Glatti foliorum humi expansorum simi-

Theop. l. 9.
hist. cap. 9.

Centauriū
maius Car.
clusij lib. 4.
cap. 5.

a
Armoraciæ
hic Plinij
intelligenda

qua est pa-
gans aegia
Diosc. sine
Raphanus
Rusticanus,
non autem
Dodonai,
aut Taber-
nom. qua
est Rapi-
strum.

Centauriū
nothum
Dalech.

litudinem plurimum accedentia, per ambitum ser-
rata, saturæ viriditatis, & amariusculi saporis:
caule inter folia prodeunt cubitales aut ampliores,
rotundi, circa summum bifidi aut trifidi, squamma-
ta capita sustinentes, prioris Centaurij maioris æmu-
la: florem villosum coloris albescentis instar Primi;
semen Cnico ferè simile, seu vt verius dicam, Pri-
mi, summo hirsutum & molli lanugine inuolutum:
radicem valdè crassam, duram, longam, denso cor-
tice tectam, foris quidem nigro, internâ verò parte
flauescente, succumque croceum resudante, qui
cum amaritudine quadam aromaticus est.

Dalechampus vltra triplicem istam differentiam,
quartam attulit, quam Centaurium Nothum ap-
pellat. In humidis Alpium vallibus prouenit, radi-
ce crassa, nigra, lignosa, huc illuc sparsa, intus alba,
gustu amaro, caulibus multis, cubito altioribus, den-
sa lanugine obsitis, angulosis: foliis Cannabis vtrim-
que dissectis in vno pediculo villosa & fere cubitali
multis, ordine collocatis, numero semper imparibus
vt ferè 13. aut 15. singulis sint pediculis, quâ pediculi
florem sustinentes è caule prodeunt, ipsum caulem
vtrimque amplectentibus, & illic in longum & an-
gustum diuisis, floris capitulo scabiosæ vulgari si-
mili, hirsutis erectisque squammis, compacto flore
luteo.

Hiscæ & duas species subtexam tum suo aspe-
ctu, tum & ipsâ quoque singularitate elegantes.

CENTAVRIVM MAIVS
luteum.

CAPVT XXIX.

CENTAVRII maioris lutei radix crassa, longa, & altè depacta, simplex, nunc bifida in extremo, carne intus alba, foris cute nigra & dura obtegitur: succo madet pallido, saporis acerbi: Caulis inde plurimi exurgunt cubitales, tenues, duri, teretes, & fibris intercurrentibus asperi, geniculati, sursum oblique acti; foliis longis in lacinias vtrimque impares diuisis, inæqualibus inter se, ac dissimilibus vestiuntur, quæ in suo iuxta radicem exortu Anthyllidis leguminosæ folia quadantenus referunt non incisurâ modo, sed etiam colore glauco. (seu vt Diosc. ait viridi Brassicarum colore) differunt tamê tum magnitudine, tum quòd Anthyllidis foliola suo acumine in folij neruum desinant: quod quidem acumen obliquè expansum in nostro Centaurio velut ala neruum vestit, & in alterum vsque foliolum declinat. Quò superiora folia, eò laciniis pluribus dissecta, in ambitu nequaquam crenata insigni læuore poliuntur. Caulium apicem exornant capita acuta: paulò inferius autem minima adnascuntur, cum folij appendicula: omnia vt in Cyano squamosâ agglutinatione compacta, à quibus per ardores lentus humor destillat. Iulio aut Augusto

mensibus Luteopallidum florem explicant Aphyl-
lanthon, qui vetustate marcidus fulcescit, ac deor-
sum in subiectum caput reuoluitur; donec maturi-
tate seminum referatur, tuncque aperto calice plu-
rimum semen fundit Cnico simile, ceu lancis flo-
cis inuolutum, vt in Centaurio vero. Non mihi
constare potuit vnde fuerit erutum hoc Centau-
rium, quod sine nomine, & sine vlla adscriptione
patriæ, aduectum fuit ex Anglia anno superiore.
Hæc herba sicut gustu contrarias qualitates forti-
tur, ita & vsu præstat contrarios effectus. Gustu aci-
da astringensque apparet, sub finem tamen leuicu-
lâ acrimonia linguam pungit: vt ratione astrictio-
nis & aciditatis adiunctæ, sanguinis vndecumque
ruentis profluuium sistat: Rasa aut contusa radix &
apposita, vulnera glutinat vt Centaurium verum.
Sed & innocentiùs plures eius drachmæ sumi pos-
sunt, nec opus est febricitantibus ex aqua propinari:
satis enim in se frigiditatis succus possidet; vi cuius
& viscerum intemperiem emendat & infarctu liberat,
& bilem pituitâ velut visco inhærentem detur-
bat. Siccata autem, & Rhapontici in morem com-
mansa nutritionum viscerum tonum seruat, resti-
tuit & vacuum excrementicijs humoribus ven-
triculum reddit.

CENTAVRIVM FOLIIS

Cynara.

CAPVT XXX.

Plin. cap. 4.
lib. 2.

CENTAVRIVM maius Panacis genus est, quod ab inuentore nomen accepit: ac ferè genus omne herbarum, quarum vis præcipua in expugnandis morbis haberetur, Panaces nominarunt. Panaces enim ipso nomine morborum omnium remedia promittit: Quamuis & huius genera cibis sæpius quam morbis addicta reperiuntur: qualia inter olera nostri non pauca numerauerunt, nosque proximè sequenti capite ab orbe nouo delatum vnum eiusmodi referemus.

Mons Pyrenæus eique confines colliculi quibus medicinalium herbarum plurima seges est, inaudito hætenus Centaurij genere gloriantur. Hoc brachiali radicis atræ crassitudine in altum descendit, foliis ampla magnitudine laciniosis: diuisurâ Cynaræ folia referentibus, colore suprâ viridibus, infrâ candidis; tenuis quippè lanugo hac parte nascitur adeo læuis & polita, vt coloratam potiùs quàm tomento obductam putes. Naturæ lusus detegitur cùm rupti folij portio vtraque à se diuellitur. Bicutibitalis caulis, angulosus, lanuginosus, foliis vndique luxurians in plures alas diuiditur; fert in cacumine capitula calathi effigie, squammulis aculeatis imbricatim

Canadensium Plant. Historia. 73
CENTAURIUM FOLLIS CYNARÆ.

imbricatim aggestis hispida, quæ exiguæ Cynaræ magnitudinem implent: color fuluus: dum dehiscunt singula, florem Aphyllanthum purpureo quodam glomeratum corymbo expandunt (quod vix ante Augustum apud nos euenire solet.) Excusso flore capitula clauduntur, inest iis semen copiosum Cnico simile: paucis inde diebus maturitate paulatim dehiscencia, inclusa lanugine semina ostendunt. Sapor austerus, & subamarus bilem subducit intestinis morantem, summoque habetur contra Rheumatismos præsidio.

PANACES Καρπιμιν. SIVE RACEMOSA
Canadensis.

CAPVT XXXI.

NASCITVR & in America Panacis genus cuius elegans est, & à nullo hæctenus tradita facies. Vbique prouenit, solo macro, pingui, limoso; etiam inter difficultates saxæas. Radix pollicari crassitudine deorsum fertur, effossam vidi pedem longam, ac ne sic quidem solidam, sed abruptam. Caulis rotundis geniculis articulofus, ramosus, obscure purpurascens, medullosa cartilagine repletur: Folia ab eodem pediculo plura ex rotundo in acumen gracilesunt, ambitu serrato. Ex geniculis prodeunt pediculi caulem sinu amplexantes, cuius in sinus cauitate oculus delitescit, subsequens vuz

Canadensium Plant. Historia. 75
PANACES Καρπύσιαι SIVE RACEM. CANAD.

rudimentum; sicque ramuli & caulis per genicula mediâ æstate nō floribus modo, sed & grauidis bac-
cis racematim contextis onerantur. Flos viti æmulus
primū herbaceus est, postea paulò magis candi-
cat: hunc vua excipit, acinis per initia virentibus,
deinde saturè rubentibus; quibus suauitas inest gu-
stu acceptissima, intus pleniori semine turgent.

Sapor foliis & radici Panaci similis, vuæ gratior.
De viribus nihil peculiare accepi: oleraceam esse, &
cibus aptam testamur. Singulis annis caulem & fo-
lia deponit, sequenti anno noua promit.

ACONITVM BACCIS NIVEIS
& rubris.

CAPVT XXXII.

O Pacis & siluestribus locis in eadem Ameri-
cæ parte frequentissimum est geminum Aco-
niti racemosi genus. Vtrumque apud nos verno
tempore in pedalem caulem prosilit. Radix ni-
grior nec imum petit, nec ad latera spargitur; sed
coacta in se adnascens vndique fibris capilla-
tur. Caulis purpurascit, pullique pariter qui multi
ab radicibus germinant. Folia ni minora essent
Vitium aut Ribes poterant videri, paulò rugosiora
tamen ac in viridi colore sunt obscuriora. Cau-
lium cacumina Maio mense in vuam se spargunt,
mille apicibus verius quàm flosculis compositam

Canadensium Plant. Historia. 77
ACONITVM BACCIS NIVEIS ET RVBRIS.

(quamquam si seorsim flosculum vngue molliter præcidas nec violes, sex alba foliola apicibus substrata agnosces, vt tabula fideliter exprimit.) Innascitur singulorum vmbilico turbinata quædam pilula, quæ postquã pleniore incremento conualuit orbicularis est figuræ. Punctum purpureû istius baccæ extremum signat, similisq; coloris longior subest pediculus. Nondum hæctenus de viribus huiusce plantæ constat, sitne in ea velut in nostrate quidpiam deleterium: an verò malignitatem omnem niueus ille, faustusque vt videtur baccarum color abesse testetur. Quidquid sit, Aconitum eam potius à similitudine, quàm à viribus nominauimus. Baccæ plerumque variant: vidimus enim etiam rubellas, quarum pariter vsum exploratum nullum habemus.

GLADIOLVS ÆTHIOPICVS
flore coccineo.

CAPVT XXXIII.

EGRECIA hæc Gladioli species à Promontorio bonæ spei delata nunc primùm floruit Lutetia Parisiorum, in celeberrimo generosi viri, & nostrarum stirpium apprimè studiosi Petri Morini horto, anno Domini 1633. mense Octobri desinente. Bulbum habet vnicum (non duplicati ordinis vt vulgaris) cumque longe habitioris & adul-

Canadensium Plant. Historia. 79
GLADIOLVS ÆTHIOP FLOR. COCCINEO.

tioris amplitudinis, planum tamen, ac vt nux vomica depressum; eius caro intima facis vini colorem refert, & gustanti acerrimè linguam pungit. Bulbus hic multis tunicis obducitur, singulæ nerueis filamentis ductis in sese & in plexum velut retiformem textis fimbriantur. Aliæ alijs insident, vt in Croco Myfiaco vsu venit. Folia sunt Iridi nostrati magnitudine & figurà similia, longitudine inter se disparia, qualia in Gladiolo vulgari. Thyrsus inter folia medius erumpit, nunc vnus, nunc ramosus (vt vidi) teres, fragilis, glaber, enodis atque ex nigro leuiter purpurascens. Huius suprema pars in coccineam velut spicam fastigiatur: adeò bellè florum germina vtroque versus disponuntur, vt in hordeo *disticho* videmus: priùs autem quàm singula hæc aperiantur, alia post alia longius excrescunt, tuncque corniculorum modo leniter incuruantur; ac tubulum sinuatum formant lutei coloris, pediculus tamen quo tubus cauli adnectitur ruber est, nec nisi propius intuenti apparet, cum gemino foliolo atro uirente hinc inde tegatur. Dum tubi huius extremum hiat in sex lacinias diuisum, totidem quoque folia format, quorum tria longiora sunt & obtusa, coccineoque colore rutilant, reliqua tria breuia admodum & acuta: extra puniceo colore tinguntur, intus croceo nonnullis lineis coccineis striato splendent. Eo itaque disposita sunt ordine: supremum amplissimum est; subiectum vtrimque, minimum; quæ deinceps posita, magna; infimum autem valdè exiguum: vno verbo, breuiora longioribus

gioribus interferuntur. A cauo huius floris quatuor stamina fluunt, quæ per supremi folij sinum deducuntur inæquali longitudine: inferiora duo humiliora sunt, tertium elatius est, singula purpureis apicibus ornantur, fissis parte supinâ, pronâ verò duplici linea ex puluere luteo confecta distinctis. Quartum stamen sine apice est, & linguæ serpentis modo trifidum apparet.

Præter vires insignes quibus ab antiquioribus herbariis commendatur Gladiolus vulgaris, observavit Lobelius in suis aduersarijs, eundem ad tumores strumosos & scrophulas tantæ esse opis, ut nulla planta huic comparanda videatur, recentiorum certissimis periculis factis. Ego vero Æthiopici nostri Gladioli radicem in hoc effectu tantò vulgari præstantiorem arbitror, quantò vis eius acrior, quæ gustu percipitur, vulgaris Gladioli calidum, à quo præcipuè fuit mixtorum actio, superare videtur.

RHAMNVS MYRTIFOLIVS
ex Insula Sancti Christophori.

CAPVT XXXIII.

NOSTRI inclementia cœli effecit, vt integrum & perfectum eximium hoc Rhamni genus videre non potuerimus. vix enim cubiti proceritatem impleuerat, cùm hyemis asperitas ipsi incrementi simul & vitæ terminum præcidit: Accipimus tamen in amplum fruticem extolli. Quantum autem obseruare potuimus, arbori stipes est rotundus, cortex viridis & nitidus, folia iuglandis modo diuisa, disposita per versus, ex aduerso bina semper, in ambitu non serrata, sed myrti latifoliæ æmula: nunc octo, nunc decem simul, atque etiam plura in eodem neruo petiolis adhærent, pro vt minorem aut maiorem arbor proceritatem habet. Spina vna aut altera, mollis, & infirmior, caudicis & ramorum leuia tubercula, ex quibus folia erumpunt, vtrâque parte stipat.

CARCHICHEG TVRCARVM SIVE
primula veris Constantinopolitana.

CAPVT XXXV.

IN hortis nostris insigni feracitate atque copiâ pullulat Primulæ veris ornatissima species, quæ folijs ab vulgari non nisi mollitie distinguitur. foliorum medium discriminant costæ albæ, infima parte latiores ac leui rubore aspersæ: margines, vt in lactucâ Romanâ, modice crenantur, numerosè ac confertim in orbem crescunt ex crassâ & fibrosâ radice subalbidâ: hanc solent herbarij ob plantæ raritatem multifariam disseccare, vt præter semen hac etiam ratione propagetur. Inter folia pediculi multi vix vltra digitum longitudinis efferuntur, calices sustinent subuirides, tot sinubus striatos quot postmodum folia in flore succedere debent: non plura quinque illa esse consueuerunt, singula cordis effigiem representant & dilutâ purpurâ colorantur, nisi quâ vnguiculus est: colorem enim hac parte variat, in radium aureum croco adumbratum efformatus. Diceres medium floris vmbilicum stellam esse, adeò radiis quinque fulgentissimis internitet. Pistillum edit medio stellæ concolor. Calida est, & sicca, gustuque non mediocriter astringere percipitur. vsu efficaci pollet ad medendum melancholicis & pituitosis affectibus: cohibendo alui profluuiio

magnopere confert: ventriculum atque adeò vniuersa intestina soluta roborat. Integro propè anno floribus ornatur. Hos statim atque vetustas decussit, sequuntur semina alba Papaueris albi facie, quæ leui capsula inclusa maturescunt. Multa inde soboles iuxta deciso semine germinat. Apud Turcas audio nominari *Car chichec* quasi quis niualem florem nuncuparet. argumentum nominis floris viuacitas dedit. Media quippè hyeme supra niues etiam caput exerere solet.

DE APOCYNŌ.

CAPVT XXXVI.

QVAMVIS *Ἀπόκυνον* nomen sit compositionis cuiuslibet ad canum internecionem factæ, vt testatur Hesychius *μάζα μεμασμένη φαρμάκω πρὸς ἀνάρρεσιν κυνῶν*. Imò & Plinius Rubetarum sinistri lateris officulum, de quo mira certatim tradunt auctores, Apocynon vocari dicat, quod eo in potionem addito canum impetus cohibeatur: Verumtamen frutex nascitur canum generi ita aduersus, vt epotus, aut præmansus citissimam mortem inferat, eorum coxendices resoluendo; Hic vero est, qui apud Antiquos auctores Apocyni nomen meruit. Quod testatur Dioscorid: Apocyni folia, inquit cum adipe *ἔρτοποιήθητα* canes, lupos & pantheras enecant. *ἡ δὲ ῥίζημα ἢ ἡ δὲ λυφὴ αὐτῶν τὰ ἰχθῆα,*

Cap. 5.
lib. 32.

ob id cum magi paralyfin vocauerent. Plinius, non canes modo; sed & omnes quadrupedes necat Apocynum in cibo datum. Galenus non modo quadrupedibus, sed hominibus etiam venenum esse affirmat: ob id quamplurima ipsi veteres Synonyma aptauerunt, quæ Iacobus Goupylus inter notha Dioscoridis recensuit: alij enim Cynomoron, alij cynocramben, cynanchen, pardalianches, cynotonon, phaleon, oligoron, onistin, ophioscorodon, cynaricam, elaphoscorodon, Romani Brassicam rusticam appellant. Ruellius ab aliquibus etiam Hippomanes vocari dicit, quamquam apud Hesiodum herba sit quam edentes equi aguntur in furorem.

Cap. 81.
lib. 4.

6. simpl.
Med.

Apocynum Dioscorides fruticem esse dicit longis viticulis, graecolentibus, obsequiosis, fractu inuictis, folio hederæ, molliore tamen & acutiore, melinoque succo turgentem. Huius siliquæ folliculosæ digiti longitudine protenduntur semine intus albo, duro, paruo. Matthiolus à Syris Apocynon Periploca vocari scripsit, cuius duas species à Syria delatas refert: quarum altera longiori folio, & siliqua, succoque turgida Tithymalli more lacteo, quantumuis proceras arbores scandit: Altera omnibus notis Apocynon Dioscoridis refert. Et huius tantummodo figuram profert, alterius Camerarius. Clusius quatuor attulit, quarum duæ primæ à Matthiolo descriptæ, tertia à Dodonæo primo loco posita, quam anonymon vocat: longis, tenuibus ramulis iuxta posita ad-

^c
Id est subluteo qualis color in malis cotoneis cernitur, quæ proprie *μύλα* græcis dicuntur.

Hist. plant.
lib. 1. c. 89.

minicula smilacis modo ambientibus, folijs hederæ, graueolentibus, floribus albidis in umbellam congestis: filiquis vt vincetoxici: semine plano & lanugine alba propendete. Quarta maritima est, quam ipse obseruauit in Narbonensis Galliaë maritimis, sarmentosus ramulis, & folijs magis orbiculatis, in mucronem tamen desinentibus, cineracei coloris. Tota planta lacteo succo preëgnat, & vicinarum stirpium cauliculis sese implicat. Fabius Columna Asclepiadem flore nigro Apocynorum classi annumerat.

Lib. 5.
cap. 4.

Clusius preterea ad Apocynum referendam censet quandam plantam Syriacam aut Ægyptiacam, quæ circa Hiericuntem ad flumen Iordanem crescit in duo cubita, crasso stolone, qui succo ex candido pallecente plurimo abundat, folijs alternatim binis semper, pallide virentibus, grauis odoris: ex quorum alis petioli emergunt, flores aliquot sustinentes, vnico folio quinque incisuris diuiso constantes, obsolete purpurascens: quibus succedunt filiquæ in curuæ, sub summa cute imbricatim disposita grana plana continentis, quarum extremæ parti villosa & candida materia inhæret. hanc verò plantam Heidsar ab incolis vocari Weixius testatur. Credit Clusius esse Beidelsar Prosperi Alpini libro de Plantis Ægypti edito, quamuis allata descriptio nullatenus ipsi quadret. Beidelsar enim, vt ait Prosperi Alpinus, fruticosa herba est multis stolonibus ab radice rectis, folijs latis, oblongis, rotundis, vt Aloës folia crassis, quibus dissectis lac candidum quidem

Cap. 25.

dem emanat, sed flores fert croceos, Ranunculi floribus proximos: à quibus loco fructuum duo testes inuicem alligati pendent, in quibus alba lanugo & semina parua, Lactucæ æmula. Beidelsar itaque ab Apocyno Syriaco toto cœlo differre nemo non videt. Honorius Bellus epistola 4. ad Clusium hanc fruticosam herbam apud Ægyptios Ossar vocari dicit; eius autem fructum Beid el ossar hoc est eorum lingua ouum ex ossar, à figura videlicet oui, aut testiculi, cordis, aut mali, quâ eius fructus apprime refert. Abembitar medicus Arabs & Malahysach Medicus Persa in sua Simplicium Hist. quam ex Abembitare in epitomen contraxit, huius Apocyni meminerunt, à quibus nullatenus diffidet Prosperi Alpini descriptio: adduntque tanta acrimonia succum eiusmodi lacteum pollere, vt eo veluti psilothro vtantur habitatores Mechæ ad coria depilanda.

Duplicem hic profero Apocyni differentiam: maius & minus. Maius vt opinor idem est, cum eo quod postremum descripsit Clusius sub nomine Apocyni Syriaci. Sed cum eius descriptio manca sit & mutila (nihil enim de radice, de perennitate: de floribus Lib. 5.
cap 4. minus scitè, vt & de succo: proindè etiam vir & doctissimus, & alias ocularissimus, hic vltro fatetur se eius plantæ non nisi siccæ, atque aridæ portiunculam vidisse) Suppondij loco hic addam, quæ in eius descriptione desiderari videntur.

Iacobi Cornuti
APOCYNVM MAIVS SYRIAC. RECTVM.

APOCYNVM MAIVS
Syriacum rectum.

CAPVT XXXVII.

APOCYNVM hoc radice constat alba, pollicem crassa, fibris paucis vestit, aquæ longo radicis reptatu hortis non mediocriter infensa est. Hyemem superat humo sepulta viuens. Sub finem Maij stolones aliquot fundit rotundos, lentos & fractu contumaces: folia fert vtrinque opposita, bina semper, lata tres vncias, sex longa: inter quæ summo caulis fastigio pediculi crassi emergunt singuli (non bifidi) eximiam florum vmbellam sustinentes, nunc 50. nunc 60. eodem aceruo cumulantur: singuli flores tenui longoque petiolo in crassum desinunt, & priusquam dehiscat, in caput exiguum conglobantur: mox in 10. folia finduntur, quorum quinque deorsum, & quinque sursum flectuntur. Superiora sunt inferioribus pinguiora, & exigua cauitate subsidunt: omnia coloris obsolete purpurascens, odorisque sunt suauissimi. Succo tota planta turget lacteo, viscido. Flos etiam lentore quodam extrinsecus obducitur, quo fit vt pedibus implicatæ muscæ hæreant, quæ & odoris & saporis gratia allectæ frequentes aduolant. Ex numerosa florum compage vix vna aut altera siliqua succrescit, quæ longitudine digitum implet, continetque membrano

inuolucro semina lata & depressa, instar coronæ Imperialis, quibus ad germen promissa lanugo ferricea adnascitur. floret Iulio: Octobri marcescit. In tres cubitos attollitur.

APOCYNON MINUS
rectum Canadense.

CAPVT XXXVIII.

LONGE aliter se habet Apocynum minus: neque enim sub terra repit vt Syriacum, sed per summam humum multis radicum fibramentis apri- catur. Maio reuiescit: foliis angustis, digitum longis & acutis, per teretem & atropurpureum caulem geminatim præcedentis more dispositis; altitudine vix cubitum æquat caulis, qui in summo floribus ornatur multis, vmbellæ forma: hi similis quidem cum Apocyno Syriaco figuræ, sed saturatiore purpura nitent: Cùm defloriut caulis, in duos cauliculos diducitur, qui elatiores facti alteram in fastigioflorum vmbellam proferunt. Lentor quoq; pariter florem obtegit, & à muscis tuetur, quæ si temerè aduolent visco implicatis pediculis tenacius adhærescunt, & frustra alarum nisu vitæ consulere tentant: Sub Autumnum è floribus nascitur folliculus vnus aut alter, membraneus, Asclepiadis instar, in quo semina depressa, & lata concluduntur: à quorum acutiori parte papposa lanugo dependet: Planta hæc lacteo

APOCYN. MINVS RECTVM CANADENSE.

succo deleterio turget, quem credibile est, canes vt & cæteras animantes interimere: Tametsi per plantæ raritatem eius rei periculum nobis facere non licuerit. Defertur ex Noua Francia.

RANUNCVLVS LATIFOLIVS
multiplex serotinus.

CAPVT XXXIX.

VIx ante vltimos mensis Octobris dies Ranunculi huius quicquam apparere solet; Sed tum temporis quinque aut sex folia leniter hirsuta, conuoluta in sese erumpunt. Hęc dum explicantur, latæ Plantaginis folia forma & amplitudine aliquo modo referunt, sunt tamen in ambitu obtusè crenata, neruisque respersa quamplurimis, quæ non rectà, vt in Plantagine, sed transuersim sæpius inter se coëunt, quod est auersa foliorum parte conspectius. Foliorum pediculi lati, oblongi, albidi, sinuati; vnà cum folijs dum crescunt, in orbem humi procumbunt: Inter ea cauliculi plures paulatim in palmam attolluntur, quorum singuli singulos in apice globulos virides sustinent, qui dum expanduntur, aureo splendore fuluos flores exhibent, Bellidi aut potius Hepaticæ flore pleno figura similes: multis enim foliolis acutis constant, quorum sex quæ primo ordine locantur, longè latiora sunt; quæ verò deinceps, angusta & coactæ breuitatis: me-

Canadensium Plant. Historia. 95
RANUNCULVS LATIFOLIVS MULTIP. SE.

dium huius floris umbilicum occupat globus alter viridis, qui marcido priore elatior factus in alterum florem priori congenerem efformatur; quod est maximè Ranunculi speciebus familiare, quamquam id aliis, sed rarius usu venit: ut armeriis & rosis. Hoc Theophrastus *Σκινδὲς* vocat. Non Bellidem, sed Ranunculum esse testatur sapor adurens. Radix grumosa est, ut Chelidonij minoris, aut Ranunculi Illyrici.

Alterius huius Ranunculi differentia, qui est flore simplici, Lobelius mentionem fecit, cumq; à natali solo Ranunculum Lusitanicum nominavit.

EDERA TRIFOLIA

Canadensis.

CAPVT XL.

QVÆ sequuntur Ederæ species, non ut vulgares ab auctoribus descriptæ sempiterna fronde sunt; sed inter *φυλλόβλα* recenseri debent. singulis enim annis accedente hyeme folia deponunt, & vere noua progignunt. Ederæ autem cuius Iconem exhibemus folia Phaseoli modo tripartita, ferè palmari pediculo sustinentur: qui succo turget lacteo dum rumpitur, verùm paulò post ita nigrescente, ut atramentum videatur. cuius rei gratia à plerisque habetur præcipuus tingendo capillitio, confectisque ad id tincturis insertus, nuper ad miraculum vsque id præstitit.

Ex

EDERA TRIFOLIA CANADENSIS.

Ex tenui & pallido flore, luteopallidos corymbos profert sparsiore racemo, in quo pulpa nulla est, aut saltem adeò sicca vix vt compareat; sed in eius acinis præter semen rotundum, durissimum, cineracei coloris, membrana tectum arida & corrugata nihil contineri visum est. Floret Iulio mense: semina maturescunt Septembri. Lignum obtinet ederaceum (longè tamen mollius ac medullosum) quod mira varietate lasciuit: nunc enim riget & sine adminiculo stat: nunc ortis ab radice stolonibus per summam tellurem errat, ac si proximo pariete conferatur, tenaces in rimas eius deducit fibras, ramulosque mittit, qui helicis modo radicantur.

De huius plantæ nouæ proprietate nominis diu ad dubitarunt nostri, vitem Canadensem appellantes, fortè quod eius folium, pro more vitis, vindemiauum tempore, priusquàm decidat rubescit, vt eminus intuenti genuina vitis appareat; sed cominus nihil tale conspicitur: nec enim corticem viti similem habet, nec folia similiter laciniata; quin & eius plantæ sapor & odor adeò languidus est, vt propè nullus esse dici possit: accedit demùm in eiusmodi acinis vuidum nihil esse, quod in liquorem exprimatur, quo fit vt eiusmodi plantam arbitrer potiùs ad ederam quam ad vitem esse referendam. Dicitur itaque nobis Edera à radicoso reptatu, trifolia à folij diuisura, Canadensis à patrio solo.

EDERA QVINQUEFOLIA
Canadensis.

CAPVT XLI.

EDERA quinquefolia non enodi fruticat
Etrunco : sed lignum habet sarmentosum, ge-
niculis articulatam, vitis more medullosum. Cute
verius quàm cortice obducitur, læui similique no-
uellæ vitis palmiti. Cùm teritur inter se, tardè friat-
tur. Amplitudo fruticis tanta, quantus paries aut
arbor quibus velut adminiculis sustinetur. Pedi-
culi longiores ex alternis geniculis inæquali situ
prodeunt, rubri : quibus folia quinque, singula per
singulos petiolos inseruntur. Adnascuntur hinc
inde ex alterâ foliorum parte clauiculi, qui in plu-
res fibras crispas sparguntur, quarum extremitates
limosiore callo teguntur : his velut manibus proxima
quæque comprehendit, & parietum asperitati-
bus illaqueat sese, quos tam iucundo spectaculo ob-
uestit, vt ad topiarium opus nihil commodius na-
tura produxisse videatur. Nec enim ruinosam est ædi-
ficiis, vt nostras Edera, quam eam ob causam à do-
mibus procul arcent, qui earum diuturnitati con-
sulant.

Sapor huic acidus & parùm acerbus. Nec florem,
nec baccas vidi. Folia, vt præcedentis, Hiemem non
sustinent.

Jacobi Cornuti
EDERA QVINQUEFOLIA CANADENSIS.

¶ *V*sus huic *Ederæ* non alius, vt opinor, quàm ad topiarium opus. Cùm enim plantigera sit imis partibus, & malleolis facillimè pangatur, circa Autumnum nostri vniuersos auellere solent: tùm iuxta parietes raris interuallis scrobes effodiunt bipedalis altitudinis, in quos sub finem *Octobris* auullos malleolos deprimunt, & terra obruunt, leuiterque proculcant: nec enim teporem adeò desiderat. Inter singulos scrobes quinque pedes, minimùm quatuor relinquunt, vt cùm creuerint spatium habeant, quo ramos & brachia extendant. Hæc enim planta citò conualescit, & quadrima aut quinquennis ad summos parietes adolescit. Initio autem dum nouella germina prorepunt, insuesci debent vt parietem inscendant: adultiora videlicet ferreis vncis, quibus ob id paries crebris munitus esse debet, fulciuntur: humiliora verò, etiam funiculis comprehensa, in vncos versus parietem inclinantur. Sicque hortorum claustra, apud nos intra tres aut quatuor annos herbida & præcoci viriditate pinguntur: nullâ aliâ quàm *Naturæ* industria: neque enim vt vulgaris *Edera* deputatur, nec vt *Arbusta* ton-

N iij

GELSEMINVM EDERACEVM
Indicum.

CAPVT XLII.

FRUTEX est cui quandiu pedamenta suppetunt, quibus applicetur, tamdiu semper in altitudinem crescit, iuxtaque consitis arboribus, velut Edera consuevit, radicoso brachiorum amplexu maritat sese. Viuaci & lignoso est stipite: folijs quorannis deciduis: floribus Digitali similibus, quæ omnia sigillatim persequimur. Lignum habet rarum, sarmentosum, medullosum, colore pallidum: Corticem asperum, subnigrum, multiplicem, ut qui extrema parte rimis hiulcus in plures fibras radicis speciem gerentes finditur. Huiuscemodi corticem $\rho\iota\zeta\omicron\phi\lambda\omicron\iota\omicron\nu$ Theophrastus vocat, vitique potissimum tribuit. Rami vndiquaque luxuriant Sambuci more medulla pleni, tenues, herbacci, geniculati, folia vtrinque aduersa ad latera geniculorum oriuntur, Sorbi instar aut Mollis Clusij more diuisa, similtérque ferrata. Sapiunt hæc folia gustantibus genuinos fungos initio, sub finem sine morsu leuiter siccant. Septembri mense in apicibus ramorum corymbus densior apparet, puniceis quibusdam velut racemis in orbem circumactis; ut certè Græcorum Erythranum ederæ genus diceret, si corymbus ille ex acinis seminum conflaretur: ve-

GELSEMINYM EDERACEVM INDICVM.

rum globuli illi florum tantum gemmæ sunt, & momento rotunditatem seruant, sensim enim dum crescunt in calathos oblongos coloris puniceæ dilutioris extenduntur, formamque capiunt, quam digitalis recentiorum, quæ id nominis affecta est, quòd huius herbæ flores ærei tubuli quo mulieres in suendo digitum muniunt speciem referre quodammodo videantur. Tale est penitus nostrum Gelseminum, Ederaceum appellatum à nobis, quòd vt omni Ederæ radiceosa brachia, & huic Gelsemino ad singula internodia nascatur asperitas quædam innumeris villis composita, qua proximo parieti aut adminiculo, aut propè confitis arboribus adnectitur & tenacissime adhæret, radix per humum summam repit, nec semine tantum seritur; sed & auulsis ramulis, namque totidem initia radicum habere videtur, quot internodia in quibus asperitates fibrosæ, vt diximus, si humo mandentur radicem aliquando formant. Nouellum eiusmodi fœtum iuxta parietes nostri conserunt. Iubentque asserem interponi, aut perticam: vt sit quo velut adminiculo, priusquam corroboretur molliter acquiescat.

DE GERANIO TRISTI.

Et per occasionem eius, plantarum in diurnas & nocturnas diuisio.

CAPVT XLIII.

VT in cæteris rebus omnibus, ita & maximè in plantis non discordiæ modo, & cõcordiæ miracula, sed & incredibilis omninò uarietatis velut prodigiosa facies occurrit. Sua quoque singulis præfinita sunt dominationis tempora: nonnullis Verna, vt Paronychiis: nonnullis Æstiuæ, vt Ellebore albo: alijs Hiemalia, vt Aconito tuberoso Hiemali dicto: alijs denique Autumnalia, vt Gentianellæ, Colchico. Aliquæ nouum quot-mensibus florem fundunt, vt Caltha ob id Kalendula appellata. Aliæ pro vita annum exigunt, vt satiuæ plurimæ, Hortenses & coronariæ. Multæ denique viuacitatem suam in plures annos prorogant. Sed omnibus hoc commune est, quod aliquam vel diurno, vel nocturno tempore subeant mutationem, quæ earum indoli solet ab astrorum virtutibus imprimi. Quo argumento generatim plantas diuidere non fuerit absurdum, in diurnas & nocturnas; prout earum flores manifestiorem alterutrius syderis sensum habere videntur. Diurnas inquam in matutinas quæ Oriente sole (quam arborem descripsit Plinius, quæ florem noctu

Cap. 12.
lib. 12.

comprimit, eumque aperit Solis exortu.) In meridianas quæ medio, (velut Alcæa veneta solisequa, cuius flos sub xi. Matutinam aperitur, meridie statim clauditur.) In vespertinas quæ declinante aut pene occidente Sole florēt Luna aut vitam aut saltem vigorem pulchritudinis denegante. Nocturnas verò plantas dici par est, quæ aut medijs in tenebris lucent, aut suavius olent, aliudue quid suæ virtutis magis produnt, quod diurno tempore, illucentēque Solis iubare penitus oblitescibat. Et certè qui herbariorum codices vel momento euoluerunt, quamplurima offendunt plantarum genera quæ ad hasce duas classes referuntur. Sed vt ista paulò diligentius enucleemus, Diurnæ primùm dici debent, quotquot ad Solem se dirigunt, siue serenus, siue nubilus sit dies: conuertuntur autem duplici ratione: folijs videlicet, vt Heliotropium vtrumque; Et floribus, vt Cistus helianthos, Chalta, Chondrila, Cichorium, & Hieracium, maximèque Indicum (de quo citra figuram in calce huius operis.) Diurnis præterea adnumerantur, quibus florum vita est vnus diei. Sic Lilia sphodelus puniceus florem ab ortu Solis aperit, ad occasum vsque: quo tempore flos, cum diei lumine simul & occidit. Phalangij Virginiae pariter vita floris vnus diei spatio clauditur: Eiusmodi flores eapropter græco vocabulo *ἡμεροκλίμας* vocare possumus. Nonnullis denique plantis folia interdum latissimè expansa Solis excipiunt calorem aperto velut sinu: huius verò syderis absentia ocluduntur; siue adducta in sese & contra-

eta, sicut Phascolorum, Lagopodis vtriusque, Cytisi, Trifolij bituminosi: siue etiam à mediâ costâ singula inuicem plicata, vt Glycyrrhizæ veræ, & siluestris quæ Glaux nominatur: quod ferè commune est cæteris quibus folia simili ordine digeruntur, etiamque arboribus, quali est Acacia Ægyptia Prosperi Alpini, & Acacia Americana nostra de qua postea:

Contraria ratione plantæ illæ nocturnæ vocabuntur, quæ aut folijs, aut flore Lunæ sequuntur astrum. Præterea quæ folijs, aut semine, aut siliquis Lunæ figuram exprimunt; folijs quidem vt Lunaria Magorum Arabum, & lunaria racemosa; semine verò, vt viola Bolbonac Dodonæi; siliquis denique aut conceptaculis, vt hæc eadem, & ferro cauillo recentiorum: quas ob id lunarias dixerunt. Sed inter reliquas quibus nocturnarum nomen conceditur, illud sibi maxime arrogat, quarum flos intempestâ solum nocte aut hiat, aut lucet, aut olet: Sole auferente hæc omnia. De nocte tantum florent Smilax leuis, Mirabilis Peruuiana recentiorum, Conuoluulus purpureus & maxime Conuoluulus Asureus, ex argumento flos noctis dictus herbariis. Harum plantarum flos Solaris est adeò lucis impatiens, vt diluculo statim claudatur. Inter noctiluca non insecta modo recensentur, vt vermiculi terrestres. Scarabæi lampyrides dicti; aut partes animantium, vt oculus Cati, squammæ piscium: sed & plantæ huius generis sunt non pauca. Et vt quoduis lignum putre taceam, Plinijque Nyctegretum quod ignis modo lucet noctu: vni Lychnidi inhæ-

Plinius
cap. 28.
21.

rebo, quæ inde nomen traxit quòd sit instar lucernulæ: tantum enim splendoris habet, vt iter de nocte dirigere possit, illaque potissimum quam rubello vocant flore: quæ siluestris sit licet, inserta coronis tamen blanditur oculis, nec eorum aciem hebetat interdium. Splendor siquidem ille igneus de nocte tantum micat adeoque fulget, vt inscium quemque rapiat in sui admirationem. Cuius splendoris causâ rectè omninò lucerna nominata fuit, veteribus *λεμπάς* vt notauit D. Goupylus, etiamsi nomen illud velut adulterinum reiecerit Dodonæus. Iam verò quod ad odorem spectat, nullibi maior est naturæ lasciuiæ. Aliis namque virentibus nullus, vt radici Iridis, Musco: Nonnullis verò est tantum virentibus, & siccatis omninò nullus, vt floribus Gelsemini vtriusque, Violarum, atque Narcissorum, quæ perditam semel odoris gratiam nunquam recuperant: Alia contra præarida sine odore cum sint, vt lens, Cnicum & eiusmodi, sufferuefacta tamen si commanducentur, odorem colligunt, quem ad olfactum per meatus palato proximos transmittunt. Aliis odor virentibus est intimus, vt Spathulæ foetidæ, quæ non nisi tritu aut affricu olet: alijs extimam superficiem occupat, leuique pinguedine qua folia imbuuntur conceptus digitis palpantibus aufertur, vt Geranio Moschi Lobelij, Pimpinellæ & Rubo, odoratis. Alijs denique odor diurnus est, alijs contra nocturnus: vnde & ab odore plantæ non immeritò, etiam nocturnæ dici possunt, quibus odor familiaris noctu

est: Cuius generis Theophrastus affert Hesperidem quæ de nocte plus redolet quam interdiu. Ac ferè eiusmodi plantæ, quæ vim suam noctu proferunt, cum interdiu lateat, Tristes vocantur, melancholicæque habentur. Hocque nomine Carolus Clusius arborem quæ peculiaris est Goæ, ibique *Parizataco* nominatur Tristem appellauit, quòd non nisi à Solis occasu vsque ad ortum eius floreat, interdiu verò minimè: eius flos quoque noctu dum expansus est, fragrantia odoris quemq; rapiat. De hac arbore multa narrant, vt obseruat Clusius, quæ fabulosa reor: huius verò generis nouam Geranij speciem, cuius gratiâ superior omnis fuit instituta oratio, proponimus, quod quidem Geranium eandem ob causam quòd noctu solum oleat suauissime Triste appellauimus: Huius itaque perstringimus Historiam redituri mox ad tantæ varietatis dictæ causarum inuestigationem.

Cap. 25.
lib. 6. de
caus. Plant.

Cap. lib. 21.
Indic.
Plant.

GERANIVM TRISTE.

CAPVT XLIIII.

GERANIVM Triste radicem habet ex multis coherentibus fibris, quæ in nodulos extuberant Lilia sphodeli, punicei modo. Statim à terra furculosum in altitudinem palmarem exit. Caulis teres est, tener inualidusque, hirsutus: nec enodis, sed per trium digitorum interualla articu-

GERANIVM TRISTE.

latus. Folia in vniuersum quatuor aut quinque ex geniculis prodeunt, initio humi iacentia, subhirsuta, pluribus segmentis diuisa, forma Filipendulæ: breuiora tamen, pinguiora, molliora, & ampliora multo: horum medius neruus, quem vocant costam purpurascit, cætera atrouirescunt. Caulium fastigio infidet densa umbellæ coma. Flores nihil à cæteris sui generis differunt forma: Quinque enim foliolis constant totidemque staminibus, & pistillo, vt Geranium Robertianum: color tamen buxeus est, singulaque foliola gemina velut acini macula purpurascens inficit. Staminibus & pistillo succedanei rostri rudimento concoloribus. Cùm defloruit longior & acutior stylus prodit rostro Gruis æmulus, in cuius basi quinque sunt exigua & rotunda seminum conceptacula (vt in Geranio Gratia Dei dicto) Alucolis maturitate aut ruptis, aut dehiscen- tibus semina rufa, oblongaque exeunt. Flos noctu est suauitate incenarrabili, interdum nullo: influxum enim illucentis Solis adeò aspernari videtur, vt integro die odorem neget, cùm Lunæ accessu gratissimo odore moschato quasi thure libet, qui odor intempesta quoque nocte ad Auroram vsque perseuerat, statimque solis præsentia euanescit. Sapor huic plantæ acidus, qui & palatum belle afficit, vnde inter olera recenseri potest: vim namque possidet alimenti refrigerantis, & humectantis compotem. Apud Barbaros etiam audio radices eius, vt apud nos Tubera, Bulbocastanum, & eiusmodi; gratiores inter epulas apponi. Floret integra pro-

pemodum æstate, nec nisi incuria foliis per Hiemem omnibus exiit.

Hanc verò plantam ex Indijs allatam communicavit mihi honestissimus vir & optimus Renatus Morinus in suo longe instructissimo omni Plantarum genere horto describendam.

VARIETATIS SVPRADICTÆ
causarum enarratio.

CAPVT XLV.

VT surdis etiam rerum mira sunt sympathiæ & antipathiæ vestigia, qualia superiori capite perstrinximus: Ita & rationis ordo postulat, tantę varietatis causas inquirere, & vno aut altero dicato capite, quã fieri poterit breuiter enarrare. Cùm enim ad Solem dirigi non omnibus plantis sit cõmune: rursus & ad Solem expandi: imò pleræque Sole præfente occludantur, cùm nocte hient: Aliarũ vita vno die circumfcribatur, hæc profectò matura consideratione opus habent. Arduæ enim explanationis sunt omnia quæ natura latere nos voluit, nec nisi ea assiduã meditatione contemplemur, vix quisquam possit certi de tanta varietate definire: Sed vt ab ijs exordiar, quorum oculi cæterique sensus iudices esse possunt. Flores illi Solis tantũ præsentia hiant, & eius absentia clauduntur, quibus planta humidissima esse deprehẽditur: excoquitur enim
ille

ille humor, vique caloris ad cymas allicitur, quo turgidus flos hiet est necesse: absente verò sole clauditur, aut dissipato vi præcedentis caloris humore illo, qui ad florem attractus fuerat; aut præsentis defectu, non euocato nouo. Quod apertissimè senio florum eiusmodi declaratur. Tunc enim cum florum pori siccitate astringuntur, constipanturque, eorum folia non velut languida, atque vieta resupinantur, sed omnia vetustate obrigescent, clausaque manent, nec amplius à Sole aperiuntur. Idque accidit, seu multis constant folijs vt Chalta, Cichorium, condrilla: seu paucis vt Malua, Althæa frutex: seu vnico vt Conuoluulus & Iasone Theophrasti, quæ duo fortassis vnum idemq; sunt. Quòd autem ista solius caloris opificio, non autem Solis tantum virtute perficiantur, certum est: Si quis enim Anemones florem, quem noctis frigus comprimere solet, decerptum loco calidissimo recondat, velut arculâ exiguâ aut pyxide fideliter ob signata, illico præter tempus aperitur; si modò floris pediculus aquæ tepenti immergatur: nec enim aliter subesseret calori materialis caussa, quæ tantum ad id confert, vt vel ipsa sola idem præster aliquando; cum videlicet planta bibula est, facilèq; per poros in cymas petitus ab radice humor deducitur. Nec in virentibus modo id efficit aqua, sed & in aridis plâtis & ligneis pariter operatur: quod videre est in rosa Hierichuntea 30. postquam eruta est anno, cuius si radicem aquâ madefacias, quæ conglobatis erat in sese ramulis, strigosis, aridis, & mortuis: hu-

ius illico brachia reuiuiscunt, flosculique contracti extenduntur expandunturque, stupendo quodam naturæ miraculo, quo solent obstetrices parturientibus mulierculis illudere: affirmâtes hoc ideò contingere, quia proximum est partus tempus: sed fabula est, quouis .n. alio tempore idem accidit, modo subsit humor. Non aliunde etiam peti debet conuersionis plantarum causa, seu totæ, seu tantum folijs Solem sequantur: illarum namque partes infimæ caulis, quæ terræ proximæ sunt, teneritudinis multum habent, radixq; paruula breuissimis fibris hæret: quo fit vt cùm Solcymas plantæ calefecerit, humorem ab radice in cymas attrahat: hinc pars infima tenera & mollis facilè inclinatur, cùm superiores humore turgidæ grauidæque deorsum nutent ad Solem.

Harum verò (cùm radix sit firmior caulisque, frutescens obrigescat, & in lignum solidetur, planta Solis minimè sequax est, folijs tamè nutat in Solem) harum inquam, foliorum pediculi longiores esse solent, maximèque teneri, vt Maluæ arboreæ, Maluæ Crispæ, & vulgaris: quo fit vt humorem quem tenuem, mobilem & vagum obtinent, in appensa folia facile transfundant: Sed de his satis, nunc de floribus qui diem vnicum durant.

PERENNITATIS FLORVM
caussa.

CAPVT XLVI.

INTER flores qui diem tantum vnum durant, alij nocturno tempore tantum vigent (vt Conuoluulus, flos noctis appellatus, Arbor tristis Clusij) Alij interdiu solùm, vt Lilio-asphodelus. Quorum causas quàm fieri potest breuiter & enucleatè percurrimus. Ac primò quidem florum omnium diuturnitatis causa à duplici capite pendet: aut quòd nullum flori subsit semen & fructus: aut quòd flos ille aperiatur, coloreturque, non tam vberiore noui humoris attractione in florè, quàm in flore iam contenti coctione atque elaboratione perfectiori. Et certè quibus nullum semen succedit, diuturniores esse ijs qui præcipitant in semen in confesso est: humor enim qui ante ad florem appellebat, in locum subituri seminis diuertitur: sic Balauustum *αιγάδες* diuturnius est flore mali punici: in illo namq; totus humor impenditur floris conseruationi; in hoc autè ferè statim atque hiarit, in substratum capitulum, quod propriè cytinum vocant, reducitur, ac proinde quam celerrimè eiusmodi flores deficiunt. Hocque pomiferis arboribus omnibus familiare est, Pyris, Persicis, Cerasis, Mespilis, Amygdalis etiam, & nucum generibus: præterquam si quibusdam earum arborum florem Natura dederit plenioris

elegantia, vt Cerasis nonnullis, Amygdalis, Malis quibusdam Persicis, & Myrto: Quarum ob fructuum inopiam flores diutissime vigent. In herbis quoque idem obseruatur, vt inter Lychnides, syluestris rubella, Chalcedonica, Anemone etiam floribus plenis, & Rosa multiplex omnis, viuaciores sunt simplicibus sui generis. Quo sane argumento, non ineptè florum elegantiorum cultores maiorem suis Tulipis diurnitatem procurant, vnguibus præciso semine, quod in earum medio pitilli valvulis concluditur. Hactenus dictum est, cur flores quibus aut nullus fructus, aut nullum semen succedit, diuturniores sunt ijs quibus contra accidit. Nunc verò de ea florum duratione sermo sit, quæ aut noui humoris appulsum, aut iam in florum folijs contenti, coctionem absolutiorem consequitur. Cuius coctionis vt gradus sunt varij, ita & totidem durationis florum esse videntur; nonnullis enim floris vigor in summâ est tenuis humoris copiâ, quem statim atque Sol calidior illuxerit, radix vbertim effundit in florem: huiusque generis flos tenerimus esse solet, adeoque succo turgidus, vt ille non tritu modò, sed quantumuis leui digitorum attrectatione exprimatur, sponteque velut aqua defluat: Huic flori properatius tempus est: vno die aperitur, eodem clauditur & perit: cum enim semel clausus est, amplius referari nequit, nisi humoris noui accessione, cuius cum flos iam nimis turgidus capax non sit, mirum videri non debet si eodem ille die occidat quo apertus est. Eoque ma-

gis id accidit, si flos ille nullo subeunte semine aut fructu excipiat, nec enim humoris portio in succedens semen impenditur, sed totus in florem confluens eum obruit: Sic Lilio-asphodelus Puniceus etiam si caret semine, eius flos tamen vno tantum die durat. Conuoluulus autem omnis, Mirabilis Peruuiana, & Phalangium Virginianum; & inter vulgares flos Iridis, Papaueris erratici, Citruli, Cucumeris, Melonum, Cucurbitæ, & Peponis; licet aut fructus, aut semina subnascantur, vix vno pariter plus die durant: tum quia eorum natura in semina & fructum properat: tum quod eiusmodi florum vigor humoris attractione perficitur. Nonnullarum verò plantarum florum vigor est, in crudi humoris quem viridia ante eorum folia continebant, absolutiori coctione, per quam plus aut minus imminuitur: & inter eos nonnulli pro diuersa ratione eiusmodi nunc 4. dies vigent, vt Narcissus, nunc 8. vt Ranunculus, alij 12. vt Rosa, alij 15. vt consolida regalis, alij 20. quemadmodum Caryophyllus herbarijs dictus, ille potissimum cui flos est multiplex, nec vlllo semine conferitur. Quibus denique floribus vigor in tanta coctionis perfectione positus est, vt non modo imminui debeat humor, sed penitus digeri & ficcari. Ijs flos sæculum durat, etiam decerptus, & à stirpe præcisus, & in arculis muliebribus asseruatus: Tales Gnaphalium montanum, Gnaphalium Italicum, Stæchas citrina & eiusmodi multæ flores proferunt, quos eapropter nostri immortales, Græci autem nonnullos Agerata, aut Atha-

nafias nuncuparunt: summa quoque Amaranthi floris natura est in nomine, appellato quoniam non marcescat: Hæc eadem causa Semina, Legumina & fructus Indicos, in coloris elegantia quauis vetustate inexpugnabili seruat, quòd videlicet eorum extimæ cutis humor, vt colorem concipiat absolutâ debet coctione inarescere: sic Phasioli omnis coloris, Indici, pisa Americana, Lachrymæ Iobi, semina Carthami, Pœoniæ maris, & Milij solaris lithospermi vocati: æuo enim manere huiusmodi semina singulis diebus obseruamus, consertis inde rosarijs, corollis, aut torquibus ad nostratium mulierum ornatum.

CVR NON NVLLI FLORES

ad Solem aperiuntur, alij ad Lunam

*solum: & unde tanta in plantis
odorum diuersitas.*

CAPVT XLVII.

QVÆ in plantis florum atque foliorum cognatio cum quibusdam astris obseruatur: vt alij Solis præsentia recreentur & vigeant, alij contra Sole sinistro velut Sidere iæti occumbant, cum nocturno vigeant tempore; sic & folia quædam contrahantur noctu adducta in sese aut plicata, cum Solis conspectu latissimè expansa mancant: Ea omninò à succi foliorum aut florum propria quadam naturâ repetenda est. Quibus enim humor ille qui

appellit ad florem, vt aperiatur, paucus est & valde tenuis, imbecillo quantumuis calore facillimè in florem adducitur: Et propterea media nocte eiusmodi solent ad lunam aperiiri & florere. Solem vero ferre nequeunt, qui nimio suo calore dissipat humorem, quem & paucissimum habent, & amplissimo spatio diffusum: quò fit vt Conuoluulus Azureus dictus, Mirabilis Peruuiana, Althæa frutex, & similes quibus flos de nocte patentissimus est, paulò post feruidioris Solis ortum occludantur, & velut deusta flaccescant. Quibus contrà plantis humor inest copiosus & lentus, is validiori calore indiget, vt alliciat in florem, atque adeò cum lunæ calor non sit satis, noctis etiam tempore flos eiusmodi clausus esse solet, hiat autem ad Solem, ob potentio rem Astri vim.

Quæcumque verò, lucente lunâ, in se plicata aut adducta contrahuntur, Solibus autem expanduntur folia: Horum tam in arboribus quam in herbis pediculi, aut ipsa etiam folia ramulis atque cauliculis per leuia tubercula articulantur; inest autem illis paucus quidem, sed viscidus humor, qui cum Sole funditur, collapsa velut folia, & languidantur; sed frigore noctis concretus, dum in sese cogitur, appensum quoque folium velut rigidum contrahit.

Nec diuersa diurni, aut nocturni in plantis odoris videtur esse ratio, si ad humoris non aquei, sed oleosi conditionem, quæ præcipua odoris causa esse videtur, accedat & substantiæ raritas. Hæc

enim tanti est momenti ad odorū halitum, vt licet odorem plurimum habeant nonnullarū plantarum flores & folia, quantumuis calore Solis incalescant: neutiquam tamen odorem effundant, nec nisi trita aut defracta olere soleant: Sic spathulæ foetidæ folia etiam cū ad meridianas horas dies vergit, Inodora sunt, defracta tamen grauissimè foetent. Myrtus itidem non nisi trita olet, Malus medica fructum & florem habet nobilissimi odoris, folia, cū integra sunt, penitus ignaua; defracta tamen suauissimè olent. Hanc in plantis varietatem substantiæ raritas facit. Quibus enim partibus ea est naturalis, illibatis & intactis, solā narium admotione persentitur: quibus contra densitas est, earum odor, nisi digitis aut vnguibus violentur, detegi nequit.

Iam verò non mirum est, si rerum omnium odor in oleo facilè conseruetur, cū in plantis omnis odor in humore quodam aëreo & oleoso contineatur: nec aliter ille odor adimi potest, quàm oleum eiusmodi, quod essentiam nostri appellant, destillationis arte exprimatur: Sic quæ subsidunt alembicis rosarum massæ, extracta rosacea aqua, odorem non ante deponunt, quàm validiori destillationis arte oleosus ille vapor exspirauerit: nonnulla ob id quoque ardentibus prunis cremantur, vt ligna Iuniperi, Abietis, Cedri, balsami. Et lachrymæ arborum, vt Thuris, Myrrhæ, Styracis. Odorum verò diuersitas inde potissimum peti debet, quòd in alijs plantis humor iste oleosus tenuis est, & valdè paucus: in alijs autem spissior & multus: in aliquibus nullus

nullus omninò: in alijs multa humiditate aquea permixtus hebetatur; quo fit vt in ijs plantis & fructibus in quibus nullus est omninò oleosus humor, vt in Glandis speciebus; aut in quibus nimiâ humoris aquei copiâ obruitur, vt in Cerasis, in ijs nullus odor persentiat. Flores autem aliqui vt Gelsemini, Hyacinthi Orient. Narcissi Iuncifolij, sicci nihil olent, quia nimium porosi cum sint euauit omnis odor dum marcescunt. Qui verò flores aut folia minus porosa sunt, vetustate odoratiora esse solent, vt fœnum græcū, rosa rubra, Malabathrum. Quæ, cum teruntur, odorem perdunt; aquâ multâ eiusmodi perfusa esse consueuerunt; eorumque odor ob expressi humoris admixtionem hebetatur. In virentibus nonnullis plantis, & immaturis fructibus, vix odor percipitur, vt in radice Acori, Pomis, Pyris, Malis persicis: hæc matura tamen odorem assequuntur, cōfecta scilicet humoris aquei vim odoris obtundētis per maturitatem portione. Odoribus quippe omninò interna illa aquea humiditas officit, & externa quoq; non mediocriter obest: per imbres enim assiduos, & in quibus locis est nebulosus aër, & roscidus, naturalis florum odor hebetatur: sic cum pluit apud nos rosæ & violæ, & apud Ægyptios flores omnes odore carent. Ac proindè rectè Theophr. odorem cum sapore conferens affirmat, vtrumque ὅτε ἐν ξηρότητι, ὅτε ἐν ὑγρότητι πλήρη consistere, maléque ipsum arguere videtur Scaliger, vir subtilitatis exercitatissimæ, cum in huius axiomatis cauillationem siccissima quædam commemorat,

Id apparet
in Trifolio
asphaltite
Americano
nostro lege
postea cap.
15.

quæ sunt odoratissima, vt puta Caryophyllon, Costum vtrumque, & Cinnamomum: hæc enim siccissima quidem sunt, si humiditatem aqueam spectes quâ prorsus carent; sed si oleosum humorem, longè aliter habet: hoc enim multo scatent, & si eum aliquando vi ignis contingit extrahi, inodora prorsus manent & insipida. Est autem in Cinnamomo ita tenuis, vt sponte etiam pauco spatio temporis euanescat. Taleque Cinnamomum vetustate insipidum, & inodorum, apud seplariarios nostros, non sine graui eorum dispendio, nimium frequenter inuenitur.

Postremò tandem quibus plantis substantia floris aut foliorum rarior est, & odorifer humor ille, quem oleosum diximus, valdè tenuis; per apertos meatus leuissimo calore, vt puta Lunæ syderis euocatus spirat fragrantissime: Intensiore verò dissipatur. Ac propterea in præsentia Solis odore carent eiusmodi. Idque in *parizataco* Clusij, & Geranio Tristi nostro (de quo nonnihil Th. Johnson Anglus nuper vernaculè scripsit) & in Hesperide Theophrasti obseruare licet. Horum enim flores, vt noctu iucunditate insignes, ita & alio quouis tempore sunt ignaui. Quibus contra cutis florum densior, humorque odorifer crassior est aut spissior, ille non nisi feruentissimo calore exhalat: quo fit vt eiusmodi flores interdum tantum oleant. Sed hæc satis, licet breuiter pro rei dignitate explicata. Fortasse aliquando verbosius de hisce, & alijs plantarum obseruationibus dicemus.

SCORDIVM SPINOSVM
odoratum.

CAPVT XLVIII.

ANNVVM est hoc scordij genus ex Hispania nuper aduectum, quod in siccis & arenosis montibus sponte nasci accepimus, apud nos autem primo verè scribitur. Huic caulis est quadratus, molliter hirsutus & multis distinctus articulis, à quibus ramuli emergunt similiter quadrangulares, lentâque pinguedine obsiti. Mira est in folijs varietas, quæ inferiorem situm obtinent maiora sunt, nonnullisque lacinijs diuisa: qualia sunt Triflaginis aut Scordij vulgaris: quæ superiorè ramorum partem occupant longè minora sunt, minusque diuisa: donec tandem in extremis cauliculis nihil incisuræ præ se ferant, adeò verò decrescunt, vix vt cymæ adæquét Serpilli nostratis folia. Flosculi sparsim inter folia pullulant Scordij aut Teucrij maioris figurâ albidi, tribus tenuibus filamētis abintimo calyce ortis donati. Spinulæ leues, & molles aculei folijs & floribus interiacent: nonnumquam cauliculi qui in suo exortu foliosus & mollis erat, extremitas tandem processu in spinam acuminatur. Floret Augusto mense, cùm flos lapsus est, calyx remanet, quo velut alabastrulo semina 4. compacta & minima conduntur. Sapor huic plantæ victus est: sed eius odor insigni

124

Jacobi Cornuti

SCORDIVM SPINOSVM ODORATVM.

fragrantia commendatur, ac ferè ocymo gratiam parem obtinet: radix oblonga est, tenuibus fibrata capillamentis. Hæc fortasse ipsa est herba quam Plinius Cunilaginem mollem vocat, de qua ita habet. Quæ Cunilago mollis vocatur, pilosioribus est folijs, quàm origanum heracleoticum, ac ramis, aculeatisque; trita mellis odorem refert, digitis tactu eius cohærentibus.

Cunicula autem siquidem hæc vox irrepsit, Græcis Κονίλη nuncupatur, quam vocem Schol. Nicand. in alexiph. Κονίαν, hoc est lexiuium interpretatur, fortè legens Κονίην, aut consilio quodam inde nomen Cunilæ deducens, quasi lexiuialem diceret, quòd ea commodissimè, quippè fragrantissima lexiuijs addatur: quæ consuetudo apud nos etiamnum inualuit, ijsdem lexiuijs admiscentes Iridis, aut Inulæ radices intersectas, aliaque similiter fragrantia inodorandis linteis. Scordium verò ab allijs, quæ σκόρδα Græcis dicuntur nomen accepit, trita siquidem Scordij folia Cepino quodam fœtore digitos imbuunt, quod diuerso eiusdem plantæ synonymo δύσσομον appellantes significarunt, contraria causa δύσσομον nostrum appellauimus.

FVMARIA TYBEROSA INSIPIDA.

FUMARIA TUBEROSA
insipida.

CAPVT XLIX.

EST & altera fumarix Tuberosæ species, quam insipidam ideò appellauimus: quòd gustanti & olfacienti omnis pene saporis & odoris expers esse percipitur. Ramosum huic & velut pennatum folium nascitur, tam tenui diuisura, quam est Iuniperi, eiusdem coloris est cum reliquis fumaris. Pediculi ab radice ad folia vsque dilutissimè purpascunt. Radix in duo tubercula rotundatur, quæ geminum velut testiculum repræsentant, villis quamplurimis velut adnatâ pube vestitum; ac ferè ea similis est Satyrio, quod ab eadem radice figura Cynosorchidem nominarunt. De flore nihil statuo, nec dum enim apud nos floruit, cum tamen album, esse intelligo. Ab eodem Canadensi solo repetitur. Cæterum hanc plantam fumarix speciem esse nemo ambigit, qui radicem cauam nouerit, omnis fumarix ortus tempora, radicum formas, & foliorum naturam intellexerit.

Reddenda hæc est Fumarix species paginæ 59. subijciq; debet capiti xxiv. quia eo loci negligentia Typographi prætermissa fuit.

LAMIUM ASTRAGALOIDES.

CAPVT L.

EGREGIUM hoc Lamium ab Hispania allatum non reperit vulgarium more; sed velut illud quod in Pannonia crescit stato se limite continet, restibili semper per Hyemem radice quæ capillaris est. Caules mittit palmares quadrangulos atropurpureos. Folia Lamij rubri colore & specie, vtrimque ex aduerso posita nascuntur, pari intervallo ferè distant: ex suo quæque sinu ramulos fundunt: qui ex superioribus oriuntur proceritate reliquos superant, sed folijs carent & floribus ornantur, foliorum vices explent tenues appendiculæ singulorum florum lateri appositæ, inter quas geminas semper, situs est calyculus apprimè referens imaginem tali vulgaris, qui mulierum calceis suppingitur: hoc velut alucolo flos & femina delitescunt. Calyculus ille inferiori parte rimâ finditur, illac nimium qua erumpere debet Amethystini coloris tubulus, qui floris loco est; tubulus inquam quidam longior euadit modice dilatatur, dumque desinit in rictum hiat: cùm defloruit tubulus decidit, atque hiulca priùs calyculi rima strictè obsignatur, inibique velut in arcula 4. semina iuxta posita albida continentur. Totius plantæ & odor & sapor eadem quæ Lamio, de viribus nihil peculiare compertum habemus

Cap. 15.
lib. 21.

Cap. 14.
lib. 22.

Cap. 25.
lib. 3.

habemus. *Lanium* autem dicitur, quòd viticam referat innoxiam, morsu carentem, qualis iners, mortua & vulgo archangelica nominatur: à Plinio autem *Lanium* dicitur, ab eo fortasse quòd florum figura veluti cucullo laruatam lamiam quandam representet, vt credit Dalechampius. Cæterum vires illæ apud eundem Plinium integro capite reperiuntur. Adeò efficaciter autem leni obstructo mederi dicitur, vt inde Itali, apud quos vernaculo sermone *Milza* splenem significat, *Milzatellam* appellauerint. Nostram autem *Lamij* speciem eo efficacius idem præstare conijcimus, quo præter odorem & saporem, & partium similitudinem *Lamio* vulgari congenerem, florum accedat color violaceus, redolens quidpiam spleni magis sympathicum, ac melancholico humori dicatum: namque à coloris similitudine consortes quoque vires venari licet, vt testatur Galenus de simpl. Med. facultatibus, & illustrat feminis *Cnici* exemplo. Vide Ioan. Baptistam à Porta, in suæ *Phytognomonic* lib. 2. cap. 39. & cap. 18. lib. 1.

TRIFOLIUM ASPHALTION

Canadense.

CAPVT LI.

FRUTEX hic ad cubiti altitudinem in America Septentrionali attollitur, virgam habet tenuem, iunceam, atropurpuream, quæ statim ab

R ij

infima parte *ωδραφάδης* hoc est ramulares propa-
 pagines emittit, Summitate in plures diducitur,
 à quibus folia loto arbori similia prodeunt, acutio-
 ra tamen & angustiora, qualia *ὄξυφύλλα* Dioscorid.
 nominare consuevit; leuiter etiam hirsuta sunt, ac
 velut oleosa pinguedine obsita: ex vno longiori pe-
 diculo nascuntur. Hæc, vt dixi, c. 47. defracta, aut ex
 attritu non olent, verùm cum leuius atrectantur,
 oleosus hic humor digitis apprimitur molestus gra-
 uitate odoris, qui quidem odor in nouella planta
 Rutæ est, in adultiore hirci, aut bituminis: cuiusque
 rami extremum flos occupat purpureus, vt in scrofu-
 laria tribus exertis foliolis constans, & vno semper
 intus reflexo, quod postremum superant tenuia fi-
 lamenta tria albo apice donata. Floris foliola in-
 tus alba sunt, licet à tergo purpurea sint. Flori suc-
 cedunt siliquæ digitum longæ, æquè quàm folia
 hirsutæ, oleosæ, virides, extremo purpureæ, in quibus
 alueolis discreta conduntur semina lata, oblonga vt
 cytisi, medio sinu excauata, vt faba purgatrix, aut
 renes animantium: quo fit, vt intortum veluti cor-
 niculum efformet. Radix longa, fibrosa, insigni fer-
 uore prædita est, ac ferè pari acrimonia linguam
 mordicat, qua Anemone. Annua est, & non nisi satu
 perennat. Cæterum à nemine hætenus proditum
 fuit Trifolium, quod suis omnibus partibus Trifo-
 lio bituminoso à Dioscoride allato aptius respon-
 dere videatur: nulla siquidem est in nostro Trifo-
 lio particula, siue folia, siue florem, siue semina,
 aut caulem spectes, quam non delinearit ad vnguem

Ex relatio-
 ne Domini
 Robini nec
 enim licuit
 ob frigus
 intempesti-
 uum videre.

Cap. 123.
 lib. 3.

Dioscorides : nam quod atropurpureos ramulos dixerimus, cum simpliciter nigros ille descripserit, hoc parum est, nec ferè apud auctores discriminis alterius, quàm quòd saturatoris aut dilutioris coloris sit. Sed cum odoris & coloris præstantia locorum ratione contingat ex Theophrasti sententia $\delta \text{ } \sigma \text{ } \omicron \text{ } \lambda \text{ } \omicron \text{ } \nu \text{ } \acute{\omega} \text{ } \tau \text{ } \omega \text{ } \rho \text{ } \acute{\epsilon} \text{ } \lambda \acute{\epsilon} \text{ } \rho \theta \eta \text{ } \kappa \text{ } \upsilon \text{ } \eta \text{ } \delta \text{ } \iota \text{ } \omicron \text{ } \sigma \text{ } \mu \text{ } \iota \text{ } \alpha \text{ } \kappa \text{ } \upsilon \text{ } \eta \text{ } \delta \text{ } \iota \text{ } \chi \text{ } \rho \text{ } \omicron \text{ } \iota \text{ } \alpha \text{ } \omega \text{ } \delta \text{ } \epsilon \text{ } \tau \acute{\omicron} \text{ } \varsigma \text{ } \tau \acute{\omicron} \text{ } \rho \text{ } \omicron \text{ } \upsilon \text{ } \varsigma \text{ } \acute{\omicron} \text{ } \sigma \text{ } \iota \text{ } \nu$ vt habetur cap. 6. lib. 6. Hist. Plant. causam huius rei esse arbitror, quòd hæc Trifolij species apud nos velut extorris viuat : ac proindè sicut in iustam magnitudinem vix adolescit, ita neque completam fructus eius maturitatem, neque viuudum caulis & flores eius colorem adipiscuntur.

Matthiulus Iconem vnus plantæ dedit pro Trifolio bituminoso Dioscor. quæ præterquam quod nec caulem, nec semina, nec florem ostendet, folijs etiam nullatenus respondet: siquidem rotundiora sunt, quàm vt oxytriphylly nomen mereantur. Accedit & quòd nullam illius descriptionem fecerit, quasi fatius existimasset de incognita sibi herbà tacere, quàm temerè quidquam enunciare. Dodonæus aliud trifolij genus dedit, quod bitumen olet (nam huius generis plures sunt species.) quam sæpè etiam in hortis nostris obseruauit: huic caulis est viridis, flos cæruleus vt Scabiosæ compactus in globulum. Sed his notis plurimum diffidet à Genuino Dioscoris trifolio, cuius non modo caulis niger est; sed etiam flos purpureus. Allucinatur etiam grauissimè, cum purpureum colorem interpretatur

Cap. 4.

cæruleum. Sequutus omninò Ruellij sententiam, & non audito Galeno, qui lib. de Theriaca ad Pisonem, Trifolium vere cùm floret Hyacintho similem esse testatur: at hyacinthus veterum non cæruleus est, sed purpureus, eâque purpura tinctus, quæ in rubrum tendit; siquidem flos est ex Aiacis cruore æditus, vt vult Ouid. Fab. 6. lib. 10. Metaph.

Tyrioque nitentior ostro.

*Flos oritur, formamque capit quam Lilia, si non
Purpureus color his, argenteus esset in illis.*

Vbi aduerte Tyriam purpuram rubram esse ex Vitruuio. Hic enim auctor est purpuras pro soli proprietate alium atque alium habere colorem: Apud Tyrum quidem rubrum; circa Africam autem Puniceum succum emittere. Idem confirmat Plinij auctoritas, liquor purpurarum nigrantis rosæ colore sublucet. Sanguinis color purpureus est apud Virgilium.

Lib. 9. cap.
36.

Purpuream vomit ille animam, &c. & 11. Æneid.

Labitur exanguis, labuntur frigida letho

Lumina, purpureus quondam color ora relinquit.

Vnde videtur natum purpurisso verbum quo vtitur Plautus in Truculento.

Istas buccas tam belle purpurissatas habes.

Cap. 26.
lib. 22.

Refert Plinius Hyacintho pro cocco hysginum tingi in Gallia, coccus autem rubrum pingit, non Cæruleum. Et sanè æquum est lapidem Hyacinthum quem vocant, sic appellari quod floris Hyacinthi herbæ colorem referat, quod si ita est cùm Hyacinthus lapis ad obsoletum rubrum tendat, &

vini quodammodo colorem imitetur. Cuius ergo apparet, & Hyacinthum purpureum & Trifolium bituminosum, quod ex Galeno flore colorem Hyacinthi refert, nullatenus ad Cæruleum tendere colorem; sed omninò ad rubrum. Non negauerim tamen purpureum colorem aliquando pro violaceo sumi posse, vt cum purpureæ dicuntur violæ: idque obseruauit Plinius dum triplicem purpurei coloris facit differentiam, vnius in rosa vulgari, secundi in viola, tertij in malua; nam & ex purpurâ quæ circa Africam reperitur, & puniceum & violaceum colorem tingi notauit Vitruuius: qui color Cornelij nepotis tempore vigeat; fiebatque potissimum cum vetustate collaberetur purpurarum succi vigor ille puniceus, cui succo diutius asseruando, cum summa & peruigili cura opus esset, ne situm contraheret, ob eam causam & magnopere commendabatur purpura violacea, nec minore pretio quam Tyria aut Punicea æstimabatur: Sed Cæruleum colorem dici purpureum nunquam obseruauimus. Nolim tamen affirmare hoc Trifolium nostrum, verum esse Trifolium Asphaltion, siue bituminosum Dioscoridis: licet nullum fuerit hactenus inuentum cui magis quadret allata à Dioscorid. descriptio, vt conferenti perspicuum erit: idque potissimum, cum ad semina & folia & florem, & colorem, quibus fert omnes descriptionis Dioscoridis notas: accedat & qualitas veneno aduersa, huic plantæ nostræ tam à natiuâ proprietate insita, quam & ab insigni calore, vique attractrice quâ pollet sum-

Plin. cap. 8.
lib. 21.

Cap. 123.
lib. 3.

mâ. Nisi fortè hoc Trifolium nostrum alibi nascatur, quàm in Americâ: vnde venire in cognitionem Dioscoridis potuerit: quod nemo hactenus obseruauit: licet id crebro in plantis accidat, vt varijs & maxime distantibus regionibus, eadem omninò generentur à natura, quæ vt vbique eadem est, ita & vires suas æqualiter vbique diffusas esse aliquando demonstrat. Sic Glaux exigua, quæ maritima à Dioscoride dicta fuit, in continenti reperitur, eamque sæpius Meudoni, in siccissimis & editissimis locis collegi; fortasse ita fuerit de hoc Trifolio, quod alibi fortè natum & vidit & descripsit Diosc. Nemo enim est tam rudis, vt ignoret Dioscoridis ætate nondum Americam, nedum Canadensem regionem detectam fuisse.

COLCHICVM VARIEGATVM.

CAPVT LII.

RIGVIS maximè pratis gaudet Colehicum omne; quanquam & siccanca non auersetur, illudq; potissimum genus, quod ex Insula Chio differtur, hoc enim cultu aut nullo aut leuissimo contentum est. Cur autem fritillare dictum fuerit, ab ijs, qui eius figuram citra Historiam dederunt nuperrimè, non facile capio. Nam cùm huius flos fritilli in modum quo tesserræ agitata mittuntur in alueolum latissimè non sit excauatus, imò fundum
habeat

habeat perangustum; aptius, ut videtur, Colchicum variegatum appellari potest.

Autumno statim incunte, super terram flos emergit mille variegatus maculis, dilute purpurascentibus, quadratis, & in quincuncem dispositis, ut in Meleagride Dodonæi. Sex ille folijs componitur, singulis inest albescens quædam vena, quæ per eorum medium ab infima parte ad mucronem usque prorepat. Filamenta sex longiora cæruleis apicibus donata, à cavitare floris oriuntur. Bulbus huic plantæ pro radice est, tunicas habens plures, coloris ex nigro rufescentis, interior multâ bombace munitur: conspicuum id est, si quis delibret. Post florem folia fert atrouirentia, angustiora, & breuiora nostratium. Æstate media seminibus turget rufis, quæ siliquæ coriaceæ, virides, cellulatim coërent: nullas habet peculiare vires, quibus supra cætera Colchici genera commendetur.

Lib. 4. cap.
84.

Colchicum autem à Colchide dictum, in qua ut in Messenia plurimum nascitur (ut ait Dioscorides) qui vulgare Colchicum exactè depinxit, ne forte saporis voluptate imperitos falleret, Præsentissimum alioquin venenum, quod fungorum perniciosorum more strangulando enecat, nisi tamen effectum occupaueris lacte bubulo largè potò.

De hoc Colchico nostro nihil hætenus Authores prodiderunt. Sunt autem & alia permulta, quæ in hortis nostris obseruantur, Colchici genera, quæ raritate insignem florem edunt; triplicemque eorum differentiam hic subtexere operæpretium esse duximus.

Primum ergo flores habet lacteo candore insignes, qui variis colorum picturis luxuriantur, venis nonnullis excurrētibus, nunc diluta purpura, nunc saturatiore tinctis. Apparet etiam in foliis huius plantæ virentibus similis varietas, quod & in Tuliparum genere, & (vt semel dictum sit) in reliquis plantis omnibus, quarum flores quos striatos nostri vocant simili varietate commendantur, obseruare licet.

Colchicum striatum.

Secundum verò Colchici genus & florum minore copia, & innumera prope foliolorum serie à reliquis distinguitur. Nuncque languidè, nunc vero obscurè purpurascit. id Colchicum flore pleno ea propter appellamus.

Colchicum flore pleno.

Tertium denique in pratis Palesiacis, vt postea indicabimus, sparsim vulgaribus permixtum inuenitur. Huic flos est Amaranthinus, florisque pediculus, qui in cæteris speciebus albicat, purpureo colore inficitur.

Colchicum amaranthinum.

DE MILLEFOLIA

tuberosa.

CAPVT LIII.

I APVD quos stirpes prosequendi laus viget, id imprimis, arbitror, cauere debent, ne dum apertis inambulant campis vel minimam herbulam negligentius prætereant: nam multæ quotidie incredibilesque differentia pedibus pro-

culcantur, ob affinitatem quam cum similibus primâ fronte præ se ferunt: quas si propius intueremur, aut etiam erueremus, alias sæpè, aut saltem in aliquo diuersas nemo nostrum non deprehenderet; hoc mihi sæpius initio contigisse ingenuè fateor: verum tamen postea cum paulò diligentius rei herbariæ incubui, vt ardere hac exercitatione cœpit animus, ille & oculos & manus, nares & palatum in consilij sui societatem adsciuit: ita vt nullam postmodum plantam offenderim, quæ eruta hisce sensibus non subijceretur. Neque verò aliter exacta haberi potest plantarum cognitio, testâte Galeno cap. 3. lib. de Theriac. ad Pisonem, quot enim sunt herbaræ quæ variant partibus ijs quæ terrâ occuluntur, cum sint eadem alijs quæ prominent? exemplo fuerint Cynosorchis, & palma Christi: Valeriana & Nardum Montanum: Ranunculi species inter sese, aliæq; quamplurimæ. Saporis ratio discriminis pondus non leue affert; sed primas tenent vires eximix, non illæ tantum quæ sapore deteguntur, suntque velut in propatulo cuiuslibet expositæ, sed illæ quas vt quid maximè pretiosum auara natura penitiore earum sinu vt gazophylacio condidit, noluitque mortalitatibus nisi longâ annorum vsurâ per experimenta promi, vtpotè quibus nullum est cum saporibus commercium. Experientiam itaque (non inertem illam, sed eam quæ ratione fulcitur.) vt arbitror potiozem esse trutinam, quâ quæ prisca vtriusque linguæ auctores de plantis expresserunt, verane sint, an fabulosa ponderentur: ita & vnicâ esse

viam censeo, quæ nos in plantarum ab ijs traditarum cognitionem deducere possit; ac proinde Dioscorides, Iulio Basso, & Nicerato, & Petronio, & Asclepiadi minus assentiendum suadet, in præfatione libri primi, qui τῶν τῶν Φαρμάκων δυνάμεις, καὶ δοκιμασίας, ἃς ὀπιδρομῆς παρέδωσαν, καὶ τῆς πείρας τῶν ἐνέργειων αὐτῶν χαμονίζοντες, qui medicamentorum vires probationesq; cursim cōplexi, nullo experimento eorū effectus cōprobarunt. Sic lieni accommodatum Splenium fortuna detexit, euentus comprobavit, ratio stabiliuit: huic classi Alysson, Phalangium, Alimus, Pæonia, & alia adnumerantur, quæ tantum experimentis vera esse comperimus: Sed de millefolia stratiote, quam Achilleon veram esse nonnulli cum Plinio contendunt, longè aliter habet. Nemo enim est Antiquiorum, qui non ipsi astringendi vim concedat, & singularem sanguinis vndecumque fluentis sistendi facultatem, ac proindè eam (inquit Plinius) ut vulneribus præcipuam cum ærugine in vulnus Telephi decutiens Achilles pingitur, Dioscorides idem censet lib. 4. cap. 103. Millefolium stratiotes quod χλιόφυλλον vocant; ἐστὶ δὲ αὐτῆς ἡ βοτάνη σφόδρα ἀγαθὴ πρὸς αἱμορραγίαν, καὶ ἔλκη παλαιά, &c. Galenus libr. 7. de simplicium Medicament. facult. sub nomine Millefoliæ ait ξηραντικῆς ὄσιν εἰς ποσὸν δυνάμειος, ὡς κολλᾷ τραύματα. Et libr. 8. sub nomine stratiotis terrestris, quæ mellifolia est. Habet, inquit, ἡ φύσις ὥστε εἶναι τὸ καὶ τραύματα κολλᾷ δύνανται, ἐνίοι δὲ αὐτὰ καὶ πρὸς αἱμορραγίαν χρῶνται. Cùm tamen, quod nemo hæctenus observavit, con-

Galen. e 3. lib. de Theriac. ad Pisonem.

Cap. 5. lib. 25. nat. hist. ster.

Jacobi Cornuti
MILLEFOLIA TUBEROSA.

trariam vim ipsi inesse experientia comprobarit, Naribus enim indita, non longè post sanguinis stillicidium infert, ac si diutiùs contineatur hæmorrhagiam ciere consuevit, proindè felicissimo successu ipsam addere soleo medicamētis, quæ ad menstrua, aut lochia suppressa componuntur, siue enematis aut aposematis, aut topicis; quin etiam ipsa per se locis inserta plurimis opem attulit: ob eamque causam Naturam existimo tantâ copiâ ipsam humanis vsibus exposuisse, vt nullibi non nascatur, solo restibili, fœcundo, macro, ubique; sed maximè in siluis recens detonsis aut saltem, non opacis. Ex quibus colligitur verum Dioscoridis *χλιοφυλλον* stiratiotes Millefolium vulgare non esse, aut certe, quod existimo, Dioscoridem & Antiquiores potiùs ex saporibus deductas vires expressisse, quàm eas quæ experientia multis post sæculis demonstravit.

Apud nos autem in suburbano nemore quod Bononiacum vocant, Millefolia crescit, quam fortuitus casus detexit. Huic radix est tuberosa nucis auellanæ aut Ponticæ magnitudine, ac ferè in eiusmodi tubere nascitur animalculum, colore viridem inter ac cæruleum mediò, quod millepedam refert, adeò exile & exiguum, vix vt oculis deprehenderetur, nisi lucidissimo splendore intermicaret: Quo factum est vt initio existimauerim, tuber illud ab esu eiusmodi vermiculi inesse huic plantæ, sed cum etiam in hortum meum transtuliffem, occiso vermiculo, ferè anno post crassius tuberculum obseruassem, meis quoque amicis accuratis stirpium obser-

uatoribus communicassem, diuersam eius statui-
mus esse à reliquis differentiam in solo tamen radi-
cis discerniculo positam.

ALTHEA ROSEA PEREGRINA
forte rosa Moschentos Plinij.

CAPVT LIIII.

PLANTA hæc quam Africa genuit, quotannis
ex viua radice longa, alba, lenta, circa Maium
mensẽ erumpit: caules habet rotundos, virides,
medulla plenos, vno verbo maluaceos; folia sunt
subrotunda, & aliquo modo Cyclamini, propius ta-
men Mori nostratis folia referunt, pronâ parte
molli & tenui lanugine canescunt, olea foliorum
instar, supinâ aliquanto magis virent. Cuiusque
caulis fastigium globulos virides admittit non pau-
cos, qui singuli & singulis pediculis teretibus inni-
runtur, & quamplurimis filiolis oblongis & angu-
stis omni ex parte circumdantur: oriuntur hæc fo-
liola à basi globuli, distant inter se aliquo interual-
lo, egregioque ordine disposita, velut cancellis eun-
dem globulum obsepiunt, qui dum maturitate de-
hiscit, in quinque partes finditur, alueoque suo con-
dita quinque fundit latissima folia, quæ roseum
florem exprimunt, similem, atque etiam amplio-
rem Maluâ roseâ Lobelij. In huius floris umbilico
stat panicula albida, pistillo tenui fulca, qualis in
floribus

Canadensium Plant. Historia. 145
ALTHÆA ROSEA PEREGRINA.

floribus Althææ fruticis conspicitur. Hæc Althæa
 quam vocamus roseam, florem edit in fine Augu-
 sti rosæ similem: vt certè videatur esse illa rosæ spe-
 cies, quam Plinius concisâ breuitate, vt solet, sub-
 indicauit potiùs, quàm descripsit, c. 4. l. 21. suæ Na-
 turalis Histor. Hancque Moscheuton vocat: quod
 verbum, Gaza interprete apud Theophrastum, vi-
 uiradicem significat, quale epitheton nostræ Al-
 thææ valdè competit. Quamuis enim reliquæ rosarû
 species, quæ malleolis panguntur, ita nominari pos-
 sint; quia tamen non radice tantum, sed & stipite
 viuaces sunt, huic vni autem singulis annis frigore
 intermoritur quicquid supra terram est, caulis, fo-
 lium, flos; solaque superat hyemem radix, quæ quo-
 tannis circa Maium mensem nouis partibus, nouis
 veluti membris repubescit; idè Moscheutos præ
 cæteris appellari meretur. Cæterum vt quiuis intelli-
 gat, quàm apte suis partibus noua hæc rosa Plinia-
 næ respondeat, lubuit subnectere Plinij verba, *Alia*
Rosæ species funditur è caule Maluaceo, folia oleæ ha-
bente, Moscheuton vocant, & postea inter rosas odo-
re carentes recensetur. Caulis nostræ Althææ Mal-
uaceus est, folia quoque sunt oleæ, non figura
quidem, sed canicie simillima; præterea odore
vacat; florem roseum habet; nouamque singulis
annis formam induit; coronamentis additur. Ac
proindè non abs re, quis hanc Althææ speciem, Mos-
cheuton rosam appellauerit. Iam vero vt nostræ
nomenclaturæ rationem reddamus, Certissimum
est hanc plantam maluaceam esse siluestrem: Hæc

Cap. 4.
 lib. 21.

enim à siluis Africanis, ob floris gratiam, translata ad hortos nostros vno abhinc, aut altero anno fuit. Siluestris autem malua, inquit Dioscorid. Althæa vocatur. Cuius vocabuli rationem reddit, ἄλθια ὁ πολυδύτης ἢ πολύχρηστον αὐτῆς, quòd inter primas sit utilis, plurimisque polleat præsidijs. Et Plinius Aristaltheam nominauit, quòd omni ex parte bona sit, & intus sumpta, forisque apposita pariter auxilietur, ἀπὸ τῆς ἀλθαίνου, aut ἀλθιν, aut ἀλθιν quæ verba mederi sonant: Quamuis autem de viribus huius nouæ plantæ nihil compertum habeamus, quod publico demus; arbitramur tamen in iisdem quibus althæa valet præstandis, esse singularem.

RAPISTRVM MAXIMVM
rotundi-folium Monospermon.

CAPVT LV.

MAXIMVM vocamus hoc Rapistrum eo quòd omnes huius generis species superet foliorum amplitudine: hæc verò sunt Raphani modo, extrema parte rotunda, & ambitu crenata: supinâ varijs asperitatibus in spinulas setaceas leuiter extuberant, amplitudine palmari. Circa caulem subnascuntur his vtrimque, in eodem pediculo minora.

Caulis ad duo cubita eleuatur, striatus, angulosus, vt folia hispidus, in multiplices furculos

RAPISTRVM MAX. MONOSPERMON.

diuiditur, in quibus longè minora, quàm in Caulc folia glomeratim aggeruntur, & sine ordine locantur: sunt enim illa & magnitudine, & figura vrticæ græcæ similia: onusti sunt surculi innumera florum propagine, adeò vt integrâ vigeant æstate: flos ex rotundo capitulo subflauo in quatuor candida foliola separatur, inter quæ tenuia filamenta & pistillum viride, cum apicibus luteis apparent. Cuique flori succedit semé vnicum, paruum, subflauum, rotundum, rotunda quoque capsulâ membranacea coriandri magnitudine inclusum: quamuis initio dum viret, paulo longior appareat; per maturitatem tamen orbicularis est figuræ. Et ea propter à singulari semine, Monospermon appellauimus (quali epitheto, ob eandem causam *brassicam marinam* insigniri voluit Turnerus) quòd videlicet non vt vulgare Rapistrum, longioribus filiquis plura semina contineat, sed vnicâ eaque, vt dixi rotunda, vnicum tantum. In Hispania nascitur.

RVBVS ODORATVS.

CAPVT LVI.

HIVS fruticis radix Rubi vulgaris modo, per summa cespitum vagatur. Folia fert ex longo pediculo leniter hirsuta, latissima, in angulos ex-cuntia; seu vt Theophrastus ait, *ῥοδακὴν ἕζοντα ἐν τῷ ἄκρῳ καὶ ἐν τῷ πλαγίῳ*, hoc est, quæ cùm extremo

Iacobi Cornuti
RUBUS ODORATUS.

*H*abitus capitulum. Pollis ferri ex lon-
go pediculo lateribus
caulis ferri Theophrasti
et quod ex Theophrasti
extremo

tum, lateribus sinuata confidunt: vno verbo *σπλο-
πῶδι*: hoc enim vocabulo peculiarem istam folio-
rum figuram, quæ viti, aceri maiori, & rubo de quo
sermonem habemus communis est, Theophrastus
explicat. Quamquam cap. 18. lib. 3. Rubo folium
tribuat *ἀγνώδες* (malè enim quicumque huius no-
minis loco *ἀγνώδες*, *ἰγνώδες* reponunt, corruptè etiam
legitur apud Athenæum *ἀγλάδες*, vt aliquando de-
monstrabimus, si Deus dederit) quod nomen *ἀγνώ-
δες*, non tam Rubi folio, quàm diuisuræ proprium
est: sunt enim Rubi folia quinque sinubus, & plu-
ribus aliquando ad pediculum vsque diuisa, simili
prorsus modo ac in vitice accidit, quam Græci *λύ-
ρον*, aut *ἀγρον* appellant, vnde deductum nomen *ἀγνώ-
δες φύλλον*, folium viticeum. Sed ista obiter & ad
Theophrasti mentem aperiendam, quam nemo
vnquam assequi potest, nisi qui in cognitione stir-
pium tam indigenarum, quàm exoticarum versa-
tissimus sit. Sed vt ad propositum redeam: elegan-
tissimi huius Rubi folia fragrantissima sunt, parem-
que agrimonio odorato aut pimpinellæ odorata
spirant odorem: sine ordine circumposita sunt cau-
dicibus, qui plurimi & ramosi ab radice se attollunt,
sarmentosi, flexiles, medulla pleni, spinis vacui, mol-
liter hirsuti: nudantur folijs autumnò, præterquam
in cacumine; cymæ etenim in Hyemem vsque pro-
rogant moras, quo tempore & ipsæ cadunt, vnâque
& arefcit caulis, nec enim Hyemis inclementiam
patitur; sed quotannis renouari solet. Flores fert
in summo, magnitudine & figura rosæ simplicis;

quam caninam vocant: nam & in Rubo quoque
 prouenit rosa, inquit Plinius; quo fit vt veteres
 κωόσθηδον idem esse ac κωόσθητον existimarint, cum
 Dioscoride cap 124. libri primi, quamquam à neo-
 tericis toto cœlo distinguantur. Cæterum roseus
 iste Rubi nostri flos, quinque folijs sinuatis constat,
 colore est dilutissimæ purpuræ violaceæ, in calicis
 medio sui mille luteos apices complectitur, vt rosa,
 succeditque tandem fructus, vulgaris Rubi Horten-
 sis figura, non adeò gratus sapore, sed forma similis,
 inquit Theophr. hoc est vt interpretor, ex granulis
 Rubris compactus, vt malum punicum. Nec enim
 satis appositè ad Theophrasti mentè, nonnulli hanc
 Rubi similitudinem cum malo granato eruunt à
 Cytino, hoc est vt Celsus vocat à mali punici ca-
 pitulo, quod Cælius Aurelius ambulacium aut am-
 pullacium latine dici testatur; quamquam huius rei
 nullam faciat mentionem Theophrastus. Malim
 itaque potius de pomo Rubi, quàm de putamine
 rosæ caninæ, quod vernaculè *grate-cul* vocant, inter-
 pretari; est enim pomum Rubi quamplurimis aci-
 nis & granis Rubris ita congestum, vt malum gra-
 natum exempto cortice perbellè referat.

Cap. 18. lib.
 31. Histor.
 Plantar.

καρὸν ἰσχυρὸν καὶ ἀπλήσιον τῶν τῆς ῥόδου, vt de vulgari
 inquit Theophr. hoc est vt interpretor, ex granulis
 Rubris compactus, vt malum punicum. Nec enim
 satis appositè ad Theophrasti mentè, nonnulli hanc
 Rubi similitudinem cum malo granato eruunt à
 Cytino, hoc est vt Celsus vocat à mali punici ca-
 pitulo, quod Cælius Aurelius ambulacium aut am-
 pullacium latine dici testatur; quamquam huius rei
 nullam faciat mentionem Theophrastus. Malim
 itaque potius de pomo Rubi, quàm de putamine
 rosæ caninæ, quod vernaculè *grate-cul* vocant, inter-
 pretari; est enim pomum Rubi quamplurimis aci-
 nis & granis Rubris ita congestum, vt malum gra-
 natum exempto cortice perbellè referat.

NARCISSVS PVMILVS
Indicus Polyanthos.

CAPVT LVII.

HVIC Narcisso, quòd infelicius crescat, nec
ultrà palmum eius caulis adulescere consue-
nerit, pumili nomen dedimus.

Radix est carnosior, maiorque bulbus : folia
oëto aut nouem, palmum longa, lata pollicem,
glaucè virentia, non recta vt reliquorum, sed mo-
dicè flexuosa, iuxta terram nata obliquè prodeunt.
Inter quæ non medius caulis, sed relictis ad latera
folijs, nudus & liber erumpit. Hic non rotundus
vt reliquorum, sed semunciam latus, postquam me-
dij palmi proceritatem impleuit, membranam tur-
binatiorem, quâ velut capite clauditur, aperit; ap-
paretque tandem eximia nouemdecim, aut viginti
florum umbella, qui pro foli cælique ratione lan-
guidius aut saturatius rubescunt. Singulis est Col-
chici pratensis & figura & magnitudo : sex enim
constant folijs, quæ ab angustijs in latitudinem pau-
latim sese laxant. Foris sinus secundùm eorum lon-
gitudinem fertur, qui & in subiectum flori capitu-
lum producit, tot pariter cristis extuberans, quot
folia strijs excuantur. Sex stant in medio filamenta
longiora apicibus cæruleis donata. Subsunt quibus-
que floribus pediculi triangulares; hi cùm inter se

caulis in apice cōmittuntur, admirando prorsus ordine dispositi, naturale, sed vix imitandum Icosaedrum formant. Flos quoque vt aspectu, ita & suauitate est inenarrabili; præcocior est etiam reliquis: floret siquidem ante Arcturum; octiduo post autem apud nos semine viduum collabitur.

Maiores autem Indici Narcissi duplex apud nos obseruatur differentia. Alter quippe floribus est præcocioribus, ex rubro candicantibus, & odoratissimis: caule dum semina maturescunt virescenti.

Narcissus
maior Indi-
cus præcox.

Alter verò florem edit post Arcturum, longè rubentiolem, sed ignauius odoratum: caule semper atropurpurascens. Communem autem habent florendi modum, siquidem vtrisque caulis exit sine folijs, subnascentibus tantum elapso flore. In eoque maxime differunt à pumilo antea descripto, cuius non solum vno eodemque tempore caulis & folia prorepunt, sed etiam per Hiemem tabido caule, eadem virere perseuerant: imò nunquam ea marcescere nisi per extremum quisquam obseruauit. Differentiam facit & caulis, quem illi nunc geminum, nunc etiam triplicem, semper verò teretem habent, cum sit huic vsque singularis, & in amplitudinem latescens. Eadem tamen omnibus radix, bulbus scilicet vnus, mollis & carnosus, multis obductus tunicis, quæ siccitate (Eriophori bulbi modo) in sericeam lanuginem discerpi possunt; subsunt verò maiores fibræ quibus altius infixis velut osculis bulbus humi teporem ebibit.

Narcissus
maior Indi-
cus serotinus.

Has omnes plantas, etiamque proximo capite se-

quentem, vt inter liria aut Narciffos (quæ duo apud Theophrastum vnum idemque sunt) commodiffimè numerari poffe cenfemus, ita & liliorum generi nihilatenus afcribendas testamur. Ac in eo fequimur Theophrasti mentem, qui quatuor affert in vniuerfum proprietates Narcifforum generi communes, quas in lilijis nemo repererit; hæ verò familiares funt noftris indicis Narciffis. Prima eft quòd cum fatorum omnium ac proinde liliorum, ῥὸ φύλλον ἀνατέλλει πρῶτον. Εἰθ' ὑπερθεν ὁ καυλὸς. Narciffus contra caulem prius, deinde folia promit. Secunda à radice petitur, quæ Narciffis eft πρῶτον φέρει κατὰ τὸ γῆμα τῆς βολβῆς πλὴν ἔλεπτωδης. Lilijis autem bulbus squammata velut agglutinatione compingitur.

Cap. 12. lib.
7. Hist.
Plant.

Ibid.

Cap. 6. lib.
6. Hist.
Plant.

Tertia à fitu foliorum humili, & quarta à tunicis quibus flores Narcifforum concepti ante partum includuntur. Narciffus enim τὸ μὲν ἐπὶ γῆς φύλλον ἀσφαλῶδες ἔχει, &c. τὸν δὲ καυλὸν ἀφύλλον μὲν, καὶ δὲ ἀκρὰ τὸ αἶθος, ἔν τινι ὑμένι πνί, κατὰ πρῶτον ἐν ἀρχαίῳ, &c. folium Albuçi terræ proximum gerit, habet caulem fine folio, florem fuo ferentem cacumine, in membrana veluti vafculo inclusum largè. Lilium autem & folia per vniuerfum caulem habet difpofita, & flores apertos nullaque ante vagina inclusos.

Cap. 19. lib.
21. Plin.

A Narce autem, & ftupefactoriâ facultate Narciffus dictus eft, non à fabulofo puero.

NARCISSVS IAPONICVS
rutilo flore.

CAPVT LVIII.

INTER omnes Narcissos qui haectenus inuisi-
apud nos extiterunt, prima vt arbitror auctori-
tas nobilissimo huic generi debetur; quod paucis
abhinc annis ex Iaponia allatum, strenui admodum
& nullis sumptibus parcentis viri Ioannis Morini
cultura, tandem in florem profiluit septimomensis
Octobris, anno Domini 1634.

Speetabilis thyrsus per initia nudus folijs, paula-
tim se in pedis altitudinem subrigit, superiore par-
te virens, infernâ mille atropurpureis notis infus-
catus. In cuius fastigio nouem aut decem florum
gemmæ totidem petiolis hærentes, in umbellam dis-
ponuntur, quæ prius oblōga & rotunda quadam va-
gina membranacea celabantur. Hæ dum florem
patefaciunt, in sex folia diduci solent; Si potissi-
mum planta hæc resoluta, & pingui humo seratur:
nam si siccâ aut confectâ posita sit, soli macies ple-
rumque nonnullos vno aut altero folio mutilat.
Quod omnibus fere floribus familiare est, qui ab
exteris Regionibus, aut saltem extra natale solum
transferuntur: quorum integritatis & elegantix non
minimum soli macies detrahit: Hæc namq; fructus
etiam natura dulces in acerbos, & læues in hispidos

vertit. Grossulæ fidem faciunt, quarum pomum spinis vndique aculeatum nuper vidimus; licet huic id tantum generi peculiariter ingenitum affirmant.

Grossulæ
aculeatæ.

Quanquam certum sit plantas omnes, vt culturâ & opimæ terræ adiectione feritatem omnem deponunt, ita & facilè eandem aut incuriâ, aut soli siccitate resumere. Singula ergo cuiusque floris folia duas vncias sunt longa, admodum angusta, & exiguâ veluti lacunâ sulcata: iuxta floris centrum breui acumine gracilescent, extrema parte inflexa resupinantur (pro more Lilij Montani, quod Martagon vocant) Color floris est Cinnabaris, aut laccæ elegâtioris, venâ sanguineâ tamen lacunarum media discriminâte: Sex stant in medio filamenta folijs longiora & pallidius rubentia, totidem apicibus atropurpureis ornata. Vnus odor abest, eius defectum natura suppleuit viuacitate coloris, quem non modo pigmentorum mixturæ artificio quisquam assequi nequit, sed nec vllis hactenus floribus similem concessisse naturam obseruatum est. Nam præter eximium hunc colorem, quo intuentium obtutum hebetat; si fortè serenus dies affulserit, floremque radijs sol meridianus illustrauerit, mille velut scintillas cuibrat, quas pertinax oculus, inconniuentque, vix momento sustineat.

Subest bulbus prioribus similis. folia verò non nisi tabido caule erumpunt: quorum color non glaucus, nec obscurus, sed grata viriditate renidet.

ORNITHOGALON LVTEOVIRENS

Indicum.

CAPVT LIX.

QVAMVIS à flore lacteo Ornithogalon, aut Ornithogale herba, vt Plinianú loquar, deducta esse videatur; Verumtamen huius quoque species nonnullæ florem edunt croceum, qualem in pago Iuryaco iuxta Sequanam reperiri Enchiridium nostrum indicabit. Nihilque vetat quominus natura varietatis studiosa, coloris etiam alterius alibi produxerit, quibus non floris albedo, sed effigiei similitudo Ornithogali nomen conseruat, Nisi fortè, quod fanius interpretatur Dalechampius, Ornithogalon potius dictum fuerit à lacteo candore bulbi, figuram ouorum auium referentis, quàm à flore, qui cum auibus aut auium partibus cognationem nullam habere videtur.

Ornithogalum itaque nostrum quod ex Indijs accepimus, primùm floruit in horto nunquam satis laudato D. V. Robini mense Septembri 1633.

Huic Caulis & folia simul emergunt longa, lata, vt Pannonici, similiter etiam sulcata. Caulis inter hæc medius vltra pedalem longitudinem assurgit, rotundus, glaber, virensque: hunc tenuis veluti glauci coloris halitus suffundit, qui leuiore tactu defloratur, vt in prunis integris, vuisque præmaturis videre licet.

A medio

ORNITHOGAL. LYTEOVIRENS INDIC.

A medio ferè ad apicem vsque flosculorù globulis spicatur, adiectâ quibusque folij appendiculâ cuius cavitatibus flores singuli celantur, ad modum granorum in spica triticea, quæ gluma solet obtegere. Id quod familiare est vulgari nostro Ornithogalo. Paulatim globuli se è cavitare illa subducunt, subiectique eorum pediculi longius producantur, vnaque cum flore deorsum nutant: flos tandem luteouirens dehiscit sex foliis cõstans, quorum tria externa latissimè expansa luteo colore fimbriantur, tria verò interna in se compressa manent, vt Leucoij minoris verni, & mucrones habent intrò reflexos, quibus stamina alba cum apicibus luteis reconduntur: tria verò his interposita stamina apicibus carent. Pistillum triangulare medium floris occupans, seminibus paruis turget: huius in apice mollis stat epiphysis, quæ cum flore marcescit. Nunquam floris huius folia vento aut vetustate decutiuntur, sed in se contracta & occlusa tabescunt.

PLANTAGO MAXIMA
Hispanica, quam Hispani caulescentem
vocant.

CAPVT LX.

HOc genus plantaginis, quod Hispania gignit, mirâ foliorum amplitudine, & thyrsi proceritate luxuriat. Pedalis illa sunt longitudinis,

X ij

latitudinis semipedalis, excurrentibus non paucis, ut in vulgari plantagine, per longitudinem neruis; nec non & substrato singulis folijs palmari pediculo latiore. Thyrsus in duo cubita plerumque surgit: flores, si magnitudinem excipias, nostratium sunt omninò similes. Radix pariter multâ fibrarum copiâ constat. Totius plantæ folia, caulisque ex viridi colore obscure rubescunt. Floret apud nos sub exitum Septembris. Refrigerat impensè, minus tamen astringit; huius quippe laxa admodum est, & pinguis substantia, nec nisi humecta loca desiderans.

SISYNRICHIVM INDICVM
V. Robini.

CAPVT LXI.

ELEGANS hoc Sisyrrichij genus, nuper ex Indijs Orientalibus accepit D. V. Robinus. Huic radix bulbacea, Nuculæ magnitudine, Croci effigie Myfiaci, quam incolæ lubentius esitant (sicut eiusdem etiam generis indigenas Hispani opiliones edunt, quas Noselhas appellant, vocabulo vernacule auellanam significante) Postrema ætatis parte, quam oporan vocant, flores fundit in singulis caulibus nunc singulares, nunc etiam plures, sex folijs variè coloratis compositos: Interna siquidem pars cærulea est, circuloque flauo diuisa, dorsum autem mediâ & infimâ parte cineraceum; media verò

Canadensium Plant. Historia.
SISYNRICHIVM INDICVM.

165

X üj

quæ in mucronem porrigitur, languidè cæruleum
 Elapso flore semina in folliculo subrotundo & cari-
 nato, vt Gladioli, concepta subnascuntur. Folia vt
 Iridis bulbosæ, aut Asphodeli lutei minoris, teretia
 sunt, & per longitudinem striata, modicèque in ter-
 ram reflectuntur.

SOLANVM TRIPHYLLVM
Canadense.

CAPVT LXII.

VT herba Paris nostras, quæ passim inter siluas
 Meudonenses riguis maxime locis reperitur,
 solet ab herbarijs Tetraphyllos nominari, quod qua-
 tuor omninò folijs constet: Eadem ratione & hanc
 Canadensem plantam, quæ superiorem apprimè re-
 fert, tribus tamen folijs tantum præditam, Solanum
 Triphyllum appellauimus.

In pedem surgit Cauliculus, teres & viridis, qui
 in medio sui tribus folijs aduersis inter se, latioribus
 & in obtusum mucronem desinentibus, colorisque
 obscure virentis intercipitur. Ultra hæc enim nu-
 dus transfilit caulis, qui in summo florem vnicum ge-
 stat, sex folijs conflatum, quorum tria subiecta tota
 viridia sunt, & breuia: tria verò superiora longiora,
 & latiora atropurpurascunt. Nascitur in eorum me-
 dio pomum exiguum, quod maturitate pullum &
 nigrum redditur, seminibus paruis Solani hortens-

SOLANVM TRIPHYLLVM CANADENSE.

sis æmulis turgēt. Sapor huic dulcis. Radix non per summam tellurem errat vt nostras, sed in tuberculum conglobatur.

Huius flos colore nonnunquam variat, Candidus siquidem reperitur. Ineunte Maio floret, Iunio Bacca maturefcit. Iulio præter radicem omnia deficiunt.

SOLIDAGO MAXIMA
Americana.

CAPVT LXIII.

VT nullibi non vulnera infliguntur corporibus, aut vlcera innascuntur; ita prouisum fuit à naturâ, vt vbique cresceret immensa præsidiorum feges, quibus hæc incommoda propulsarentur. Inter quæ efficacius nullum inuenitur herbâ quam barbaro vocabulo Solidaginem appellant. Quæ quòd cruentis illita vulneribus singulari sit auxilio, nihilque commodius vulnerum oras glutinet & confirmet, seu vt aiunt inductâ cicatrice consolidet, inde Solidaginis nomen accepit, quam veteres Græci Symphytum aut Sideritim vocabant. Quamplurimæ verò Solidagines ex varijs regionibus asportantur, quas enumerare mei non est instituti; neque enim hic de omnibus plantis, sed de nondum editis est sermo. Vnam ergo huius generis speciem ex America allatam propono, quæ caule multiplici, rotundo, glabro, leuiterque purpurascente, in
tantam

tantam proceritatem attollitur, quantam cubita-
 tria aut quatuor implere solent: Circa quemque
 folia subpinguia, & sine ordine hinc inde dispo-
 nuntur, formam habent singula Saponariæ, aut
 Plantaginis aquaticæ, minus tamen densa sunt, nam
 aduerso sole intuenti mille velut foraminulis per-
 tusa apparent, quod fibrarum crispitudo facit,
 nec magis inde scabra sunt ad tactum, attentæ siqui-
 dem membranæ planicies asperitates illas velut læ-
 uore quodam perpolit & exæquat; quò fit vt splendi-
 dè admodum vireant. Flos adeo serotinus est
 apud nos, vt sæpius hyeme præoccupatus, velut
 foetus in ipso vtero ante partum elidatur: si verò
 aut æstas plurimùm deflagrarit, aut intempestiui ca-
 lores autumnò inceserint, paniculam promit ve-
 rius quàm florem, luteam, nec nisi tubulis & filamen-
 tis per floccos prodeuntem, ac non longè post matu-
 ritate in Pappos abeuntem. Radix numerosâ fi-
 brarum copiâ contextitur. Inest plantæ sapor iu-
 cundus, odoratusque, citra acrimoniam calefaciens,
 nec parum habès astrictionis; quò fit vt inter Con-
 solidas siue Solidagines non postremum locum
 habere mereatur: confertque ad id etiam substan-
 tiæ ratio, quam viscidam atque glutinosam obti-
 net. Peculiaris in huius plantæ partibus viuaci-
 tas obseruatur: exsectus namque ramulus sine
 aquæ præsidio diu vitam seruat, nec etiam si è lacu-
 nari suspendas inarescere deprehendes, quin con-
 tra longiùs exrescere tandemque liberius in flo-
 rem prosilire animaduertes: pari modo ac si matri

continuus esset. In eo namque velut in Aizoo, in Aloë, aut Telephio inferiora folia marcescunt. Sicque eorum succus cedit in superiorum alimentum.

ACACIA AMERICANA
Robini.

CAPVT LXIV.

ACACIA frutex est in Ægypto nascens, aculeatus, flore albo, semine Lupino simili, in lobis & folliculis contento; cuius summa vis est ad refrigerandum, maximèque astringendum efficax. Alterum huius genus in Cappadocia & Ponto provenit, semine in siliquis trichoris aut tetrachoris, hoc est, ternùm quaternùmque seminum capacibus concluso. Viribus hoc genus longè inferius, superiori esse tradit Dioscorides. Prosper Alpinus Acaciam ab Ægyptijs Sant aut Kakia appellari, & in montibus Synai copiosissimum reperiri testatur. Multa etiam refert de lachryma huius arboris, quæ gummi Arabicum in officinis vulgò nominatur: florum figuram depingit, cuius non meminerat Dioscorides; Sunt inquit parvi admodum, lanæ floccis & Platani fructibus forma planè similes. Vno verbo nihil aliud esse videntur, quàm parva lanugo in globulum efformata. Colorem habent, inquit, flores arborum quæ Cayri aluntur pallidum, aut flauum: album verò quæ in Arabiæ montibus crescunt.

Cap. 134.
lib. 1.

Cap. 4. lib.
de Plant.
Ægypti.

ACACIA AMERICANA ROBINI.

America Septentrionalis nec huius generis arbore caret, quæ etiam translata in hortos nostros non infeliciter adolescit: adeo ut intuentes floris elegantiam, foliorumque ordine concinno plurimum oblectet. Arbor itaque est caudice amplo, & duro; cortice nitido & subnigro, nec spinis armato, ut Ægyptiacæ aut Cappadocicæ, sed læui. Firmissimis radicibus hæret. Cacumina longè latèque diffunduntur, multiplicibus diducta ramis, teneris, medullosis, aculeis crebris & acutis horridis. Obserua tamen aculeos non rotundo stylo minaces, ut Rhamni: sed ex basi in amplam latitudinem compressâ, acutè gracilescentes; ut Rubi aut sentis Caninæ. Folia in eodem neruo sunt utrinque dena aut octona, vno semper extremû nerui claudente. Peculiaris est in eis noctis sensus: statim enim sub vesperum in se adducta per media plicantur, donec sequenti die Sol postliminio reuersus aperiat. Floret Augusto: flos albus est, Piso similis, in vuam compositus, ut Cytisi, non adè tamen fragilis, nec deorsum nutans, sed se in sublime erigens. Succedunt semina Lenticulæ similia, quæ singula singulis nucleis duris admodum, & ex omni parte echinatis clauduntur. Florum & seminum in naturali magnitudine positorum vuas, ut & icones folij tam patefacti, quam & occlusi ad latera arboris in tabellâ delineari curauimus.

Totius arboris foliorum succus, aut ligni decoctum, vi summâ ad refrigerandum & astringendum est.

Jacobi Cornuti
PIMPINELLA MAXIMA CANADENSIS.

PIMPINELLA MAXIMA
Canadensis.

CAPVT LXV.

RADIX vasta & fibris carnosioribus diducta, caulem facit, vere desinente, procerum, rotundum & articulatum geniculis, à quibus egerminant ramuli plures, ex interuallis foliis donati, Pimpinellæ nostræ maioris effigie & colore similes. Cauliculorum apices non in globum, aut in glandem abeunt; sed mille flosculis in longiorem spicam compositis fastigiantur. Flores alternis vicibus hiant, aperturæ inferiores primi, superiores postremi: singuli quatuor foliolis crucis modo aduersis inter se constant, & vasculo adnectuntur subrotundo, quatuor sinibus sulcato, velut plicati aut contracti marsupioli rotundi sinus referentes: ab huius cavitare tres aut quatuor apices funduntur. Flos ex viridi subalbescit. Sapor, odor, color, nullatenus à vulgari nostrate differunt, ac proindè in iis immorari diutius superuacuum est, reliqua satis manifesta sunt, potissimùm cum ad viuum delineatam huius plantæ iconem oculis legentium subiiciam.

CEREFOLIUM LATIFOLIUM
Canadense.

CAPVT LXVI.

SVFFICIENT Ceresolij huius iconem genuinam demonstraſſe, omnes enim noſtratis Ceresolij particulas ad vnguem refert, ſed plenioris incrementi cauliculum facit & cymam. Flos itaque albidus muſcarij effigie ſummum caulem occupat, hunc ſequuntur ſemina longiuſcula, ex vno pediculo plura. Caulis fragilis, & tener glaucéque virens yltra cubitum adoleſcit. Folia ſena ſemper ex ſingulis pediculis prodeuntia, in ambitu incifa Petroſelini modo, latitudine & longitudine quadruplò ſuperant noſtratis. Tertio à ſatu anno moritur: ſemine perennat tamen, quod ſtatim atque decidit, etiam non obrutum ſponté terræ inſigitur, & germinat: nec enim noſtri inſtar agrum lætum & ſtercoratum deſiderat: ſed in qualicumque terrâ, ac vel crudo, vel effœto ſolo ſi ſeritur, prouenit.

Sapor huic dulcis eſt, odorque non inſuauiſ; ac proinde eſculentum teſtamur: ſed & aliis oleribus permixtum gratiam auget ſaporis.

CERE-

Canadensium Plant. Historia. 177
CEREFOLIUM LATIFOLIUM CANADEN.

ACONITVM HELIANTHEMVM
Canadense.

CAPVT LXVII,

FRVTICOSVM hoc Aconiti genus folia habet, quæ ab radice germinant, latissima, atrovirentia, ac ferè trifulca. Quæ verò cauli adnascuntur, septem aut nouem, atque etiam quo superiora, eò pluribus profundioribusque diuisa laciniis. Multis caulibus vltra proceritatem hominis adolescit; hi in plures diducti ramulos extremitates habent luteis floribus amplissimis onustas. Flos vt plurimum decem aut duodecim folijs oblongis constat, interposito singulis non leui spatio; inest medio umbo quidam, qui totus seminibus obducitur, ita figuratus, vt ab imo latior, in angustum verticem exacuatur: huius basim cingunt coronæ instar intermedia maioribus foliola viridia. Quæ omnia sedulò demonstrat ea floris figura quam separatim ampliorem sculpi curavi. Radix crassa, & carnosâ, Aconiti more in plures quoque fibras exit, latiusque spatium solet, nisi diligenter præcidatur eius incrementum quotannis. Porrò maligna vis, & deleteria huius plantæ qualitas, hominum saluti omnino infensa, testatur eam ad Aconiti classem esse referendam.

Canadensium Plant. Historia: 179
ACONITVM HELIANTHEMVM CANAD.

AQUIFOLIUM ECHINATA
folij superficie.

CAPVT LXVIII.

TAM notum est aquifolium vulgare, quàm quod vbique, & in siluis, & inter vepres est frequentissimum: tum arcendo à claustris pecori, tum obuiis quibusque furibus repellendis accommodatum. Huius fruticis sæpes sunt turissimæ: & licet eius rami caudexq, vt arbuſtorum Rhamni, Cynobati, & sentis caninæ, rigentibus stylis non armentur; foliorum tamen ambitus spinulis acutissimis simbriatur: quibus obnitentis cuiusque facillimè transitus inhibetur. Materies etiam antiquissima semper fuit in vectibus, in manubriis bipaliorum, aliisque eiusmodi vtenſilibus rusticis; eamque cæteris lignis vetustiores rei rusticæ autores prætulerunt. Superuacuum itaque fuerit in eius cuius iconem proponimus aquifolij specie describenda diuagari: nec enim à vulgari distat ligni duritie, corticis læuitate, fructu, radice: sed solâ foliorum figurâ, quæ non ambitu modo, sed & totâ quoque superficie scabra sunt, & spinis horrida.

AQVIFOLIUM ECHINATA FOLII SVPER.

Z iij.

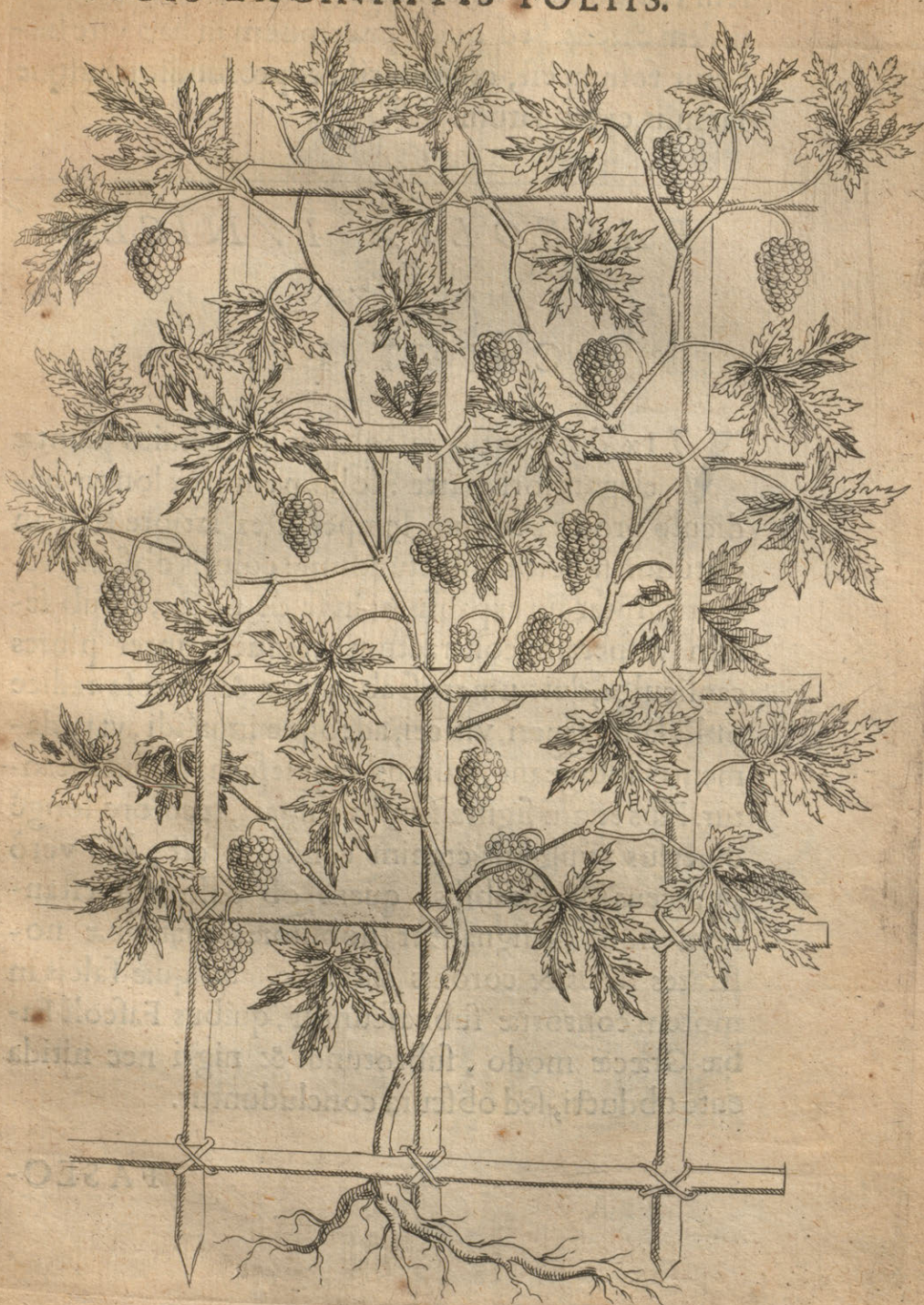
VITIS LACINIATIS
folijs.

CAPVT LVIII.

LICET infinita vitium differentia antiquis cognita fuerint, quas etiam nonnulli proprijs nominibus expresserunt, alij verò prudentius innumeris & confusis nomenclationibus studiosos demorari noluerunt: nemo tamen est qui non intelligat à fructus differentia fuisse natas eiusmodi nominum varietates. Nunc verò promimus nouam, & nulli haectenus cognitam vitis speciem, cui non fructus, sed folium ab omnibus alijs differentiam facit. Vua siquidem huius & racemi possunt, & ad escam, & ad effusionem deponi, & sunt hyemis tempore durabiles vt aliarum omnium, sed tantæ est apud nos raritatis, vt nemo non potius totius plantæ conseruationi, quàm vino ab ea petito consulat. Et ea propter cum nullius ferè sit incommodi patiens, caloribus verò minus contristetur: solent nostri iuxta parietes disponere, quâ parte maximè Sol plenius calorem vibrat. Huic lignum est sarmentosum, gemmis vtrinq; per æqualia spatia diuisum: ex quibus aliæ palmitibus egerminant, aliæ in flores abeunt Vitis nostræ similes: hi si euanidi fuerint contortos transeunt in vitices, quibus velut clauiculis proximis perticis se maritat. Sequitur flo-

Canadensium Plant. Historia.
VITIS LACINIATIS FOLIIS.

183

rem vva albula, grano minore, acinis albis, interdum iisdem carens. Sed quod præcipuum in hac vite habetur folium est, crebris scilicet profundioribusque laciniis extenuatum.

FASEOLVS PVNICEO
flore.

CAPVT LXIX.

VIx differunt à faseolo vulgari huius plantæ elegantioris partes: folium enim ex longo pediculo prodit, trinum semper & ex latiore basi in obtusum mucronem retunditur: coloris obscure virentis, interdum expansum, in se de nocte, & sub seram vesperam contractum: frequens inter plures cauliculos, qui numerosi ab exigua & fibrosa radice pullulant, teneri, viticei, adeoque inualidi, vt pedamentis indigeant, quibus acquiescant & sustineantur. Flos etiam figura similis vulgari, at colore longè diuersus: vulgaris etenim candidus est, hic verò puniceus & durabilis: quem ob coloris præstantiam non dedignantur nobiliores matronæ nostrates fertis & coronis intexere. Siliquæ falcis in morem contortæ subnascuntur, quibus Faseoli Fabæ Græcæ modo, subrotundi & nigri nec nitidacute obducti, sed obscura concluduntur.

FASEO-

FASEOLVS PYNICEO FLORE.

Aa

THALIETRYM CANADENSE.

CAPVT LXX.

IN Canadensi solo nascitur Thalietro similis bicubitalis planta, foliosior tamen, florisque elegantioris, quæ caulibus ab radice multis frutescit, atropurpureis, geniculatis per interualla; quibus & hinc inde plures adnascuntur cauliculi, foliaceâ quadam valuulâ candicante à primario caule separati. Folia hoc Thalietrum habet Aquilegiæ & ordine & figura similia, colore tamen glauco diuersa. Flos in cacumine, muscarij specie, globulis multis dilutè purpurascens conflatur, qui dum dehiscunt, singuli in quinque folia diuisi, mille alba filamenta ostendunt, quibus luteus apex præficiuntur. Iulio mense singula filamenta dum deficiunt, in totidem semina degenerant, longiuscula triangularisque formæ, extrante quadam per singulos angulos epiphyssi membranæ. Sapor totius plantæ dulcis est, radixque dentibus præmansa, & linguæ apposita, substatiæ pinguioris & viscidioris esse sentitur, cum pauca admodum acrimonia. Glutinandis vulneribus præsens est remedium, si contusa apponatur: ex aquâ cocta suppurationem molitur.

Aa ij

AGEM LILAG PERSARVM.
sive Lilac inciso folio.

CAPVT LXXI.

QUOD arbutum ex Perside nuper allatum Gelseminum appellant, mihi omninò Lilac aut syringæ species esse videtur. Siquidem & lignum medullosum, cortexque læuis, flos & semen id satis superque ostendunt. Flos in botrum congestus confectâ brumâ temperius statim hiat, suauissimè spirans, purpureique coloris. Gelseminum non nisi sub finem æstatis florem edit singulis separatum cauliculis, & nunquam in vuam compositum. Gelsemino præterea semen carnosâ cute obtegitur: Lilacverò omnis generis siliquis duris, exiguis & mucronatis reconditur. Sapor quoque differentiam facit, qui Lilac initio subasper, tandem sub finem leniter astringens: Gelsemino amarus, acer, & mordicans ac summoperè astringens.

Postremo Agem lilag ab incolis audio vocitari, quasi ipsi nominarent florem Persicum, per anthonomasiam. Agem enim Persidem significat vt Ligag florem. Frutex est Iergonunc trium, nunc quatuor cubitorum longitudine, ligno molli, subalbo, multâque intus medulla alba repleto: cortice pullo, aut fuscè rubente, milleque punctulis sublu- teis maculato. Radix subest lignosa & fibrosa, vt

AGEM LILAG PERSARVM.

Aa iij

Punicæ. Varietas est peculiaris in folio, quod in humiliori ramulo Gelsemini diuisurâ laciniatur; in editiori autem sine laciniis est, refertque quodammodo Ligustri vulgaris folium, cui magnitudine & figura est æquale. Biferum est, primus flos ante sositium racematim coherens dilutè purpurascit, efflatque odorem, vulgari nostro longè suauiolem. Alterum floris tempus est serus autumnus, (quam apud nos id accidat rarò, & si quando contingit tunc temporis in florem prosilire, non ille perfectus esse solet, nec pari copia subnascitur.) Excipit florem siliqua breuis & latior quæ acumine extenuatur, vtrinque lineolâ discreta, quâ parte per maturitatem media diffinditur. Apparetque semen subnigrum vulgari simile, sed minus.

EUPATORIA FOLIIS

Enula.

CAPVT LXXII.

FVIT hic quondam ambitus nominibus suis plantas adoptandi, & hoc olim fecisse Reges testatur Plinius, inter quas vt cæteras sileam Eupatoria Regiam auctoritatem habet, (adeo vt æqualis tunc censeretur gloria herbam iuuenisse, & vitam iuuasse) huic enim inuentæ, quam plurimis morborû generibus vnicè auxiliâti, nomen dedit Eupator Rex. Hanc vero fruticosam plantam iisdem viribus

EUPATORIUM FOLIIS ENVLE

pręditam, & flore non dissimili ornatam eodem nomine insigniuimus. Caules huic glabri rubescentes (cinereo tamen colore suffusi) rotundi, inanes intus, per interualla geniculis intersecti. Folia palmari longitudine sunt, latitudine triunciali, Saluix modo scabra, in ambitu serrata, non incisa quinquepartitò vt Cannabinæ, fuscè virentia, à geniculorum tuberculis quaterna semper, aduersa inter se Cruciatæ modo nascuntur. E cuiusque folij sinu ramulus exoritur, breuioribus tamen foliis cinctus, neque vnquam in florem prosiliens. Radix coherentibus vastioribus implexa est fibris. Nulli Eupatoriæ caulis procerior, qui æstate media in quinque cubita eleuatur: comatibus in cacumine mille flosculis, non foliaceis, sed lanugineis (qualem florem Theophrastus *χνοῶδι* solet appellare) vno verbo si odorem excipias Eupatoriæ Cannabinæ nostræ similibus, licet paulò saturatius purpurascentibus. Hos excipiunt semina papposa, quæ cum villosa sua cæsarie à vento decutiuntur. Saporis est aliquantulum amari, subeunte momento postea leui acrimonia: quo fit vt soluendis obstructi iccoris meatibus præcipuum habeatur: pituitam namque fundit, subducitque per aluum, robur pariter visceribus addit: ac si ore contineatur diutius saluiam prolicet non paucam.

Cap. 27. lib.
1. Hist.
Plant.

BELLIS RAMOSA VMBELLIFERA

BELLIS RAMOSA VMBELLIFERA.

CAPVT LXXIII.

QVI flos pratensis, albus, & aliquatenus rubens, pastillicantibus quinquagenis quinibus barbulis est coronatus: non fuit in usu apud Græcos auctores, ut arbitror. Theophrastus enim & Dioscorides, Galenus & cæteri, qui proximi ab eorum morte de plantis scripserunt, de eo flore siluere omnes. Plinio inter Latinos Bellis, aut Bellius dicitur. Cuius nominis causam ut inueniant, non parum desudant recentiores. Pet. Perrottus dici existimat à funestis 50. Beli Danai regis filijs quæ Belides vocabantur: hæ fabulis dicuntur nuptiarum die, singulos viros suos vino & venere sopitos, iugulasse. Quia vero Bellis per geminum L. pronunciat, malim à pulchritudine floris quasi bellulas, deriuari. Nisi forte melius quispiam Bellium florem, quasi bellicum à Bello dici credat; quòd Belli tempore maxime huius probetur efficacia in curatione vulnerum, quibus nihil in Bello frequentius est. Cùm enim ad frigidam & siccam huius herbæ temperaturam accedat & substantiæ foliorum crassities, mirum videri non debet, si præstantius nullum ab herbariis præsidium huic muneri dedicetur (qui eius usum eapropter composito vocabulo, licet bar-

BELLIS RAMOSA VMBELLIFERA.

baro designantes, Consolidam mediam vocauerunt: alij verò longè aptius symphytum medium appellant. Eius enim folium præpingue impositum, vulnerum labia vnit, & cicatrice obducit: succus inditus aut linamentis exceptus, inflammationi quæ superuenire solet validè obsistit. Sed & ad omnes cervicis dolores, tumoresque quacumque in parte illinitur, strumas discutit, podagras lenit, in feruentium intestinorum cruciatibus vtiliter iniicitur. Ulceratis bibendus datur. Denique ad omnia propè incommoda, quæ belli certamina inuehere solent, natum hoc vnum fuisse videtur præsidium, quod præsto est, & ad manum vbique.

Aduecta est autem ex America nuper Bellis, quam umbelliferam appellamus, quòd huius flos, non vt aliarum, in vnoquoque caule singularis nascatur, sed in umbellam se spargat. Sesquipedalis herba est, radice minutissimis contextâ fibris, foliis longiusculis, pinguibus, asperis, obscure virentibus, crenaturis ambitus altissimè laciniatis. Caulem habet pariter scabrum, pullulantibus omni ex parte ramulis, quibus in apice numerosa florum copia crescit, Bellis minoris effigie, densioribus tamen barbulis medium Luteouirens orbiculum concinnè stipantibus: barbulae nunquam rubescunt, vt nostratis, sed emaculato semper candore sunt insignes. Obseruandum quoque, quod pictura fideliter expressit, singulos flores singulis sustineri pediculis, qui licet ab eadem cauliculi parte prodeant, diuersæ sunt & inæqualis semper longitudinis. Flos Iunio, Iu-

lio, & Augusto viger, ambitus postea marcescit, mediis orbis in semen formatur, caulis tandem & plantæ pars omnis arefcit: nec nisi semine vegetat, quod à satu duodecimo ferè die germinat: nouella planta hyemen sustinet. Siccæ quidem est temperaturæ, sed non parum caloris habet; gustata linguam acriter pungit, eamque amaritudine inficit non ingrata, nescio quid enim aromaticum præ se fert, cuius odoris halitus cerebrum ferit, è quo pituitam crebrâ spuitione subinde per os exigit. Vt propterea minus efficacem arbitrer vulneribus per sanandis, quàm vlceribus: his enim incredibili celeritate, seu vetera sint, aut noua medetur. Sordida quæcumque expurgat succus ex melle instillatus, puluis insparfus putria exest; caua denique explet, si cruda & contusa indatur.

ANGELICA LUCIDA

Canadensis.

CAPVT LXXIV.

INTER filiarum aprica duæ Angelicæ species offendentur, quarum alteram lucidam, atropurpuream alteram appellamus. Nec enim viribus à nostrate differunt, sed proceritate, aut colore tantum: harum ergo breui attextâ cuique narratione iconem proponimus.

Angelicæ lucidæ vix cubitum implet caulis, nul-

ANGELICA LUCIDA CANADENSIS.

Bb iij

lâ tenui medullâ repletus, nisi in ijs spatiis quibus ille nodis intercipitur ad foliorum exortum: foliorum pediculi teretes, iuxta caulem in latitudinem membranaceam expansi nodos tegunt, caulemque amplectantur; mox producti longius in quamplurima folia, saturè virentia, ambitu serrato, desinunt: foliis splendida viriditas inest, (qualem inducto gelu per hiemem reliquarum plantarum folia contrahunt.) Flores albi non Angelicæ aut Imperatoricæ nostræ modo in orbem conglobantur, sed velut Anisi umbellam formant: quos statim excipiunt semina minus foliacea vulgaribus. Radice nititur crassâ, quæ in fibras etiam pinguiores exit. Statim atque decidunt semina, caulis arefcit, vnâque planta commoritur, vt nostras. Semina colligunt, asseruantque in vernum tempus aliqui: alij ad præcipiendam hiemem statim obruunt, sicque ferè ante Arcturum nouellæ plantæ germinant, possuntque plenius ante hiemem conualescere. Angelicæ saporem redolet, acriter linguam exurit, sudores mouet, saliuam ciet, vno verbo ad eadem est, ad quæ vulgaris nostræ, efficacax.

ANGELICA ATROPURPUREA
Canadensis.

CAPVT LXXV.

ANGELICA atropurpurea, vt & præcedens, non nisi trima caulem facit, instar nostratis.

ANGELICA ATROPURPUREA CANAD.

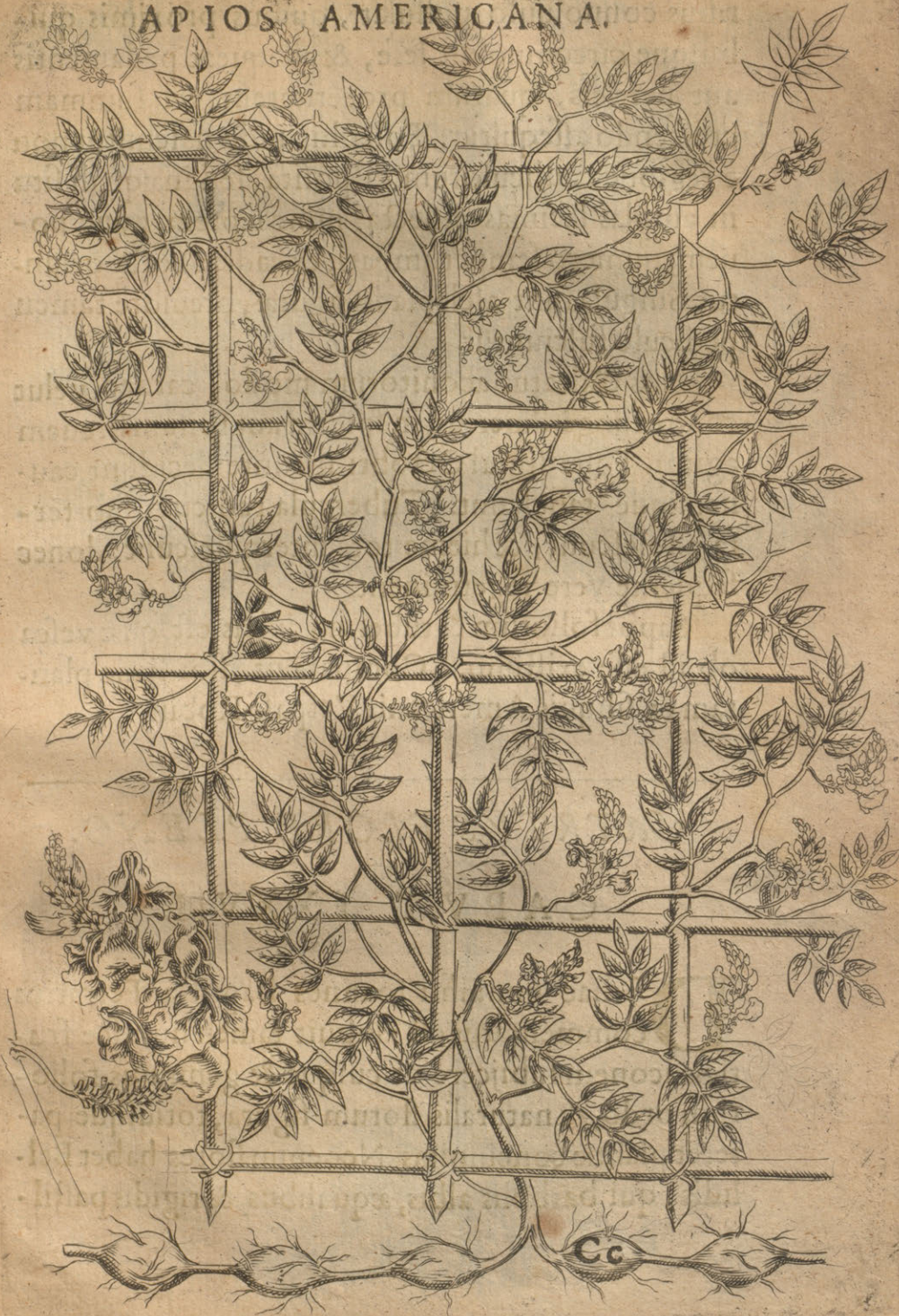
Huic radix est crassior torosa, nigrâ cute obducta carne intus albâ & neruo: carnosioribus etiam fibris adiectis. Folia longè maiora, & plura quàm præcedentis, longiore etiam pediculo emergunt: huius inferior pars, quæ radice aut caule attinetur, in profundam cavitatem sulcata, resupinis caulem labris amplexatur. Caulis ultra hominis proceritatem adolefcit, per semipedalia spatia nodis, vt Calamus, & foliis interceptus. A medio ad summum multis luxuriatur cauliculis, qui & foliis minoribus semper ornantur. Flos antequam appareat, in cymis sulcatâ folij cavitare obtegitur, quam productior caulis proscindit, flosque apparet in rotunditatem circumactus, quem sequuntur semina. Caulis huiusce plantæ, foliorum pediculi atropurpurescunt: folia quoque & semina obscura viriditate infuscantur. Vt odore & sapore est ignauior superiori, ita vt virtutibus videtur esse inferior.

APIOS AMERICANA.

CAPVT LXXVI.

EX semine leuibus siliquis contento, & in fistili vase decenter fato, adoleuit planta admodum viuax intra quadriennium, cuius radix exijt in multas subrotundas & oblongas, oliuarum magnitudine, fibras mediis inter se neruulis coherentes. Veris initio furculis multis, vitilibus, non validioribus

APIOS AMERICANA.

ribus conuoluulo pullulat, quibus proximis quibusque circumuoluit sese, & illaqueat pedamentis aut perticis, quarum proceritatem vel summam crescendo assequitur. Folia his inde nascuntur non è regione caulicorum disposita, sed inæquali situ in amplas lacinias dissecta, nunc septem, nunc nouem, numero semper impari, ex eadem costa oriuntur. Singula sunt asclepiadis figuræ, breuiore tamen pediculo fulciuntur.

Flos Galeatus aconitorum modo, carneo velut colore longè diuersus, in spicam aut spiram breuem agitur. Folia simul Octobri ineunte decidunt, cauliculi que tabescunt. Tubercula radicum sub terra adulescunt, & hieme tota interquiescunt: donec sequente vere regerminent.

Sapor foliorum & tuberum dulcis est, quæ vesca ob id esse existimo. Comparauit, sibi hanc plantam ex siliquis Americanis Vespas. Robin.

MYRTVS FLORE PLENO.

CAPVT LXXVII.

DE hac nonnihil Ioannes Baptista Ferrarius commentatus est: lubuit tamen huiusce fruticis iconem subijcere vt cuique & genuinus foliorum ordo, & naturalis florum figura, totiusque pateret plantæ concinnitas. Nec enim flores habet Bellidis, qui barbulis albis, æqualibus, & rigidis pastil-

Canadensium Plant. Historia.
MYRTVS FLORE PLENO.

203

Cc ij

licentur, sed *Matricariæ* modo multiplici foliorum, subrubetium tamen, ordine constant: quæ in medio densius congesta leuiterque crispata, oriuntur ex subiecto capitulo globoso, & aliquatenus rubente, quod longiore tenuique pediculo in fragiles plantæ ramulos inseritur. Folia quæ oblonga sunt, & in acutissimum mucronem desinunt, maioris *Myrti* speciem hanc esse declarant. Nec enim ad hæc vsque tempora auditum est, minorem *Myrtum* floris duplicitate vsquam visam: Porro vt nulla species *Myrti* pluribus floribus luxuriat, ita nulla est floris diuturnitate commendatior: nec enim geminum exacti mensis spatium florem decutit, sepe trimestre durat, nec gelicidiis terretur, quorum inclementiam innoxie sustinet. Tanta fertilitate floret, vt nunquam sine flore deprehendatur, priorum siquidem defectum occupant noui. Raro in femina profilit, quæ si fortè subnascuntur, infœcunda esse solent, velutque elisa, aut semiformia in ipsis vteris apparent: nimia quippè florum duratio, & eorum pabulum aufert & incrementi materiam consumit.

CALCEOLVS MARIANVS
Canadensis.

CAPVT LXXVIII.

A Figura calcei vulgaris, *Calceolus Marianus* herbariis dicta fuit planta pedali caule sur-

Canadensium Plant. Historia.
CALCEOLVS MARIANVS CANAD.

205

gens, foliis Plantaginis, latis, in longitudinem venosis. Radice Ellebori nigri. Flore nunc vno, nunc gemino, in calceolum figurato: quatuor siquidem foliis ille constat atropurpureis, è quorum medio prominet vtriculus subrotundus, colore luteus; vacuus intus & inanis, os patulum superius promens, quâ parte solet pes inferi. Noster verò Calceolus Americanus, figura quidem nullo modo, sed magnitudine & colore differt à iam descripto, cuius ob eam causam de industria historiam attuli: folia siquidem longe maiora sunt, & ferè tantùm gemina nascuntur. Floris vero vtriculus candidus est, lineis rubentibus hinc inde distinctus. Radicem quoque transversam habet, & Ellebori modo fibrosam. Floret Maio. Flore elapso, apud nos semine vidua tota planta, præter radicem, hieme tabescit.

LUPINVS INDICVS.

CAPVT LXXIX.

Nihil Lupino apud Veteres vulgatum magis, eius enim crebrò inculcant, tum serendi modum, tum & vsum in stercorendis agris, & pecoribus alendis; dum farraginis mentionem faciunt: verum id præstat siluestris noster, & satius Lupinus vulgaris. Paucis verò ab hinc annis, à nemine quod sciam descripta altera huiusce plantæ species ex Indijs allata est, quæ multò feliciter adolescit, aspecta-

LVPINVS INDICVS.

bilique florum iucunditate præ cæteris commenda-
tur. Semina huius quotannis vltimo mensis Martij
commodissimè terræ committuntur, & statim at-
que pluuia inceserint, teporque eorum oscilla ma-
defecerit, illicò germinant, & intra quadrimestre
confirmantur. Caulem faciunt cubitalis altitudinis,
multisque brachiatum ramulis. Folia circumquaque
sine ordine digeruntur: nunc nouem, nunc vnde-
cim in vnum orbem composita, & per media singu-
la plicata, longoque pediculo fulta, vnicum folium
constituunt, quod præ languidâ viriditate canet. In
cymis hinc inde flores, velut Pisi, verticillatim cau-
lem ambiunt, coronæ cærulei coloris instar: quos ex-
cipiunt filiquæ latæ, & breues, trium ad summum
feminum capaces. Caulis, folia, & filiquæ, promissâ
& candidâ lanugine muniuntur. Semina ex rotundi-
tate valdè compressa, non alba sunt vt vulgaria, sed
fusca: nec leuem etiam vt illa superficiem habent,
sed pumicosâ asperitate rudem. Sapor subamarus
est, ac proindè ad eadem huius Lupini farina valet,
ad quæ communis vsus instituitur.

APPENDIX

NONNULLARVM STIRPIVM

NONDVM DESCRIPTARVM, QVARVM

mentionem verbo tenus fecimus,

nec earum Iconem adiecimus.

CAPVT LXXX.

Pilosella Indica.

QVAM plantam Hieracium Indicum appellant, ad Pilosellæ genus referenda illa esse videtur: folium enim oblongum, pilisque longioribus hirtum habet: radicem quoque carnosam oblique reptantem, & fibris munitam longioribus, ad instar vulgaris nostræ Pilosellæ: cum Hieracium unicâ & longiusculâ radice altius terræ infixum hæreat, nec vsquam eius superficiem obambulet. Caulis huic herbæ exit palmaris, & singularis, floribus apicem ornantibus nunc 7. nunc 8. Pilosellæ similibus; præter colorem, qui in eis est Croci, aut malorum aureorum. Odorem moscho fragrantiosem efflat flos alioquin vt solstitialis, ita Solaris lucis & audus & sequax. Ex Indijs affertur.

Saponaria flore pleno.

SAPONARIA hæc, adeò vulgaris modò in hortis nostris habetur, vt etiam ferè tædio sit per-

multis: eaque potissimum de causâ, quòd nimium loci spatium serpendo consumat. Itaque aut omnino à cultioribus hortis exulat, cum reliquis reptribus, & serpiginosi plantis: aut saltem fictili vase committitur, eo vt ergastulo quasi contenta, vltra eius oras non excurrat. Non nisi floris carnei, multiplicis; sese Augusto explicantis elegantia distinguitur à vulgari nostra, quam primam nominauimus in catalogo Botanico, & quæ passim ad vitium margines, scrupeosq; locos I V R I A C I iuxta Sequanam nascitur: folia tamen pinguiora habet. Nec viribus, nec semine, quo plurimo turget elapso flore, à nostrate differt.

Viola matronalis flore multiplici.

N V P E R aduecta est quoque Violæ matronalis species flore multiplici, quæ vt iucunditate aspectus, ita & odoris suauitate, nihil vulgari nostræ cedit.

Hiacynthus Chalcedonicus flore pleno.

E S T & Hiacynthus Chalcedonicus, quem Lobelius miniatum appellat, cuius iam satis vulgaris extat apud nos species, flore pleno elegantissima.

Hiacynthus comosus calamistratus.

H I A C Y N T H V S Comosus iste quàm maximè puro & subactò solo latatur; nec nisi in præpingui crescit. Et ferè solùm iuxta pagum B O R A N in Galliâ prouenit. Quare lusum potius esse arbitror naturæ præ nimiam alimenti vbertate lasciuietis, quàm veram & ab alijs distinctam speciem: siquidem si transplantetur in macro aut sabuloso solo, statim perit, ac si superstes viuat, ante biennium elapsum to-

tus in vulgarem transit, ac pristinam velut faciem resumit. Subest ergo bulbus, & folia vulgaris effigie subnascuntur. Thyrsus verò medius eleuatur amplitudine palmari, qui omni ex parte cingitur viticeis mille filamentis contortis, & intricatis, pulchrèque puniceis; quæ vnciali longitudine producta, in plura & breuiora distribuuntur, & instar plumæ quâ galeas exornant, miro ordine crispantur. Vnde & accommodato hanc plantam nostri vocabulo, *Hiacynthe à pennache*, nominarunt. Floret Maio & Iunio: reliquo tempore tota coma arefcit, nec in semen vnquam profilire solet.

Cyclaminum, quod vocant, montis Libani.

HVIVS Cyclamini folia & flores simul prorepunt Autumno. Flos vt amplior reliquis omnibus, ita minore copia subnascitur: colossini coloris est quidem, sed dilutissimi. Folia habet amplissima, quæ cordis effigiem repræsentant, tenuissimè in ambitu serrata; suprâ versicoloribus viriditatis maculis picta, à terra obscurè punicea: statim autem à radice oriuntur (est enim, vt Theophrastus ait, non solum planta hæc ἀκλάνητος ἀλλὰ καὶ ποσειδέουφυλλος) Radix in orbem modicè depressum conglobata nullis circumquaque fibris vestitur, vt vulgaris Cyclamini, sed longiora filamenta tuberi solum subsunt per quæ, vt Cæpa solet, humi teporem exfugit.

Chelidonium maximum Canadense ἀλευρον.

EREGIA hæc planta tribus tantum foliis constat, amplis, glaucè virentibus, & vitium modo laciniatis: radicem habet carnosam, succoque, vt & folia, turgidam flauo, & virus quoddam olente: quod maxime familiare est Chelidonij speciebus. E radice sine caule vt folia emergunt, ita & flos albus statim profilit, tenuiq; petiolo subrubenti, velut Cyclamini flos sustinetur. Huic Chelidonij nomen dedimus, tum à similitudine nostratis, tum etiam quòd Hirundinum tempore floreat.

Herbatum Canadensium, siue Panaces moschatum.

SVBILICI debuisset hoc Panacis genus capiti 31. huius libri, si iconem ære insculptam habuissemus: verum id non licuit, quia Calchographus noster peregrè profectus erat. Ac proinde huic loco inseruimus. Est ergo planta bicubitalis, radice albâ, longâ, carnosâ: foliis, quæ prima prodeunt, longis & latis, Costo hortensi, aut Lepidio similibus, (hoc est leuiter solùm in ambitu dentatis) sequentibus verò in profundas adeò lacinias dissectis, vt illæ folij costam ferè pertingant, pedalis folia longitudinis esse solent, & orbiculariter caulem iuxta terram cingunt. Nec enim vlla per caulem distribuuntur: nisi fortè vbi caulis in ramulos didu-

citur: hac enim parte breue foliolum nascitur, sed mutilum nihilque debitæ formæ retinens, ibique est potius vinculi loco quàm folij, sacrâ ita disponente naturâ, ne videlicet ea pars, quæ est fragilis & impar capitis oneri, ventorum flatibus disumpere-
tur. Hac ergo parte caulem nodo velut geniculo roborauit, munitq; tuberculo adnati ramuli extremum, & vtrumque foliolo, velut membranâ latius extensâ obduxit quò validius obfirmaret. Cymæ singulorum caulium in umbellam se spargunt, adeo grauem vt antequam flosculi hient deorsum vsque nutet, Flos albus est, vt Panacis vulgaris, odore præcipuus, qui è longinguo quemque inuitat halitu moscho gratiore. Semina succedunt minus lata vulgaribus. Floret Septembri, & Octobri. Tota planta subalbido & asperiore tomento obducta est.

Sapor foliorum acer est & odoratus, sub finem aliquantulum amarus. Radix verò non tantum amaritudinis habet.

Statiche maxima Americana.

HIC radix longa est, nullisque aut rarissimis fibris hirta: folia ex triunciali longitudine in vncialem latitudinem extenduntur, obscurâ quidem sed nitidâ viriditate prædita. Omnia iuxta terram nascuntur in orbem composita. In singulis gemini neruuli excurrunt, velut in Plantagine; estque foliorum mucro valdè retusus. Cauliculus vnus aut alter iunceus è medio pullulat, in cuius apice floscu-

lorum alborum globulus emicat, ante partum quidem tenui & pellucidâ membranulâ velut vteri ergastulo conceptus, quæ dum florendi tempus instat, (quod est prodigio proximum) sensim hiat, nec rumpitur: & licet tunc sit latior, in subiectum tamen cauliculum reuoluta contrahitur, ac densat sese in angustias cauliculo pares. Huic est frigida & sicca facultas: peculiaris in eâ vis est ad præciduam anum, aut vuluam: validiusque id præstat si inflammatio vtramque obsederit partem. Acidus quoque plantæ sapor eam in putridis febribus magnoperè commendat.

Radix Snaqrôel nothæ Angliæ.

MISSA quoque est ad me lex nothâ Angliâ Radix quam Serpentariæ vocant, vernaculè *Snaqrôel*, cum hac inscriptione. Hæc radix Alexiterium præsentissimum est, contra morsum serpentis ingentis, perniciosissimique in nothâ Angliâ, cuius morsus intra duodecim horas interficit, nisi huius radicis sumatur portio, quâ sumpta nullus vnquam auditus est periclitari de vitâ.

ENCHIRIDIUM

BOTANICVM

PARISIENSE.

Continens Indicem Plantarum, quæ in Pagis,
Siluis, Pratis, & Montosis iuxta Parisios
locis, nascuntur.

Per IACOBVM CORNVTI, Doctorem
Medicum Parisiensem.

Per portam Nouam iter est in Pagum à saxis & lapicidinis dictum Chaillot, in quo post hospitium è regione Conuentus Minimorum positum, & in colliculis editioribus incultis iuxta sitis, hac plantarum genera reperiuntur.

Silybum. siue Carduus lacteus. Leucographis Pl.

Argemone capitulo torulis canulato.

Argemone capitulo longiore.

Rubia maior. s. Rubia tinctorum officinarum.

Gallium.

Fœniculum.

Meum Spurium.

Beupleuron. s. Costa bouis.

Linaria. s. Osyris.

Anthyllis leguminosa.

Tragopogon minus.

Cynanchica Dalechampij.

Stœbe capitata.

Irio .s. Erysimum Diofc.

Si paulò amplius processeris, profecturus in Suburbanum nemus, quod Bononiacum vocant: per viam in scrobibus sarris ibi frequentibus, & in aggeribus lapidum offendentur.

THlaspi minimum flore luteo.

Trifolium Cochleatum.

Anthirrhinum medium.

Anthirrhinum minimum.

Rhamnus Catharticus. inter sepes vinearum. *In*

Pago dicto Autheuil.

Attractilis.

Acarnæ varietas.

In Siluis Bononiacis.

Si diligenter perquisiueris, nunc rectus & ambulans, nunc stans: plerumque flexus & in genua procumbens, nulla plantarum quæ sequuntur effugiet aspectum tuum.

Hiacynthus stellaris autumnalis

Hieracium minus præmorsa radice,

Hieracium longius radicatam.

Hieracium Sabaudum.

Papauer corniculatum flore luteo.

Pulsatilla flore violaceo.

Pulsatilla atropurpureo flore.

Virgæ

- Virga aurea.
- Glastum sativum.
- Cataputia maior.
- Perfoliata siliquosa.
- Hypericum.
- Centaurium minus flor. rubris.
- Linaria purpurea.
- Lithospermon maius.
- Veronica mas.
- Veronica recta minima.
- Prunella .f. symphytum petræum minus.
- Symphytum petræum maius .f. Bugla.

}	flor. albis.
}	cæruleis.
}	& carneis.
- Scordium alterum. f. Salvia Bokij.
- Agrioriganum.
- Alliaria.
- Betonica.
- Serratula Matthioli.
- Scrophularia maior.
- Verbena Dioscor.
- Scabiosa minima Glabra.
- Scabiosa filuestris inciso folio.
- Stœbe vulgaris.
- Morsus Diaboli .f. succisa.
- Horminum siluestre.
- Verbascum mas.
- Verbascum fœmina.
- Blattaria flore

}	luteo.
}	albo.

Cynoglossum.

Symphytum maius offic. f. Consolida major

Pulmonaria maculosa.

Pulmonaria Gallorum.

Lappa maior .f. Personata. Bardana.

Saxifragia alba Chelidonides.

Asclepias .f. Hirundinaria.

Caprifolium .f. matrisilua.

Polygonatum mas.

Polygonatum tertium Clusij.

Geranium Batrachioides minus.

Ranunculus nemorosus flore albo, & carneo

Saxifragia.

Ammi vulgatius.

Oenanthe .f. filipendula.

Cicutaria maxima.

Thalictrum minus.

Millefolium } florib. albis.
 } &
 } rubris.

Millefolium tuberosum, quod tertio à saturo
 anno in hortis nostris degenerat.

Cistus humilis .f. flos solis.

Mollugo vulgaris.

Cruciata minor .f. asperula aurea.

Mix foemina.

Carduus fullonum.

Virga pastoris.

Natrix Plinij.

Melilotus coronata.

Cistus humilis annuus folijs Salicis.
Symphitum maius.
Labrum veneris.
Lychnis repens.
Fragaria.
Fragaria quadrifolia, & trifolia minimè vesca.

Lustrato vniuerso nemore, egressio fiat per portum Neüilly, obiterque subi pratum ponti subditum, obseruaturus numquid in eo natura noui produxerit. Ego quidem peculiare nihil vnumquam comperi: verum fortassis aliquando præter expectationem rarum quid in eo offendi poterit; quod eo maxime fiet, quia secundum fluium est: secum enim longinquarum plantarum semina fluij conuehunt, quæ dum illi ex alueo per hiemem exundant, proximis quibusque locis inserere solent.

MONS VALERIANVS.

Pete inde montem à Valerio Valerianum dictum. In huius pede, & decliuiori parte per vineas, hæ maxime nascuntur planta.

T Vssilago.

Condrilla viminea.

Draba aruensis.

Mille-grana Thlaspi species.

Behen album .s. Papauer spumeum.

In vertice verò, singulares hæ crescunt.

Oreoselinum.

Genistella tinctorum.

Lychnis siluestris 3ª Clusij cauliculis striatis.

Asclepias non scriptum, folijs nigris, in summo hispidis.

Campanula rotundi folia, inter saxa pullulat.

SAINCT CLOUD.

Soleo ab isto monte in Pagum à Sancto Clodoueo, Sainct Cloud dictum proficisci. In quod te etiam, si animus ferat, à dextris semita recta deducet. Interim si (obsonando famem, donec cæna frugaliior, qualis ingenuos decet herbarios apparetur) secundum Sequanæ ripas deambulatio fiat, occurrent.

Ingua maior Dalechampij.

Potamogeton perfoliatum.

Potamogeton persicariæ folio.

Hepatica aquatica. *medijs in aquis.*

Muscus aquaticus ferulaceus.

Hippuris foetens. *sub aquis.*

Maratriphyllon aquaticum.

Nymphæa utraque.

A LA BUTTE DE SEVRE.

Sequenti die summo te mane committes itineri, ut mature & ante aestum diei, in Pagum Seure dictum peruenias. Ibi colliculus est plurimi apud herbarios nostros nominis, quem nonnulli montem Anglorum vocant; alij verò Monspeliensem monticulum, in quo præcipue hæc crescunt, & nusquam tales reperiuntur.

- PHalangium ramosum.
Phalangium non ramosum.
Orchis Sphegodes Cornelij gemmæ rubentibus floribus alis.
Bursa pastoris minima.
Pneumonanthæ.
Trachelium minus.
Aster Conizoides montanus minor.
Linum silvestre flor. albis.
Globularia Monspelliensis.
Consiligo Ruellij .f. Elleborastrum.
Carduus acaulis Septentrionalium.
Ononis minor non spinosa lutea.
Linofyris purpuro cærulea.
Sferro Cauallo.
Lotus Enneaphyllos .f. coronilla & Colutea minima.
Digitalis purpurea.

M E V D O N.

Meudoni per semitam que est post Parrochiam, patet iter in Prata irrigua, in quibus offenduntur.

- TRifolium pratense siliquosum.
Solanum Tetraphyllum .f. herba paris.
Bifolium .f. Ophris.
Plantago minor .f. quinqueneruia.
Elleborine Pratensis flore rubicundiore.
Calamintha altera odore graui pulegij.

Mentha Cataria.

Cirsium alterum. f. Carduus pratensis Tragi.

Cirsium Anglicum.

Chelidonium minus.

Angelica pratensis minima.

Angelica aquatica maior.

Angelica fuchsj.

Eleoselinum. f. paludapium, G. Asche.

Ophioglossum.

Rorida. f. ros solis.

Alliaria.

Herba turca. f. herniaria:

Satyrij multæ species, folio } maculato.
 aut
 non maculato.

Gramen bombicinum.

Gramen cyperoides.

Gramen villosum.

Valeriana minima pratensis.

Cotyledon minus repens.

Lamium luteum repens.

In editioribus & apricis locis

Gnaphalium flore rubro.

Gnaphalium flore albo.

Genistella aculeata.

Scorpius. f. Genista aculeata maior.

Genistella infectorum.

Oxyacantha. f. berberis.

- Muscus cyphoides.
Muscus corallinoides.
Pentaphillon argentatum.
Tormentilla.
Tragorchis .f. testiculus hircinus.
Ampeloprasson.
Tota bona .f. Bonus Henricus, & spinacia siluestris.
Oxalis veruecina.
Plantago major.
Plantago incana.
Rapuntium minus.
Telephium .f. Crassula.
Sepæa.
Glaux vulgaris .f. Glycyrrisa siluestris.
Arum officinarum .f. pes vituli.
Smilax læuis.
Conuoluulus minor purpureus.
Bryonia .f. vitis alba.
Tamus .f. sigillum Beatæ Mariæ.
Flos amberualis .f. astragaloides herbariorum.
Ononis.
Polypodium murale.
Polypodium quernum.

In Dumetis, quæ alluuntur riuulo præterlabente.

- Oxys pliniana .f. Oxyitriphyllon, officinarum.
Saginæ spergularum.
Asperula .f. aspergula.
Melissophyllon.

Veronica serpilli-folia.
 Morsus Gallinæ folio Ederulæ.
 Alfine myosotis hirsuta.
 Caryophyllus nemorosus minor.
 Tunica .f. Caryophyllus siluestris minimus.
 Caryophyllus Montanus.
 Lyfimachia siliquosa siluestris.
 Lupus salictarius.
 Lamium luteum repens.

In Siluis maioribus.

Cratægonum.
 Gramen leucanthemum Dodonæi.
 Hiacynthus non scriptus Dodonæi.
 Serapias montana maculatis folijs.
 Tithymalus Characias.
 Valeriana maior mas.
 Valeriana siluestris fœmina.
 Peucedanum.
 Filix mas.
 Filix aculeata major, *in siluis Capucinatorum.*
 Bruscus.
 Sorbus.
 Geranium facie pedis columbini.
 Glaux exigua maritima Dioscorid. *In siluis Castellæ.*
 Gratiola minor Bauhini. *ibid.*
 Myosouros Lobelij .f. Cauda muris *inter segetes.*
 Chamædryis laciniatis folijs flore purpureo, & albo.
 Asperula cæruleis flosculis & purpureis.

Polytrichon Apuleij.
Trifolium maculatum flore luteo.

In Pratum GENTILLY.

Itur per portam Sancti Marcelli. Statim in ingressu
secundum riuulum qui Pratum alluit, sese offerunt planta,
quæ sequuntur.

Solanum lignosum .s. dulcamara.
Lysimachia purpurea.

Lysimachia lutea .s. salicaria } trifolia.
&
quadrifolia.

Lysimachia siliquosa pratensis.
Lysimachia Galericulata.
Ulmaria .s. Regina Prati.

Alnus aquatica.
Gramen Iunceum palustre articulato folio Bauhini.

Cyperus longus odorator.
Gramen Cyperoides.

Gramen paniculosum.
Acorus nostras palustris.

Sparganium .s. butomos Theophrasti.
Sparganij secunda species.

Iuncus Cyperoides floridus, paludosus.
Crateuz Sion Eruce folium .s. berula minor aquat.

Nasturtium aquaticum.
Cardamine altera .s. fisybrium.

Plantago aquatica.
Hidropiper .s. persicaria vrens.

In ipso Prato reperiuntur.

Gramen phalarioides.

Serapias palustris latifolia.

Iacobeæ.

Perficaria vtraque, maculata & immaculata.

Gratiola maior.

Ptarmica .f. sternutamentoria.

Anagallis aquatica.

Nummularia.

Teucrium pratense.

Euphrasia minor.

Cardiaca .f. agripalma.

Marrubium aquaticum.

Cannabis aquatica.

Eupatoria Cannabina.

Crista Galli herbariorum.

Betonica aquatica Septentrionalium.

Iacea nigra vulgaris.

Tragopogon luteum maius.

Scorzonera pratensis.

Caltha palustris Gesneri.

Ranunculus palustris } rotundiore folio.

.f. flâmula aquatica }

& angustiore folio.

Argentina.

Daucus pratensis .f. carui, Gallis *Cherriys*.

Oenanthe aquatica repens.

Oenanthe aquatica } tuberosa } maior.

minor.

Thalietrum maius .f. phellandrium Dodon.

Seseli pratense.
Pedicularis.
Cynanchica Dalechamp.
Trifolium pratense.
Trifolium paludosum.
Trifolium fragiferum.
Armoraria .f. Veronica pratensis.
Alsine myosotis scorpioides.
Chamælinum serotinum floribus albis.
Bellis maior.
Bellis minor.
Chamæbalanos flore luteo.
Mentha aquatica.

In Pago dicto IVRY iuxta Sequanam, per vineas.

A Ristolochia clematidis.
Hyoscyamus niger.
Saponaria vulgaris.
Saponaria altera, pulvere nigro floris infesta.
Solanum alchekengi.
Elleborine .f. epipactis flore viridi maior, *in silvis domesticis.*
Chelidonium minus *ibid.*
Ornithogalum flore luteo, *in noualibus primo vere.*
Chamædrys laciniatis foliis, *ibid.*
Phyllitis .f. lingua ceruina, *in puteis.*

In Pratis Pagi PALLESEAY.

Colchicum vulgare.
Colchicum Amaranthino flore.

*In Porta Sancti Antonij, in interstitiis lapidum qua me-
nia urbis componunt.*

Salvia vita.

Hydrolapathum maius, *in aquis stagnantibus.*

A L A R A Q V E T T E.

Berula maior.

Scordium.

Xanthium .f. Lappa minor.

In Pago C H A R E N T O N.

Armeria prolifera.

Arthemisia tenui-folia.

Viscaria .f. muscipula flore muscoso.

Polium Montanum.

In silvis vite sanae, qua vernaculè Visaine dicuntur.

Orchis sphegodes C. Gemmae obscuris floribus.

Tithymalus Cyparissias.

Tithymalus helioscopius.

Polygala .f. flos amberualis, $\left\{ \begin{array}{l} \text{cæruleus.} \\ \text{\&} \\ \text{rubellus.} \end{array} \right.$

Serpillum maius.

Serpillum minus.

Coronopus siluestris.

Coronopus repens Ruellij.

Paronychia alfinefolia.

Paronychia altera rutaceo folio.

Chamædrys.
Pinus siluestris.
Ornithopodium verum.
Genista scoparia .f. spartium.
Erysimum aquaticum.
Orobanche.
Linodorum.
Fungi clypei-formes.
Fungi fauis similes, Gallis *Morilles*.

In Claustro Minimorum.

Narcissus luteus siluestris Dodonæi.

In Campo dicto LA VARENNE DE S. MAVR.

Gramen nodosum bulbosum.
Ornithogalum flore albo.
Chamælinum siluestre.
Fagopyrum Dodonæi, vulgò *bled Sarrazin*.
Glastum fatium.
Esula minor.

In Cruce FAUBIN, iuxta Pagum Charonne.

Absynthium tenuifolium.
Tribulus terrestris.
Verbena.
Fœnum Burgundiacum.

In Prato Sainct Geruais.

Gramen exile durius.

Psyllium maius & minus.

Cotonaria. f. gnaphalium vulgare, & herba impia.

Titymalus leptophyllos.

In montefalcone dicto MONTFAVLCON.

Perfoliata.

Caryophyllus siluestris minor.

Centaurium luteum perfoliatum.

Statiche Dalechamp.

In Pago AVBERVILLIERS.

Sinapi satium & agreste.

Eruca sativa.

Irio. f. Erysimum Dioscorid.

Peplis. f. Esula rotunda.

Esula exigua Tragi.

Petroselinum.

Pastinaca domestica.

Pastinaca Dioscorid.

Pastinaca sativa atrorubens.

Melo.

Pepo.

Cucurbita, omnis generis.

Cucumis, &c.

Asparagus domesticus.

Fœnum græcum.

*Eundo in Pagum dictum LA BARRE iuxta Salicta
reperiuntur.*

Conysa maior.

Conyza minor.
Iuncus lævis vulgatus.
Linum.
Pulegium regium.

In Pago MONTMORENCY.

In stagnantibus Piscinarum aquis & vicinis locis.

Aquatica cotyledon.
Anagallis aquatica altera.
Calamintha aquatica.
Mentha vulgaris.
Helenium. f. Enula campana, à l'estang sec.
Mentha sisymbria.
Mentha rotundifolia.
Nymphæa alba.
Nymphæa lutea.
Morsus Ranæ.
Gramen Parnassi.
Myriophyllum equisetifolium.
Myrophyllum aut marathriphyllum palustre.
Equisetum. f. Hippuris.
Osmunda regalis.
Ranunculus aquaticus hepaticæ facie.
Salix.

*Passim inter silvas, iuxta Castellum dictum à
venatione DE LA CHASSE.*

Asphodelus Hyacinthinus fortè Galleni.
Allium vrsinum.
Moly serpentinum.

- Cynocrambe .f. mercurialis siluestris.
 Alfine repens, fortè Cacubalum Plinij.
 Circaea Lutetiana.
 Pyrola .f. limonium Cordi.
 Trachelium. f. Ceruicaria.
 Rapuntium maius .f. alopecuroides.
 Chamænerion Gesneri.
 Tithymalus leptophyllos.
 Daphnoides .f. Laureola.
 Androsæmon maius .f. periclymenon Italorum.
 Linosyris nuperorum.
 Linaria aurea Tragi.
 Acinos .f. Bethonica Pauli.
 Clinopodium.
 Helxine Cissampelos altera, triplicis effigie.
 Aracus.
 Lathyris leguminosa.
 Sorbus domestica.
 Fraxinus.
 Nux iuglans.
 Aquifolium .f. agrifolium.
 Quercus vulgaris.
 Fagus.
 Castanea.
 Ebulus.
 Sambucus.
 Euonymos Theophrasti.
 Cornus Dioscorid.
 Cornus fœmina. f. Virga sanguinea.

In pago SAINCT PRIX.

- Afarum.
Viorna vulgi .f. clematis altera Matth.
Lupus salictarius .f. lupulus.
Clematis Daphnoides .f. peruinca.
Bruscus .f. myrtus aculeata.
Malua filuestris repens pumila.
Althæa.
Alcea.
Sanicula.
Pentaphyllum vulgare.
Pentaphyllum argentatum.
Agrimonia offic. f. Eupatoria Græcorum.
Tormentilla.
Caryophyllata.
Fragaria.
Podagraria.
Angelica filuestris.
Tanacetum.
Inodorum.
Matricaria nostras.
Anthemis vulgator .f. camomilla.
Asperula aut aspergula.
Alysson Germanicum Echioides.
Rubia minor filuestris.
Trichomanes.
Lagopus maior.
Vaccinia nigra & rubra.
Buxus.

Ligustrum.

Frangula. f. alnus nigra baccifera.

Prunus siluestris.

Tilia mas & foemina, *Tilleau.*Ulmus, *Orme.*Betula. *Boulléau.*

Carpinus.

Corylus.

Populus alba.

Populus nigra.

Acer maius, *Sycomore.*Oxyacantha, *Aulbespine.*Vua crispa, *Groiselles sauvages.*Ribes, *Groiselles rouges.*

Erica pumila.

Erica flore purpurante.

Erica scoparia flosculis herbaceis.

Juniperus maior.

Juniperus minor.

Cannabis spuria.

Sambucus aquatica.

In oppido FONTAINE BLEAY.

Orchis spiralis odorat C. Gemma.

Gentiana cruciata.

Felix aquatica repens. à *Malzerbe.**In pago BELE.*

Doronici varietas.

In pago SAINCTE RENE.

Gentiana maior.

In Claustro Carthusianorum, Parisijs.

Abrotanum }
 } foemina.
 } mas.

Absynthium vulgare.

Pilosella.

Ranunculus pratensis reptante cauliculo. } vrens.

Ranunc. prat. surrectis cauliculis. } dulcis.

Ranunculus dulcis Tragi .f. morsus equi.

Panax heracleum.

Spondylium.

Pimpinella.

Ruta hortensis.

Iuxta Castellum GRIGNON.

Polium Lauendulae folio.

Genistella pinnata.

IN MACERIIS.

Iris vulgaris.

Keiri arabum .f. leucoium flore luteo.

Aizoon maius.

Semperuiuum minimum .f. illecebra, in tegulis.

Illecebra maior.

Sedum scorpioides.

Sophia Chirurgorum.

Turritis.

In pago Montis Martyrum dicto.

Hiacynthus botryoides .f. comosus minor.
 Leuco-narcissolirium minimum.
 Epithymbra .f. Cassitha.

Inter SEGETES.

Gramen Caninum.
 Ischæmon f. Galli crus Apuleij.
 Bromosa .f. sterilis aucta.
 Ægyllops Bromoides.
 Lolium.
 Vitilagines segetum.
 Melampyrum .f. triticum vaccinum.
 Nigellastrum Dodonæi.
 Hiacynthus comosus.
 Thlaspi umbellatum florib⁹ albis. à Breuane.
 Atriplex olida.
 Heliotropium maius .f. verrucaria.
 Papauer erraticum.
 Eranthemum Gesneri .f. flos Adonis.
 Isatis siluestris .f. Vaccaria.
 Chamæpitis mas .f. aiuga.
 Onobrychis.
 Lithospermon minus flore albo, purpurante.
 Anagallis phœnicea mas.
 Anagallis cærulea fœmina.
 Elatine Dioscorid .f. veronica fœmina fuchs.
 Euphrasia altera.

- Tetrahit .f. Heraclea syderitis Dioscorid.
Scabiosa fatorum.
Cyanus vulgaris.
Chrysanthemum fegetum .f. bellis papaueri-folia.
Olus album Dodonæi .f. phu. minimum.
Scandix .f. pecten veneris Plin.
Caucalis albis floribus.
Caucalis flore rubro.
Consolida regia .f. Calcaris flos recent.
Melanthium .f. Nigella Romana.
Lagopus minor.
Melilotus.
Aphaca.
Aracus .f. Craca minima.
Ischæmon vulgare.
Trifolium luteum minimum.

Per Margines viarum.

- Lolium.
Gramen pratense.
Hordeum spontaneum spurium.
Lampfana.
Barbarea .f. pseudo-bunias.
Thlaspi Drabæ folio Lobelij, quod peltatum vocant.
Thlaspi vulgatissimum vaccariæ folio.
Bursa pastoris maior.
Reseda Plinij .f. Herba amoris.
Senecio.
Seris siluestris .f. Cichorium siluestre.
Taraxacon .f. Deus leonis.

- Sonchus vterque.
 Blitum.
 Atriplex. f. pes anserinus.
 Atriplex vulgaris. Parietaria.
 Mercurialis mas & foemina.
 Solanum hortense .f. morella.
 Papauer spurium .f. Behen album Monspel.
 Luteola.
 Polygonum. Alfine.
 Marrubium nigrum .f. Ballote.
 Marrubium album.
 Galeopsis .f. Vrtica non mordax purpurea.
 Lamium .f. angelica flore albo.
 Vrtica minor .f. græca.
 Echium .f. Borrago officinarum.
 Malua vulgaris.
 Geranium Robertianum.
 Geranium pes columbinus.
 Cicuta.
 Capnos .f. fumaria.
 Asperugo .f. phylantropos.
 Acanthium.
 Carduus stellatus .f. calcitrapa, *Chaussetrape*.
 Carduus vulgatissimus viarum.
 Eryngium.
 Rosa canina. Rubus.
 Lampfana.

PRIVILEGE DV ROY.

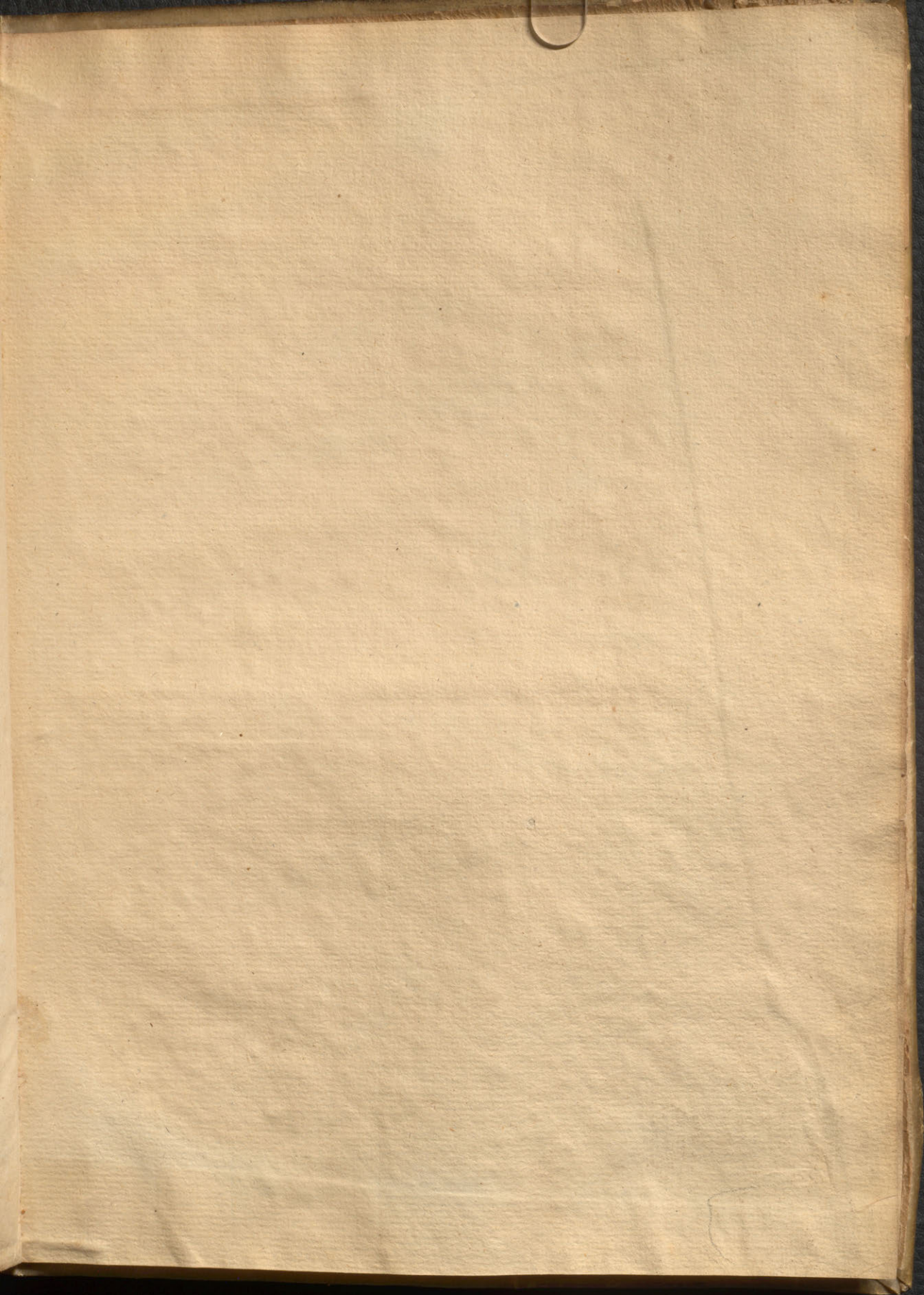
OVIS PAR LA GRACE DE DIEV
ROY DE FRANCE ET DE NAVARRE,
A nos Amez & Feaux Conseillers, les Gens
tenans nos Cours de Parlement, Baillifs, Se-
neschaux, Preuosts ou leurs Lieutenans, & à
tous nos Iusticiers & Officiers qu'il appar-
tiendra. Salut, Nostre bien Amé Maistre IACQUES
CORNVII Docteur Regent en la Faculté de Medecine
à Paris, Nous a fait tres-humblement remonstrer qu'il
auroit fait & composé vn liure lequel il desireroit donner
au public, & faire Imprimer sous le tiltre de *Canadensium
Plantarum, Aliarumque nondum Editarum Historia*, enrichie
de la figure en taille douce de chaque plante, & sur la fin
du liure est adjousté vn *Enchiridium Botanicum Parisiense*.
Mais il craint que quelques Libraires ou Imprimeurs autres
que ceux qu'il auroit choisis pour cet effect, ne voulussent
s'ingerer de l'Imprimer semblablement, ou suscitassent les
Estrangers de ce faire, ce qui tourneroit au dommage &
à la perte dudit exposant, & de ceux ausquels il auroit
fait entreprendre ladite Impression sur l'esperance d'en re-
tirer avec la recompense de leur labeur les frais & mises
qu'ils y auroient aduancez. Pour à quoy obuier il nous a
tres-humblement requis & supplié de luy octroyer nos
lettres sur ce necessaires. A CES CAUSES, desirans bien
& fauorablement traiter ledit exposant reconnoistre son
labeur, & qu'il ne soit frustré des fruits d'iceluy, luy
auons permis & octroyé permettons & octroyons de nos
grace speciale, pleine puissance & autorité Royale par ces
presentes, d'Imprimer ou faire Imprimer & mettre en lu-
miere ledit liure en tel volume, marque & caractere que bon
luy semblera, & par tel Libraire qu'il voudra, & iceluy met-
tre & exposer en vente & distribuer durant le temps & es-
pace de dix ans accomplis à commencer du iour qu'il fera

acheué d'Imprimer, faisant tres-expresses inhibitions & deffences à tous Imprimeurs, Libraires Estrangers & autres personnes de quelque qualité qu'ils soient d'Imprimer faire Imprimer ou mettre en vente durant ledit temps ledit liure sous faulces marques ou autres désguisemens sans l'express consentement & permission dudit exposant, ou de ceux ayans charge de luy, sur peine de confiscation d'iceluy, de mil liures d'amende, applicables moitié aux pauvres de l'Hostel Dieu de cette Ville de Paris, & l'autre moitié audit exposant, & de tous despens, dommages & interrests enuers luy, à la charge d'en mettre deux Exemplaires en nostre Bibliotecque publique, auant que de le faire exposer en vente, suiuant nos Reglemens, & vn en celle de nostre trescher & feal le sieur Seguier Cheualier Garde des Sceaux de France à peine d'estre descheu dudit priuilege. **SI VOUS MANDONS**, & à chacun de vous enjoignons que du contenu en ces presentes vous faciez souffrir, & laissez jouyr ledit exposant pleinement & paisiblement, & à ce faire & souffrir contraigniez tous ceux qu'il appartiendra, & en mettant au commencement ou à la fin dudit liure ces presentes ou vn bref extraict d'icelles. Voulons qu'elles soient tenuës pour deuëment signifiées, & qu'au Vidimus d'icelles foy soit adjoustée comme au present Original. **CAR** tel est nostre plaisir. **Donné à Paris le 23. iour d'Octobre, l'an de grace 1634. Et de nostre regne le vingt-cinquiesme. Par le Roy en son Conseil. GVEROVL T.**

Menda qua incuriã correctoris obrepserunt.

- Prima pagina ad Lectorem *αὐτὸν* lege *ἀὐτὸν*.
Fol. 13. versu 17. caulem enim, &c. lege *storem* enim.
Fol. 17. in titulo de Valeriana, lege *Eruca maxima Canadensis*.
Fol. 22. vltimo versu, expressum, lege *expressam*.
Fol. 37. in titulo ramosum, lege *racemosum*.
Fol. 51. versu 21. sensum, lege *sensuum oblectationi*.
Fol. 71. versu penultimo Nutritionum, lege *Nutritiorum*.
Fol. 96. versu vltimo prastit, lege *prastitit*.
Fol. 112. versu 13. vix quisquam possit, lege *quidquam possit*.

Acheué d'Imprimer le 30. Decembre 1634.

177.

68 granules succinate

6867.

